PATRICIA VANDENBERG

Jessica îşi doreşte un tătic

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ALEXANDRA DUMITREL

Capitolul 1

— Asta e ca o brânză, spuse o voce nemulţumită în liniştea totală a sălii unde se servea masa de dimineaţă.

— Este pâine prăjită cu şuncă, Jessica, îi răspunse o voce melodioasă.

Capul copilei cu păr negru se ridică. Ochii ei mari, căprui închis, o priveau plini de reproş pe Bettina Christiansen.

— Nu m-am referit la pâinea prăjită, mami. Eu spun că totul e ca o brânză, miroase urât.

— Nu poţi să te exprimi mai frumos, Jessica? o îndemnă Bettina pe fiica sa.

— De ce? Aici şi aşa nu mă înţelege nimeni, răspunse sincer micuţa. Toţi sunt francezi, niciunul nu vorbeşte germana. Nici măcar copiii. Şi oricum, sunt proşti. Tu te-ai enerva dacă m-aş purta ca ei. Aşa, cum urlă tot timpul.

Mi-au terminat urechile. La Marea Nordului era mai frumos.

În cele din urmă, micuţa mână se întinse după sandvişul cu şuncă.

Curajoasă, Jessica muşcă din el.

— Pentru Marea Nordului e prea devreme în mai, îi răspunse Bettina Christiansen aproape scuzându-se. A trebuit să-mi iau concediul acum, Jessi. Îmi pare rău, că ţie nu-ţi place.

Îi părea într-adevăr rău, căci Bettina dorea să-i ofere singurului său copil o vacanţă veselă, fără griji. Nu se gândise că aici pe Rivieră, în acest timp, îşi petrec şi francezii concediul.

Anul următor Jessica mergea la şcoală. Atunci îi va fi

cu atât mai greu să-şi petreacă vacanţa împreună, căci doctorul Walther, şeful ei, avea de asemenea trei copii şi va dori desigur să fie în vacanţa mare împreună cu ei.

Bettina îşi privea îngândurată micuţa şi încântătoarea fiică. Jessica era un copil extrem de dulce. Farmecul acestei feţişoare suave consta înainte de toate în râsul său neobişnuit, care şi acum se făcu auzit.

— Nu mă privi aşa tristă, mami, o consolă ea. Uite, nu-ţi mai spun nimic. Sunt veselă că pot să fiu împreună cu tine. Tu cel puţin nu mă cicăleşti continuu, ca tanti Hilde.

Amintirea mătuşii Hilde, sora soţului mort de timpuriu al Bettinei Christiansen, nu aducea niciun gând de încredere în viitor tinerei femei. Totuşi, trebuia să se bucure că aceasta avea grijă de Jessica, pentru ca Bettina să-şi poată continua serviciul.

Hilde Christiansen era traducătoare. Ea putea să lucreze acasă, în timp ce Bettina, ca jurnalistă, nu avea cum. Şi Bernd Christiansen fusese jurnalist şi mai degrabă colaborarea lor îi dusese la căsătorie, decât dragostea. Apoi, Bernd contactase o boală grea tropicală şi murise foarte repede. Atunci, Bettina o adusese la ea acasă pe cumnata sa necăsătorită. Nu se putea tot timpul fără neînţelegeri, căci Jessica era un copil neobişnuit de plin de viaţă şi foarte curios.

— Trebuie să ne bucurăm că tanti Hilde locuieşte la noi. Altfel ar fi trebuit să mergi la grădiniţă, spuse Bettina, împăciuitoare.

— Câteodată ar fi mai bine, răspunse Jessica. Ei, totuşi, uneori este şi ea drăguţă. Acum, probabil nici ei n-o să-i placă acasă cu atâta linişte. Te-ai odihnit bine, mămico?

Jessica putea fi foarte bine o adevărată pisicuţă. Atunci, Bettina o iubea parcă şi mai mult. Când îşi aşeza căpşorul între braţele ei arcuite, o cuprindea un fior de fericire fără egal.

De ce trebuie să se lase pradă întotdeauna gândurilor sale triste? Are doar un copil sănătos şi inteligent. Încă câţiva ani, apoi poate va reuşi ceea ce-şi doreşte, să-şi construiască o căsuţă. Jessica va avea o grădină şi vor putea desigur să-şi facă vacanţa acolo.

— Haidem în apă, propuse ea. Este atât de caldă!

— Abia am mâncat, mami, îi aminti Jessica mamei sale.

— Dar putem să ne plimbăm pe plajă. Am înţepenit stând aici.

Îşi întinse corpul zvelt, bine format. Costumul alb de plajă scotea în evidenţă bronzul pielii sale catifelate.

Ea nu observa privirile admirative din ochii plini de pasiune ai bărbaţilor pe lângă care trecea. Se obişnuise să nu dea nicio importanţă bărbaţilor care o priveau.

Căsătoria cu Bernd nu fusese nefericită, dar nicio căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. El era un aventurier neliniştit, căci era tot timpul plecat în lumea largă. Câteodată, Bettina se gândea dacă în căsătoria ei avusese oare parte de dragoste, când el trăise atât de mult timp departe.

Luă hotărâtă mânuţa caldă a Jessicăi. Era un tablou duios, o mamă şi o fiică plimbându-se pe mal, prin apa puţin adâncă.

— Unchiul Felix voia să ne facă o vizită, îşi aminti deodată Jessica. Ar fi drăguţ. Atunci, am putea să ne plimbăm cu barca lui cu motor.

Să sperăm că nu vine, gândi Bettina, speriată. Gândul la Felix Bronner o nelinişti. Ea ştia mai bine decât Jessica ce aştepta el de la ea.

— Uite, oameni noi, observă Jessica încântată, pe când mergeau spre căsuţele lor de pe plajă. N-au mai venit copii obraznici, mami, se bucură ea, în timp ce Bettina aruncă o privire discretă, sceptică, „oamenilor noi”.

Era o pereche discretă, pe care nu putea s-o vadă de

aproape. Bărbatul era înalt şi avea o figură ademenitoare, un cap de o formă clasică, părul de o culoare negru intens, care arunca irizaţii albastre şi ochii...! Ochii...! Bettina nu putea să se gândească la altceva, când privirea lui se opri asupra ei scurt, dar pătrunzător.

— Doamna arată ca o actriţă de film, şopti Jessica mamei sale. Precis am mai văzut-o într-un ziar.

Bettina îşi acordă mult mai târziu timp s-o observe pe încântătoarea femeie îndeaproape. Şi ei îi făcu impresia că a mai văzut-o cândva. Străina era frumoasă ca o cadră. O frumuseţe atât de uniformă, încât şi o femeie rămânea fascinată. Bettinei nu-i trebui mult timp spre a-şi aminti unde văzuse deja acest chip seducător. Jessica îi aduse o revistă din Germania, pe care nu reuşea s-o citească, drept în faţa ochilor.

— Asta e doamna, şopti micuţa. Exact asta e! Degeţelul ei arăta spre titlul imaginii.

Interesul Bettinei crescu. Ea frunzări revista şi căută un detaliu a acestei imagini, dar nu reuşi să găsească niciunul. Fantezia sa era ocupată cu scena în desfăşurare.

O femeie frumoasă şi un bărbat frumos. Nu, pe el nu-l putea numi frumos, dacă-l observa de aproape. Şi asta făcu Bettina cu foarte mare precauţie. Dacă considerăm tiparele clasice, nu-l putem încadra drept frumos. Pentru că are un chip prea expresiv.

Gura sa era aspră şi bărbătească, nasul uşor încovoiat, bărbia energică. Bettina, care putea fi mândră de frumuseţea sa estetică, stabili, că nu văzuse niciodată o pereche atât de atractivă. Însă simţi, odată cu aceste gânduri, o senzaţie stranie de nemulţumire.

Involuntar, îşi îngropă capul în mâinile încrucişate. Asta îi mai lipsea acum, să se îndrăgostească de un bărbat, care cu cea mai mare probabilitate era şi însurat şi pe deasupra cu o femeie cu care nimeni, niciodată, nu ar putea concura.

— Ei, mami, vorbesc germana, şuşoti Jessica. Ce păcat că n-au copii! continuă ea dezamăgită. Ar fi fost foarte frumos să am cu cine să mă joc.

— Cerule, ce copil dulce, spuse Ariane Vandelar încet. Ar putea fi chiar un titlu de copertă.

— Trebuie mereu să te gândeşti la titlul tău tâmpit, bombăni bărbatul fără chef. Lasă-mă cel puţin o oră cu asta în pace, Ariane. Drumul ăsta m-a terminat.

— Dacă ai putea să nu-ţi ieşi din fire, nu ţi s-ar întâmpla nimic, îl ironiză ea. În concediu se şofează comod. Dacă vrei să fii leneş, atunci leneveşte! Ea îşi întinse corpul său frumos şi oftă. Sunt aşa de fericită că în sfârşit pot să lenevesc.

— Atunci, nu te mai gândi la titlul tău tâmpit, mormăi el.

— Eşti un urs bătrân, râse ea, dar sunt mulţumită că ai putut veni cu mine. Eu te iubesc la fel, Toni, nu pot fi altfel, mie nu-mi place niciun alt bărbat.

— Nici mie, îi răspunse el cu o glumă blândă. Să sperăm că nu vrei să rămâi fecioară bătrână.

Ea închise ochii, obosită. Soarele strălucea puternic pe cer. Merseseră deja patru ore pe drum. Somnul le venea de la sine.

Pentru Jessica, noii sosiţi erau foarte interesanţi. Ca un indian pe picior de război, înconjura perechea adormită.

Apoi se lăsa pe vine lângă mămica ei şi-i şoptea ce observase.

— Mami, bărbatul are o cicatrice pe abdomen, chiar în acelaşi loc ca tine, doar mai mare, şopti ea. A avut desigur un apendice dureros.

Apendicele mamei sale fusese până acum în viaţa Jessicăi cea mai mare supărare, căci mami trebuise să rămână trei săptămâni în spital şi tanti Hilde se plângea zilnic cum poate să suporte atâta.

— I-o fi fost şi lui tot atât de rău ca ţie? se gândea copila plină de compasiune. Oh, ce frică mi-a fost pentru tine!

— Ei, lasă, totul a trecut cu bine, draga mea, o mângâie mama duios, a trecut de atunci deja un an.

— Şi pentru el? întrebă Jessica. El este cu mult mai mare, mami. Mai mare ca unchiul Felix. Şi are un păr atât de negru!

La fel ca al meu. De la cine îl am eu?

Asta era şi pentru Bettina o adevărată enigmă. Ştia doar că Bernd fusese brunet, dar nu atât de brunet ca Jessica. Iar părul ei era blond-auriu. În orice caz, asta observase şi Felix Bronner. Cât despre ochii ei, spunea mereu că seamănă cu ochii lui Bernstein.

— Doamna are trei costume de baie, povestea mai departe Jessica. Mi s-a făcut sete, mami!

— Asta pentru că vorbeşti atâta, spuse Bettina. Hai, să mergem să bem ceva.

— Ţi-ajung banii? întrebă Jessica. Tu spui mereu că toate aici sunt îngrozitor de scumpe.

— Aşa este, dar avem şi noi doar o dată pe an vacanţă.

Bettina îşi luă fiica de mână şi porni cu ea spre chioşcul de cafea de pe plajă. Cerul se boltea albastru intens deasupra Rivierei şi valurile băteau cu zgomot blând malul.

E frumos aici, minunat, gândi Bettina.

— Acum este cu adevărat interesant, anunţă Jessica. Ştii, cum îi spunea doamna bărbatului? chicoti ea. Ursule, i-a spus. Ce nostim!

Bettina renunţă s-o mai sfătuiască pe fiica sa că nu trebuie să tragă cu urechea la ceilalţi oameni. Important era că, în sfârşit, Jessica nu mai găsea totul plictisitor.

Aşa trecu ziua.

Bettina şi Jessica îşi luară locurile în sala de mese a

hotelului.

Jessica era destul de mulţumită că pe masă se afla drept desert îngheţată, când făcu o descoperire.

— Oamenii de la plajă locuiesc tot aici, mami, şopti ea cu interes. Au intrat şi ei aici. Doamna are o rochie grozavă. Chiar scurtă. Toţi oamenii se uită la ea.

— Vezi-ţi de farfuria ta, o mustră Bettina aspru. Şi nu mai pălăvrăgi atâta. Ea s-a aşezat exact în spatele tău.

Uşor iritată, Bettina luă la cunoştinţă că străinul îi arunca priviri lungi şi pline de atenţie, ceea ce ar fi descris pentru un alt bărbat ca „fără ruşine”. Şi ca totul s-o enerveze, se aşezase astfel încât o putea privi fără niciun efort.

Sigur, totul nu se petrecea din cauza ei, ci deoarece însoţitoarea sa luase loc pe partea îngustă a mesei, dar o enerva totuşi pe Bettina prin situaţia dificilă care se crease.

— Îmi dai voie mâine să stau în locul tău, mami? i se adresă Jessica, cu o privire nevinovată.

— Nici nu se pune problema, scumpa mea. Eşti atât de curioasă. Acum, mănâncă!

Îi fu suficient, pentru a se concentra acum asupra mâncării. Numai o dată ridică ochii. Încolo şi încoace zburau vorbele pe lângă ele şi mama observă fără să vrea că Jessica ciulise urechile.

Ajunseseră la desert, când un comisionar se adresă mesei învecinate.

— Doamnă, sunteţi chemată la telefon, spuse el înclinându-se.

— Dacă e prostul de Heini, o să-i sucesc gâtul, mormăi străinul cu păr negru atât de tare, încât Bettina trebui să-l audă.

— Cui vrea să-i sucească gâtul? şopti imediat Jessica la urechea mamei sale.

— De unde să ştiu eu, răspunse Bettina, evident

enervată. Hai să ne facem plimbarea şi apoi mergem la culcare.

Tonul său nu lăsa loc de îndoială, întrucât era destul de nervoasă. Jessica nu-şi permise s-o contrazică, dar asta nu putea s-o împiedice să-i arunce o privire ştrengărească domnului de la masa învecinată.

Apoi alergă cu paşi mărunţi pe lângă mama sa spre ieşire. În holul hotelului se întâlniră cu străina cea frumoasă. Un surâs înflori pe buzele Arianei când văzu copila. Înclină uşor capul şi-i aruncă Bettinei o privire cu ochii ei minunaţi, de culoarea violetelor. Jessica făcu involuntar o plecăciune şi aproape lăsă impresia că vrea să-i spună ceva străinei. Bettina o luă însă energic de mână şi o trase după ea.

— Mami, dar ne-a salutat, spuse Jessica, plină de reproş.

— Ea a făcut plecăciuni? cum poţi să spui toate de-a-ndărătelea. Poate se gândea la ceva.

— Dar, mie mi-a zâmbit, insistă Jessica. Dacă tot locuim în acelaşi hotel, putem să ne salutăm. Tu însăţi spui mereu că nu trebuie să fiu mută, că nu e politicos.

Însă e păcat, dacă este un astfel de om, gândi Bettina amar. Avu un sentiment de silă şi dacă nu s-ar fi ruşinat de Jessica de această slăbiciune, şi-ar fi strâns lucrurile şi ar fi plecat într-alt loc.

— Hei, a fost Heini? fu chestionată Ariane Vandelar de către însoţitorul său.

— El era, oftă ea. Nu te enerva, Toni, te rog. Asta din cauza ultimului meu album de fotografii. A primit oferte nebuneşti.

— Şi-l iei în seamă? mormăi el în continuare indignat.

— Mă amuză, răspunse ea râzând.

— Şi afară de asta, vreau să-ţi spun că nefericita idee să părem o pereche căsătorită a pornit de la tine, mormăi el în continuare.

— Ca de fiecare dată? întrebă ea mirată. Tu ai primit ideea cu entuziasm. Niciun bărbat străin, nicio femeie străină. Căsătoria apără de fapte necugetate.

— Prostii! O cută apăru pe fruntea sa.

Ea îl privi ironic. Asta din cauza frumoasei noastre vecine? întrebă ea caustic. Îţi pui pielea la bătaie pentru dânsa? Dragă Toni, te cunosc destul de bine. E vorba însă de o mamă cu fiica ei.

Doamna Bettina Christiansen şi fiica sa Jessica.

— De unde ai aflat aşa de repede?

— Un bacşiş, un surâs, ce nu aflu eu, dacă ceva mă interesează? Dar un copil aparţine de obicei nu numai unei mame, ci în majoritatea cazurilor şi unui tată. Pe mine mă interesează mai mult copilul. Aşa ceva nu vezi în orice zi. Este extraordinar de fotogenică.

— Iar începi, gemu el.

— Domnule doctor Vandelar, spuse ea pe gânduri. Dumneavoastră aveţi meseria dumneavoastră şi eu pe a mea. Pe dumneavoastră vă interesează mama, pe mine copilul. „Poftă bună” mai întâi, dragă Toni, îl dirijă ea râzând.

— S-ar putea într-adevăr să rămânem o pereche de îndrăgostiţi, dacă asta îţi convine, o critică el.

— Nu e amuzant? întrebă ea distrată.

— N-o înghiţi, îşi dădu el cu părerea. Această femeie nu-ţi convine.

— Am o foame de lup, domnule doctor şi am şi un stomac sănătos.

Era ciudat, dar Bettina nu putu deloc să adoarmă. În timp ce Jessica, în ciuda tuturor noutăţilor trăite, dormi adânc.

Bettina şedea la fereastră şi respira profund aerul curat al minunatei nopţi. Clar şi îndepărtat se arcuia deasupra sa cerul înstelat. Luna se ridicase plină şi rotundă deasupra palmierilor. Marea vuia. Ce senzaţie

stranie, atâta sentimentalism, se gândea ea, când privirea sa surprinse o formă în umbră, care se întinsese pe un trunchi de chiparos. Acum, forma intrase în cercul de lumină al lunii şi Bettina recunoscu limpede: era străinul cu păr negru. Ca fascinată, urmări mersul lui mlădios. Cât de leneş se mişca, de parcă ar fi fost singur pe lume.

Apoi, dintr-odată, se opri în faţa unei mici fântâni arteziene, ridică încet capul şi privi în sus spre fereastra ei. Bătaia inimii ei aproape se opri. Repede, se trase înapoi, închise storurile şi se aşeză pe pat.

O, doamne, ajunsese nebună? I-am căzut în plasă ca un peşte, care s-a îndrăgostit pentru prima oară. Adună-te Bettina, se mobiliză ea.

La ce îmi folosesc însă toate bunele intenţii, când simt cum mă urmăreşte până şi în visele mele. îl vedea mereu în faţa ochilor, iar o durere înţepătoare îi străpungea inima, de fiecare dată când se gândea la femeia cea frumoasă.

Era miezul nopţii, când Toni Vandelar îşi căuta camera prin hotel.

Ore în şir se plimbase pe malul mării. Se uitase tot timpul la o fereastră, în spatele căreia se ascundea fascinanta femeie cu părul ei blond-auriu.

Pe noptiera sa se afla o mică sticlă de gin. „Acceptă o gură îndrăgostită” scria pe hârtiuţa sfâşiată aşezată alături.

— Bestie, şuieră el, acceptă însă să ia o înghiţitură zdravănă. Iată, această vacanţă, începe bine!

— Nu sunt aici încă, anunţă Jessica decepţionată, pe când intra în dimineaţa următoare în camera aranjată pentru micul dejun. Dorm mai mult ca noi.

— Aş fi foarte fericită, dacă ai vrea măcar o dată să dormi şi tu mai mult, răspunse Bettina, mergând.

— De mâine, mami, o asigură Jessica veselă, am să dorm mult.

— Interesul tău pentru alţi oameni este de-a dreptul înspăimântător, bombăni Bettina. Urăsc să-mi fac prieteni în vacanţă.

— Unchiul Felix este tot o cunoştinţă de vacanţă, îi aminti Jessica nevinovat.

— Pe el îl cunosc de mult, o contrazise mama.

Jessica observă fina diferenţă.

— Aş vrea să ştiu cum urăsc oamenii, continuă ea.

— După cum te cunosc, ai vrea să primeşti răspunsul imediat, presupuse Bettina.

Jessica îşi dădu toată strădania să lungească masa de dimineaţă cât mai mult posibil, dar cei aşteptaţi nu-şi făcură apariţia.

Apoi se bucură cu atât mai mult, când îi descoperi la ştrand.

— Au venit chiar înaintea noastră, şopti ea fără suflare. Deja s-au îmbăiat.

Fericită, luă cunoştinţă că frumoasa doamnă îi surâse şi apoi îi urase Bettinei cu o privire nedefinită „bună dimineaţa!”. Domnul se rezumase la o scurtă plecăciune. Însă Jessica aştepta mirată ca mama sa să-i arunce o privire de mulţumire.

— Haidem în apă, îşi chemă Bettina fiica.

— Acum, după masă? se împotrivi micuţa.

— N-am chef să mă cert cu tine, Jessica, îi şopti Bettina.

Şi îşi dădea silinţa în tot acest timp, să fie cât se poate de inaccesibilă, grăbindu-se cu paşi iuţi spre apă. Jessica o urmă.

— De ce eşti aşa de urâcioasă cu mine, mămico? Chiar n-am făcut nimic să te supăr.

— Dacă vrei cu tot dinadinsul să intrăm în legătură cu străinii, ne mutăm în alt loc pe plajă, îi explică Bettina apăsat.

— Nu vreau să intrăm în legătură cu ei, o contrazise

Jessica, indignată. Ei ne-au salutat primii.

Ei sunt căsătoriţi. Ce vreau eu de fapt, se întreba Bettina. Ce va crede fiica mea despre mine, dacă mă comport aşa stupid? Şi de ce mă rog nu putem schimba câteva cuvinte între noi? Dacă acest bărbat n-ar avea o privire atât de neliniştitoare! Şi soţia lui nu face chiar nimic, când el priveşte astfel o altă femeie?

— Eşti imaginea unui bărbat comic, Toni, spuse Ariane în acel moment. Nu vrei să te odihneşti, după toate femeiuştile îndrăzneţe? Îmi amintesc foarte bine că înaintea vacanţei n-ai scos nicio vorbă.

— Este fermecătoare, îi răspunse el. Lasă-mă în pace, Ariane.

Ea îşi trase graţios picioarele unul peste celălalt.

— Mă rog, râse ea. Du-te la visele tale! Chiar aşa, nu te cunosc.

Capitolul 2

Jessica înota ca un peşte, dar când Bettina aruncă o privire înapoi spre mal, începu să-i fie frică.

— Trebuie să ne întoarcem, Jessi, spuse ea speriată. Am înotat mult prea departe.

Deodată, lângă ea apăru un cap brunet.

— Nu este un pic cam mult pentru copil? întrebă el cu o voce joasă, calmă.

Bettina îl privi cu teamă în ochi, în ochii aceia pe care voise să-i alunge cu atâta stăruinţă mintea sa.

— Pot să înot bine, strigă Jessica vioaie.

— Atunci, arată-mi, o provocă bărbatul.

Jessica trecu printre ei, însă Bettina îşi pierduse aproape toate forţele. Ea trebui să facă eforturi să respire până când ajunseră la mal.

— A fost un lucru nechibzuit, spuse bărbatul.

Trebuie să fii mai atentă la mămica ta, micuţo.

— Mă cheamă Jessica, se prezentă ea radiind.

— Şi pe mine Toni, răspunse el vesel.

— Iar pe mami o cheamă Bettina, spuse micuţa şi-i aruncă mămicii sale o privire vinovată. Bettina însă tocmai închisese ochii pentru că se simţea ameţită.

Ariane nu se vedea nicăieri de-a lungul şi de-a latul ştrandului. Toni se întreba dacă fusese atât de discretă sau dacă descoperise ceva interesant, căci astăzi îşi luase cu ea aparatul de fotografiat.

Jessica prelungise conversaţia monosilabică încă puţin, dar privirea mustrătoare a mamei o făcu să tacă.

Nu era clar dacă Toni căutase să atragă atenţia Bettinei asupra lui. Însă ea se aşezase pe burtă şi întorsese spatele spre el. Chiar dacă oferea o imagine foarte plăcută, Toni nu era mulţumit. El îi făcu cu ochiul Jessicăi, ea îi răspunse la fel, fără să uite să dea din umeri întâmplător şi să arunce priviri mamei sale şi lui, dându-i să înţeleagă că n-are nimic contra acestei cunoştinţe, dar aşa e mama ei.

Toni suspină uşor şi o aşteptă pe Ariane, care tocmai sosea la braţul unui bărbat, care arăta chiar ca un play-boy.

Cu aşa ceva nu era obişnuit. Îi aruncă Arianei o privire plină de reproş şi în acelaşi timp foarte revoltată, pe care ea nici n-o luă în considerare.

Apoi spuse foarte clar, aşa încât Bettina să ia la cunoştinţă:

— Andre, îmi dai voie să-ţi prezint pe soţul meu?

— Pe soţul tău? repetă play-boy-ul şocat, în timp ce Toni se uita la amândoi fără grai.

— Da, pe soţul meu, întări Ariane repetând. Ţi-am povestit despre Andre, Toni, continuă ea la fel de tare. Ne-am întâlnit acum un an la o petrecere la testările de la Roma. Ah, Toni este teribil de comod şi abia acum am putut pleca în călătoria de nuntă, Andre. Nu i-o lua în nume de rău că este atât de ursuz.

Cât de ursuz era Toni, îl da de gol înfăţişarea sa. El arunca priviri fugare spre Bettina, care totuşi nu aveau

cum s-o liniştească.

Jessica fusese impresionată de conversaţie doar atât cât găsise interesant, că frumoasa doamnă Ariane adusese cu ea aşa, fără niciun rost, un bărbat străin. Bettina însă îşi distrusese şi ultima, unica speranţă. Ei erau deci într-adevăr căsătoriţi şi aceste priviri pe care brunetul Toni i le tot arunca, erau doar o obrăznicie.

Aşa sunt aceste perechi moderne de tineri căsătoriţi, care nu mai recunosc niciun fel de sentimente, de etică, se gândi ea necăjită. Se căsătoresc şi se amuză în continuare azi cu una, mâine cu alta. Păcat, gândi ea mai departe, păcat că este atât de drăguţ şi ea este drăguţă, se potrivesc amândoi. Acum, nu mai avea nimic de comentat. Şi asta era călătoria lor de nuntă! Eu însă nu sunt o femeie cu care te poţi amuza aşa, cu una cu două. Acest Toni s-a înşelat.

* * *

— Chiar trebuia să faci asta, Ariane? întrebă Toni furios, când intrau înapoi în hotel. Farsa ta m-a enervat cumplit.

— Cum voiai să mă debarasez de el? răspunse ea. Este un bărbat îngrozitor de îndrăzneţ. Nu mi-am putut imagina îndrăzneala lui de acum un an. Acum cel puţin l-am înfricoşat. Cu femeile măritate nu vrea să aibă de-a face. Asta i-ar aduce prea multe inconveniente.

— Ce e important pentru mine, chiar nu te interesează? întrebă el supărat. Tocmai mă apropiasem puţin de fermecătoarea noastră vecină şi vii tu cu acest Heini.

— Îl cheamă Andre, îl corectă ea calmă. Heini locuieşte la Berlin. Nu fi stupid, Toni. Fii mai degrabă vesel că te-am salvat de la o deziluzie. Ce vrei de la o femeie măritată? Gândeşte-te puţin, ce vrei să schimbi? Andre ştie asta, de aceea a ales să se retragă.

— M-am îndrăgostit de ea, preciză Toni încântat. Aşa

ceva încă nu mi s-a întâmplat.

— Dar are un copil. Nu poţi face nimic atâta timp cât copilul umblă tot timpul în jurul ei, îi aminti Ariane.

— E o copilă atât de dulce. Mă înţeleg deja foarte bine cu ea. Tu ai distrus totul chiar de la început.

Ea îl observă, îngândurată.

— Tu ştii cât de mult te iubesc Toni, spuse ea moale. Vreau să fii fericit. Într-adevăr, ţi-o doresc din toată inima. Dar nu poţi să te aştepţi ca o femeie să accepte să divorţeze doar pentru că îţi place ţie.

— S-ar putea să fie deja divorţată, obiectă el.

Ariane îşi ridică uşor tremurat ochii de culoarea violetelor.

— De o astfel de femeie, un bărbat nu se lasă aşa uşor despărţit, constată ea cu calm. Ti s-a arătat aşa de amabilă?

— Dimpotrivă, mormăi el. Este inabordabilă. Dar în sfârşit, trebuie acum să ia în considerare că şi eu sunt căsătorit, după ce tu ai prezentat „ştirea” cu o voce atât de puternică.

Ariane îi aruncă o privire tristă.

— Ştie Domnul că nu vreau să te rănesc, spuse ea îngândurată. Am fost de acord amândoi, că în această vacanţă ne vom ţine departe de astfel de aventuri.

— Pe atunci, nu puteam presupune că îmi va tăia calea femeia vieţii, oftă Toni. îi voi spune mâine că nu sunt căsătorit.

— Şi ea probabil ţi se va destăinui că din fericire este căsătorită, iar soţul ei numai din motive profesionale n-a putut s-o însoţească, presupuse Ariane. Şi atunci, ai să rămâi ca un căţeluş plouat. Noi doi, Toni, nu ne îndrăgostim la prima vedere.

El ridică din umeri.

— Tu, poate nu.

* * *

În această seară, Bettina ceru ca masa să le fie adusă la cameră, deoarece avea o durere de cap imaginară. Jessica era profund întristată, iar dorinţa mamei ei depăşea orice limită.

Şi în dimineţile următoare Bettina arăta tot fără chef. Deşi afară era un timp minunat, numai pentru a nu se întâlni cu Toni, a vrut să rămână întreaga zi în hotel. De ce se lasă impresionată? Ajunge totuşi, îl va privi cu răceală.

Conştiinţa de sine fu din nou în creştere când se privi în oglindă. De ce n-ar putea flirta şi ea odată cu un bărbat? Există pentru asta destui de mulţi francezi cu ochi arzători, care îi arătaseră interes în cele zece zile deja trecute. Ea nu avea nevoie să flirteze chiar pe faţă, încât Jessica să se simtă un obstacol, dar nici ca din cauza acestui Toni fără ruşine, să primească un duş rece.

Îşi puse o pereche de bikini foarte nostimi, pe care şi-i cumpărase acum câteva zile de la un magazin din Paris, într-un acces de frivolitate.

Jessica stabili mândră că mami va face o impresie la fel de bună ca Ariane.

— Ariane este un nume drăguţ, reflectă ea. Nu l-am mai auzit niciodată.

Oare pe bărbat chiar îl cheamă Toni, sau aşa-l strigă ea?

Bettina nu comentă nimic. Cu sentimente amestecate, luă cunoştinţă că locurile lor la ştrand se nimeriseră tot lângă ei şi de asemenea că nu este anunţată nicio interdicţie la înot.

Jessica păstră un timp tăcerea. Apoi se ridică.

— Mă duc să caut scoici, îmi dai voie, mami? întrebă ea.

— Dar să nu te duci departe, o atenţionă Bettina ca de obicei.

Jessica porni ţopăind, cu găletuşa după ea. Bettina o urmărea cu privirea. În dimineaţa asta nu era atâta

agitaţie pe plaje. Ea îşi aduse aminte că azi trebuia să aibă loc un zbor de plăcere la Monte Carlo.

Se întinse pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi visă la el.

Totuşi, Felix era un om destul de amabil, se gândi ea. Dacă va veni, îi va ceda lui toate grijile. Felix era îndrăgostit de ea. îi făcuse chiar o cerere în căsătorie. Era bine situat, avea o poziţie strălucitoare într-un institut ştiinţific, era deştept şi arăta chiar foarte prezentabil. Desigur, nu ca Toni. Dar era şi aşa fără sens să-şi lege visele de Toni.

Dacă ar fi fost soţul meu, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să arunc altuia vreo privire, se gândea ea mai departe. Însă probabil din cauza meseriei, Ariane gândeşte atât de liber. O femeie care pozează pe coperta unei reviste, unde orice bărbat o poate admira, probabil că nu mai are instinctele unui orăşean oarecare. Ce meserie o fi având Toni?

Jessica găsise multe scoici frumoase.

Ea se aşezase acum pe dig şi le studia critic, pentru ca pe cele mai mici şi mai puţin frumoase, în comparaţie cu dimensiunile capturii ei, să le arunce înapoi în mare.

O umbră o acoperi.

— Alo, Jessica! spuse o voce gravă de bărbat. Spre bucuria ei, micuţa îl recunoscu pe Toni, care se aşeză lângă ea.

— Frumoase scoici ai găsit, îi spuse el.

— Astăzi nu sunt aşa mulţi oameni aici, răspunse ea. Uită-te puţin! Sunt chiar unele care murmură!

Îi puse o scoică la ureche. Chiar dacă Toni nu auzi niciun zgomot, nu încercă s-o contrazică.

— Chiar murmură, o asigură el cu seriozitate.

— V-aţi sculat mai de dimineaţă sau abia acum? se arătă interesată Jessica.

— Astăzi am fost foarte matinali, îi povesti el. Am fost

deja în larg cu o barcă cu pânze.

— Aş vrea şi eu să navighez o dată, suspină Jessica. Dar mamei i-e frică. Dacă vine însă unchiul Felix, atunci o să mergem cu barca cu motor, mi-a promis.

Unchiul Felix! Aceste două cuvinte îl umplură pe Toni Vandelar de o gelozie arzătoare. El fusese foarte bucuros că o descoperise pe Jessica singură, căci era decis s-o descoasă despre mămica ei frumoasă.

— Cine este unchiul Felix? începu el prevăzător.

— O cunoştinţă din vacanţa de la Marea Nordului, îi povesti cu bunăvoinţă Jessica. Mami îl cunoaşte de mult timp.

Era prieten cu tati.

— Şi unde este tăticul tău? vru Toni să afle.

— În cer, îi spuse Jessica. Deja de mult timp. Chiar nu-mi pot aminti cum arăta. Tanti Hilde spune că eram foarte mică, atunci când Dumnezeu cel bun l-a luat la el. Ea mai spune că pe oamenii care mor atât de tineri, Dumnezeu i-a iubit în mod deosebit. Înţelegi?

— Nu, nu înţeleg, răspunse Toni. Dar dacă tanti Hilde spune aşa?... El singur se mira, ce-l găsise pe el, Toni cel adevărat, să discute cu această fetiţă atât de fermecătoare.

— Tanti Hilde este sora tatii. Ea are grijă de mine, când mami merge la serviciu.

— Ce lucrează mămica ta? întrebă Toni.

— Lucrează la un ziar. Câteodată scrie chiar articole mari, povesti Jessica mândră. Tati era tot reporter.

— Şi unchiul Felix? se informă Toni.

— A, el, pare de-a dreptul nebun, spune mami. El nu vine de obicei cu noi. Şi tu ce eşti? se informă micuţa.

— Doctor, răspunse Toni.

Ochii Jessicăi se făcură mari de uimire.

— Doctor? repetă ea cu respect. Nu arăţi deloc aşa. Doctorul care i-a scos mamei apendicele, era mult mai în vârstă şi avea ochelari

— Şi eu o să îmbătrânesc, spuse Toni melancolic şi o să am nevoie precis şi de ochelari.

— Tu, în niciun caz, râse Jessica.

Cine ţi-a operat ţie apendicele?

El se uită fără să vrea la cicatricea sa şi începu să râdă.

— Observi toate cu mare atenţie, spuse el mirându-se.

— Mami are exact în acelaşi loc cicatricea, chicoti ea. Asta e doar o glumă.

— Acolo se află apendicele la toată lumea.

— Dacă o să trebuiască să-l scot, o să vin la tine, hotărî Jessica.

— Atunci, o să-ţi trebuiască puţin noroc, spuse el. Eu nu sunt chirurg, sunt internist.

— Deci tu nu poţi să scoţi niciun apendice? Nici măcar unul mic?

— Nu, Jessica. Unde locuiţi voi, de fapt? continuă el cu întrebările, pentru a afla cât putea de multe, căci nu ştia când va mai avea o ocazie atât de favorabilă.

— În Hamburg – Blankenese. Ştii unde e? Tu unde locuieşti?

— În Berlin, răspunse el.

Jessica îl privi cu atenţie. Mama mea a fost o dată la Berlin. N-ai văzut-o atunci?

— Din păcate, nu, răspunse el necugetat.

Jessica îl observă cu o privire de nepătruns.

— Chiar e păcat! regretă ea, căci îmi placi foarte mult. Păcat că nu poţi fi tatăl meu, pentru că tu…

— Jessica! Vocea supărată a mamei sale întrerupse şirul confidenţelor ei.

— Bună dimineaţa, stimată doamnă, o salută Toni politicos.

— Bună dimineaţa, răspunse Bettina, iritată. Unde te-ai ascuns atâta, Jessica?

— Aici! răspunse micuţa, nevinovat. Vezi, mami. Eu am căutat scoici şi l-am întâlnit pe Toni. Privirea ei ageră îl zări în spatele mamei. Ah, aici este şi unchiul Felix, preciză ea decepţionată.

Toni ar fi vrut să-l trimită pe celălalt la dracu’, dar asta nu-i folosea la nimic. Doctorul Felix Bronner stătea deja în mărime naturală şi-i întinsese mâna Jessicăi, care i-o strânse ezitând.

Acesta e deci rivalul meu, gândi Toni amărât şi observă bărbatul cu părul său castaniu, o faţă şi o alură marcantă, care puteau fi uşor evidenţiate.

— Acesta e Toni, noul meu prieten, îl prezentă Jessica.

— Vandelar, completă Toni.

— Bronner, spuse şi celălalt râzând. Ne vom vedea probabil destul de des, dacă sunteţi prietenul Jessicăi.

Ariane hoinărea alături de Toni spre cafeneaua de pe plajă.

— Ei, vezi tu, inimă de frate, ea e gata pregătită.

Aşteptam de la tine o înfrângere.

— Nu e căsătorită, îşi aminti el. Soţul ei a murit. Este pe cât se pare ziaristă şi locuieşte în Hamburg.

— Ai adus ştiri de tot felul, îl lăudă ea râzând.

— Jessica mi-a povestit. Acest bărbat nu-mi cade deloc bine la stomac. Ai putea să-l bagi în seamă, Ariane.

— Îmi ceri să-l abat din drum? întrebă ea amuzată. El nu aparţine însă tipului de bărbat care se lasă aşa uşor dirijat. În afară de faptul că astfel de bărbaţi pot fi periculoşi pentru mine.

Scăderea tonului îi atrase o privire piezişă din partea lui Toni.

— Poate fi periculos pentru tine? întrebă el mirat. Este un tip savant.

— Tocmai, eu cunosc destul de mulţi play-boy. Îmi stau până sus în gât.

— Tu faci totul prea complicat cu teatrul ăsta, mormăi el. Acum am putea să ne preschimbăm cu toţii în nişte pomişori, dacă ar fi după jocul tău. Dacă nu ai fi sora mea, ţi-aş cere prietenia pentru competenţă.

— Dar rămân alături de tine, râse ea. Atât de multe femei au venit şi au plecat şi eu totuşi te iubesc constant.

El îşi puse mâna pe umărul ei şi o privi în ochi.

— Ar trebui să mint, dacă ţi-aş spune că nu-mi convine, răspunse el cu căldură. Tu eşti cea mai minunată şi mai fermecătoare soră pe care şi-o poate dori un bărbat.

Ea îi privi faţa şi-l sărută impulsiv pe obraz.

Bettina, care şedea la o masă cu Felix Bronner şi cu Jessica şi mânca îngheţată, simţi o împunsătură în inimă când îi văzu. Însă şi Jessica observase.

— Ea i-a dat un sărut, remarcă ea. îl iubeşte.

— Da, este o femeie încântătoare, se exprimă Felix Bronner.

— Nu-i aşa? întări Jessica sinceră. A apărut chiar în revistă.

— Poţi s-o înrămezi, Felix, recomandă ironic Bettina, în timp ce el o privea fascinat pe Ariane. Din păcate, este deja dată.

Toni şi Ariane se opriră să caute o masă liberă, dar nu mai erau. Deodată, Toni o zări pe Bettina şi-i ceru permisiunea.

— Ne permiteţi să luăm loc la masa dumneavoastră? întrebă el politicos.

— Da, cu plăcere, răspunse grăbit Felix Bronner.

— A sosit în sfârşit momentul să ne cunoaştem, spuse Ariane cu amabilitate. În vacanţă ne permitem să fim mai lejeri.

— Toni, stai lângă mine, ceru Jessica. Noi ne cunoaştem deja bine.

Pentru o ziaristă, ar trebui să fie mai sigură de sine, gândea Ariane, în timp ce Bettina zâmbea discret.

Ea însăşi pierdu ceva din siguranţa de sine, când întâlni privirea lui Felix Bronner. Spre groaza ei, simţi chiar că se înroşeşte.

Printr-un difuzor, se transmise o informaţie. Bettina nu auzi chiar nimic, deoarece şi ea se confrunta cu un sentiment de iritare văzându-l pe Toni care se întreţinea cu Jessica.

— Astă seară este o reuniune la hotelul de pe plajă, spuse brusc Felix Bronner. Am putea să mergem cu toţii. Ce părere ai, Bettina?

Ea se trezi brusc din visare.

— Eşti foarte întreprinzător, îl ironiză ea. Nu te recunosc deloc aşa.

Felix râse.

— Nu vreţi să veniţi şi dumneavoastră? se adresă el lui Toni, uitându-se mai mult la Ariane.

— Noi… desigur, cu plăcere, răspunse Toni spontan.

— Şi Jessica? le aminti ea pe ocolite.

— Oh, eu dorm, mami, o asigură micuţa cu râsul ei molipsitor. Du-te liniştită!

— Mie nu prea-mi convine, Felix, mărturisi Bettina mai târziu, când rămaseră câteva minute singuri.

El îi aruncă o privire cercetătoare.

— Ar fi trebuit să mă gândesc de ce, răspunse el.

— Dacă tu crezi cumva că sunt geloasă, te înşeli foarte tare, încercă ea să se justifice.

— Eu n-aş fi putut niciodată să presupun că poţi fi geloasă din cauza mea, Bettina, răspunse el calm. Dacă totuşi eşti, eu îmi ţin gura.

— Nu mi-am dorit niciodată să mă îndrăgostesc de un bărbat însurat, mărturisi ea jalnic.

— Hai să nu ne facem griji, Bettina. Tu eşti deja îndrăgostită.

— Cum poţi să faci o astfel de afirmaţie?

— Draga mea Bettina, o femeie aşa de sigură de sine

ca tine, care are o astfel de prezenţă de spirit încât uneori te aduce în stare să te treacă fiori reci pe sira spinării, nu se comportă ca o fetiţă decât dacă este îndrăgostită până peste urechi. Eu nu te-am văzut aşa niciodată.

— Că ne-am şi văzut des, îl ironiză ea. De trei ori pe an.

— Asta nu din cauza mea, îi aminti el. Te rog însă să nu-ţi treacă prin cap să simulezi sentimente pe care nu le ai pentru mine, doar pentru a nu te simţi vulnerabilă în faţa doctorului Vandelar. De altfel, el este la fel de nesigur ca şi tine şi asta este de asemenea de mirare la un bărbat ca el, mai cu seamă că are o soţie atât de plină de farmec.

Bettina râse ironic.

— Tu chiar te-ai îndrăgostit de ea, contraatacă ea, şi acum vrei să te justifici în faţa mea.

— Hai să nu ne comportăm ca pustimea, propuse el prietenos. Tu te-ai îndrăgostit de el, eu m-am îndrăgostit de ea, asta e destul de tragic. Cred însă că suntem prieteni, Bettina, şi de aceea n-avem nevoie să jucăm teatru. Şi vom avea atâta caracter, încât să închidem acest capitol.

— Noi poate, însă din cei doi unul poate nu este destul de prudent. Este o pereche foarte ciudată. Ea îi permite orice, chiar şi când a încercat să flirteze cu mine. S-a arătat chiar foarte amabilă cu mine şi amândoi sunt foarte drăguţi cu Jessica. De parcă le-ar aparţine, îi fac favoruri amândoi.

Felix Bronner râse răsunător.

— Atâta individualism! Poate că se aseamănă. Şi în afară de asta, chiar când eşti căsătorit, nu poţi să fii sigur că n-ai să te mai îndrăgosteşti.

Bettina se retrase în tăcere. Se mai liniştise de când venise Felix şi acum parcă totul devenea din rău în mai rău. Cât s-ar fi bucurat acum, când el se îndrăgostise de altă femeie. Însă că aceasta trebuia să fie chiar Ariane

Vandelar, o lăsase profund consternată.

Felix era un individ fin, asta se putea spune cu certitudine. Era cinstit şi de încredere. El rămânea acelaşi şi în această situaţie şi asta cu atât mai mult o făcea să-i crească simpatia pe care o nutrea pentru el. Îi făcea plăcere să-l ştie în apropiere, dar nu-l iubea. Nu exista niciun fior între ei, ca între ea şi Toni Vandelar, încât trebuia doar să-l vadă pentru a simţi cum îşi pierde capul. Aşa ceva nu i se întâmplase niciodată în toată viaţa sa. Felix are dreptate. Se simţea jefuită de siguranţa de sine şi dacă trebuia să-şi imagineze că astăzi îşi va petrece întreaga seară împreună cu el şi poate trebuind să danseze cu el, devenea de pe acum nervoasă.

— Chiar n-am nicio rochie potrivită pentru astfel de festivitate, ar fi vrut ea să se dezvinovăţească.

— Astăzi nu mai suntem atât de conformişti, lăsă Felix să-i scape. Vrei să te eschivezi, Bettina? De ce nu iei lucrurile mai simplu. Să ne propunem mai bine un test cât de statornici suntem, şi mai târziu putem să ne consolăm reciproc.

Capitolul 3

— De ce te îmbraci cu o rochie scurtă? îşi întrebă Toni sora. La ce îţi iei aceste veşminte fermecătoare, când nu le-ai purtat la nicio reuniune până acum.

— Le iau pentru că invitata ta, Bettina, nu şi-a luat mai mult ca sigur nicio rochie lungă cu ea şi ar fi penibil ca eu să vin acolo astfel împopoţonată.

— Ai într-adevăr mult tact, spuse el recunoscător. Atât de departe nu m-aş fi gândit nicicând.

— Tu eşti totuşi bărbat. Mă întreb numai cum va continua totul, Toni. Acest Felix este un bărbat bun de însurat. Este amabil cu micuţa şi o cunoaşte pe Bettina deja de ceva timp. Nu este nedrept să ne amestecăm în această idilă? Ce le rămâne după aceea şi ce ne rămâne nouă?

— Asta trebuie singură să ştii. În ce mă priveşte, ştiu exact ce vreau.

Sau poate nu crezi că şi eu as putea să mă însor odată?

— Să te însori? întrebă ea uimită, te gândeşti la căsătorie? Permite-mi, te rog, să mă minunez.

— Poftim, mormăi el. Chiar tânăr nu mai sunt, Ariane.

— Nu deveni acum lipsit de tact, dădu ea cu o indignare jucată înapoi. Dacă vorbim deja de căsătorie, trebuie mai întâi să te întreb, dacă un bărbat ca doctorul Bronner ar putea fi interesat serios de o femeie care-şi câştigă banii ca fotomodel.

— Ea nu trebuie să lucreze ca fotomodel, îi aminti el sarcastic. Ea ar putea de exemplu să lucreze ca profesoară de sport, în profesia pentru care s-a pregătit.

— Unde se câştigă atât de puţin, aprecie ea. A fost totuşi pentru mine o mare şansă, că m-am descoperit. Pe lângă faptul că atunci eram chiar dolofană.

El râse.

— Ai învăţat repede să te vinzi bine şi scump, surioară. Ce apreciez eu la tine este faptul că în ciuda tuturor, ai rămas în străfundul inimii tale aceeaşi fetiţă bună, plină de dragoste.

— Întotdeauna direct, fără ocolişuri, preciză ea. Şi eu trebuie să recunosc că nu gândeşti rău despre mine.

El o mângâie uşor cu palma pe obraz.

— Şi dacă n-ai fi sora mea, nicio altă femeie n-ar putea să mă pună în pericol.

— O, nu spune asta. Tocmai trăiesc aşa ceva.

Ea îşi curăţă un fir de praf de pe jacheta albă de smoching, se întoarse şi-şi aranjă încă o dată buclele.

— Să mergem, spuse ea. Nu vom capitula înaintea luptei.

Pe cât de diferite erau Bettina şi Ariane, fiecare în

parte avea ceva neobişnuit. Bettina într-o rochie de şifon de un verde cald, Ariane în mătase roşie. Puteau amândouă să concureze cu rochiile lor de seară peste măsură de preţioase, chiar dacă nu purtau nicio bijuterie de valoare, închiriată, ca majoritatea doamnelor din sală, atrăgeau amândouă majoritatea privirilor.

Toni o observă pe Bettina încântat. El reacţionă nespus de nervos când Felix Bronner afişă o figură dominatoare.

Ariane îşi pusese în valoare întregul ei farmec. Se putea spune că era obişnuită să se mişte într-un cadru public şi că se descurcă în orice situaţii.

Ea se declară fără emoţii. Însă Felix Bronner, care era un bun psiholog, simţi că ea domină foarte bine situaţia, pentru că Bettina stă retrasă.

Se dansa în interior şi afară, atmosfera era grandioasă. Toată înalta societate dintre Saint Tropez şi Cannes îşi dăduse întâlnire aici.

Felix dansa cu Bettina, Toni cu Ariane, dar Felix se uita la Ariane şi Toni la Bettina.

Într-o pauză de dans, Bettina bău cu sete un pahar de şampanie. Ea ştia precis că nu era vorba doar de dansul cu Toni şi avea nevoie de curaj.

Însă ea îl pierduse de îndată ce braţul lui o cuprinse, mai strâns decât o ţinuse pe Ariane. Şi în plus, el îi trase mâna stângă foarte aproape de inima sa, aşa încât ea îi putea simţi bătăile inimii sub degete.

Rezistenţa ei se pierdu în cele din urmă, când bărbia lui îi atinse fruntea. Nu se mai putea gândi la nimic şi dansul melancolic o cuprinse cu totul, încât întreaga lume părea că se scufundă.

Toni nu-i dădu drumul din braţe când muzica încetă. Urmă un vals lent.

Bettina nu îndrăznea să respire. Mai întâi nu îndrăzni să-l privească, deşi simţea că o urmărea încontinuu. Ea îi

privea peste umărul lui pe Felix şi pe Ariane, care o priveau surâzând, încât Bettina se simţi încurcată.

Felix n-are nicio reţinere, să flirteze pe faţă cu Ariane? însă era deja mai mult decât un flirt, stabili ea imediat.

Apoi, perechile se ciocniră într-un dans plin de temperament şi Toni o trase atât de aproape de el, încât îşi pierdu echilibrul. Când buzele lui îi atinseră fruntea, sângele îi alergă şi mai fierbinte prin vene.

— Oh, slavă Domnului, mă vede măcar acum, gândi el.

N-am vrut, gândi ea în acelaşi timp, totuşi s-a întâmplat. El îi susţinu privirea.

— Tu, şopti el încet şi foarte, foarte tandru, şi ea se simţi ca într-un vis, când o luă de pe suprafaţa sălii de dans şi o duse plutind în parcul cel întunecat.

Ea nu se putea elibera din îmbrăţişarea lui. Şi chiar nu voia.

În acel moment, totul îi era indiferent şi când buzele lui îi căutau gura, nu se gândi măcar o dată la Ariane.

— Tu chiar nu ştii în ce te-ai angajat, şopti el.

O, ba da, ştia bine. Fusese doar atât de nechibzuită, când încercase să uite.

— Rămâi aici, Bettina, spuse el încet. Îţi aduc capa, să nu răceşti. Nu vreau să te împart cu nimeni.

După ce-l privi, gândurile sale se răsculară. Alergau şi se învălmăşeau prin cap încolo şi încoace. Ezită doar un moment. Apoi fugi de acolo. Alerga, de parcă viaţa îi era în pericol. Nici Toni, nici Felix şi înainte de toate nici Ariane să nu-i vadă ochii.

Trebuie să plec, se gândea ea. Imediat!

Aproape fără suflare, ajunse la hotel. Într-o secundă, se repezi spre Jessica, dar aceasta dormea adânc. Îi fu imposibil să scoale copila din somn. Trebuia să aştepte cel puţin până mâine dimineaţă. În afară de asta, lucrurile

trebuia să fie oricum împachetate, şederea la hotel trebuia plătită. Şi trebuia să-şi pregătească un pretext cu care s-o liniştească pe Jessica.

— Sunteţi mulţumită, acum? o întrebă Felix Bronner pe Ariane.

Ea îl privi încurcată.

— Cu ce?

— Că mi-aţi sucit capul, răspunse el răguşit.

— Cu voie. La asta aţi contribuit şi dumneavoastră.

La mirarea lui, răspunsul a fost un râs prietenos ivit pe buzele ei.

— Şi dacă ar fi aşa?

Faţa lui se întristă.

— Dumneavoastră poate vă face plăcere să glumiţi, mie mai puţin, dădu el fără voie înapoi. Dumneavoastră rămâneţi în continuare căsătorită.

Ea îi ascunsese până acum adevărul. N-o făcuse înainte de toate pentru că bărbatul îi plăcuse peste măsură. Vecinătatea lui îi permisese ceea ce îşi dorise dintotdeauna şi ceea ce căutase până acum zadarnic: protecţie, siguranţă, linişte şi în afară de toate un sentiment pe care ea nu-l cunoscuse niciodată.

Privirile lui exteriorizau o expresie aproape dureroasă pe faţa sa frumoasă.

— Şi dacă n-aş fi căsătorită? întrebă Ariane cu un râs de nepătruns.

— Dacă cuvântul „dacă” n-ar exista… Aş dori să vă întreb imediat dacă vreţi să fiţi soţia mea.

— Şi Bettina? se informă ea. Ea este foarte drăguţă.

— Mărturisesc cu plăcere că şi eu o găsesc la fel. Suntem prieteni buni, dar nu mai mult. Trebuie să recunosc că este vinovată pentru asta, dacă se poate spune aşa. Aş fi fost foarte fericit, dacă… Se întrerupse şi o privi din nou uimit.

— Dacă cuvântul „dacă” n-ar exista… râse Ariane.

— Mă luaţi în râs, se lămuri el plin de reproş. Se pare că n-o luaţi în serios, doamnă Ariane, nici măcar căsătoria.

— O, ba da, iau căsătoria chiar foarte în serios, răspunse ea calm. Atât de serios, încât…

— Aceasta nu vă împiedică să flirtaţi cu bărbaţi străini, iar pe soţul dumneavoastră să-l lăsaţi, împăcată sufleteşte, să se uite la alte femei. Prin asta desigur nu veţi fi mai fericită.

— Credeţi? Eu cred că Toni poate face foarte fericită o femeie dacă o iubeşte cu adevărat.

— Dar de ce s-a ca să… Mai departe nu putu să continue, deoarece ea îi puse degetul arătător pe gură.

— Nu sunt căsătorită cu Toni, spuse ea repede. Şi înainte de a începe cu alte gânduri rele, vă voi spune adevărul; Toni este fratele meu, cel mai corect şi mai iubit frate, pe care înainte de toate trebuie să precizez că-l iubesc foarte mult.

— Atunci, ce rost are această comedie? întrebă el dezorientat.

— Vedeţi, Toni nu se descurcă uşor cu femeile şi nici eu cu bărbaţii. În vacanţele noastre, am avut până acum mereu tot felul de necazuri. De aceea, m-am gândit că nu ni se va mai întâmpla nimic dacă vom pretinde că suntem o pereche de tineri căsătoriţi. Dar, tocmai de această dată se întâmplă altfel. Toni s-a îndrăgostit de Bettina şi…

— Eu m-am îndrăgostit de dumneavoastră. O, Doamne, Ariane! Faţa sa luă o expresie încrezătoare, atunci poate că am o mică şansă.

Ea îi aruncă o privire care promitea totul. El îi oferi braţul şi o conduse din nou pe suprafaţa de dans.

— De această dată pot cel puţin să visez cu cugetul împăcat, îi şopti el.

Însă tocmai atunci intră pe uşă Toni, cu o faţă albă, şi se opri chiar între ei.

— N-aţi văzut-o pe Bettina? întrebă el agitat.

— Tu însuţi ai condus-o în parc, după cum am observat, replică Ariane fără să mai înţeleagă nimic.

El o privi neliniştit.

— Am vrut să-i aduc capa şi între timp a dispărut. O, Doamne, nu mai staţi aşa să vă uitaţi la mine. Ajutaţi-mă mai bine s-o caut.

S-au dus s-o caute mai întâi pe afară.

— I-ai spus adevărul? îl întrebă Ariane.

— Tocmai asta voiam să fac. Îmi este absolut indiferent ce părere ai tu despre asta. Dacă a plecat, ce trebuie să fac?

— Nu poate fi departe. Cel mai probabil în hotel, interveni Felix Bronner. Pot să-mi imaginez că Bettina şi-a făcut probleme de conştiinţă că a provocat dificultăţi unui bărbat presupus căsătorit.

— Ariane v-a spus că sunt fratele ei? întrebă Toni epuizat.

— Din fericire, da. Sunt foarte bucuros pentru asta.

Ar fi trebuit să-i spuneţi şi Bettinei, înainte ca ea să fi putut face altceva, răspunse Felix punându-l pe gânduri.

— Ar trebui să presupun că de aceea a fugit? se apără Toni, descurajat.

— Hai să vorbim măcar o dată deschis de la bărbat la bărbat. Cum v-aţi fi simţit dumneavoastră dacă Bettina ar fi fost căsătorită sau dacă ar fi trebuit să acceptaţi asta?

— Mie mi-e deja de-ajuns de când a apărut, mormăi Toni iritat.

— Şi de aceea ar fi trebuit să-i fie milă Arianei de mine, urmă Felix cu un surâs trecător. Acum şi pentru totdeauna a acţionat cu succes.

Ariane îi aruncă o privire timidă.

— Eu n-am acţionat, şopti ea.

— Ce faci tu, nu mă interesează deloc, fierbea Toni. Tu mi-ai stricat planurile, acum ajută-mă s-o găsesc pe Bettina. De flirtat poţi s-o faci şi după, cât de mult vrei.

— Dar chiar nu vreau să flirtez, protestă violent Ariane. Nici n-am terminat să-i povestesc lui Felix despre tot acest teatru. Ce pot să fac, dacă tu eşti atât de greoi.

— Vă rog, nu vă certaţi, interveni Felix. Bettina precis s-a dus la hotel, acolo o vei găsi cu siguranţă, Toni, acum sau mâine dis-de-dimineaţă. Acordă-i timp. Dacă-i vei explica eroarea, totul va fi în ordine.

— Asta spuneţi dumneavoastră, oftă Toni. Mie chiar nu-mi convine. Sunt un măgar, de ce am lăsat-o singură? Nu m-am gândit deloc că ea considera căsătorit. Oh, Ariane – a fost o idee splendidă! Ar trebui să-ţi mulţumesc în genunchi.

— Asta n-ar trebui să suporte şi Felix, ripostă Ariane senină. Nu mai face o figură aşa posomorâtă, Toni. Nu-ţi ajută la nimic. Ne facem cu toţii griji pentru asta. Mâine este încă o zi şi vor urma încă multe altele frumoase.

— Eşti bună să dai sfaturi, o acuză Toni. Ce aş mai putea să fac? Ai găsit, ce-ai căutat.

Acestea fiind zise, îi părăsi şi plecă.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Felix încet.

— Gândiţi-vă puţin, îi recomandă Ariane cu un surâs plin de nostalgie. Sau credeţi într-adevăr că flirtez cu orice bărbat?

— Ariane, spuse el încet şi-i luă mâna pentru a o duce la buze. Vreţi să mergem?

— Vreţi să mă părăsiţi atât de repede?

— Nu, aş vrea să rămân singur cu dumneavoastră. Numai să nu-mi daţi voie să fug.

— Chiar nu mă gândesc la aşa ceva, îl asigură ea.

Toni privea fără încetare în sus, spre fereastra Bettinei. Văzu lumina scăzută, dar toate simţurile sale nu putură s-o aducă pe Bettina la fereastră.

Aşteptă îndelung, apoi se duse la camera ei şi ciocăni uşor la uşă.

Nu se întâmplă nimic. Ciocăni încă o dată, ceva mai

tare. Nu veni niciun răspuns. Deprimat, porni spre camera lui, reflectând ce ar putea face. Doar că nu îi rămăsese decât să stea şi să aştepte.

Bettina, Bettina, Bettina, o striga inima sa. Tu trebuie să simţi ce însemni pentru mine.

Dar la ce-ţi foloseşte, dacă simte la fel şi se gândeşte că eşti legat de o altă femeie. Ea nu poate aparţine oricui, care ar putea să-i iasă în cale.

— Mami, ce faci aici? vocea Jessicăi ajunse dintr-odată la urechile Bettinei, n-ai auzit, bate la uşă?

Ea auzise, dar nu voia să ştie de nimeni şi de nimic. La ce i-ar folosi dacă Toni vine după ea şi trebuie să-i dea o explicaţie. Ar fi fără sens. Şi ar face totul şi mai greu.

— Trebuie să plecăm mâine dis-de-dimineaţă, Jessica, spuse ea tristă.

— De ce? întrebă Jessica, somnoroasă.

— Pentru că a intervenit ceva.

— Vrem să ne despărţim de unchiul Felix? presupuse Jessica. Eu nu vreau să plec. Aveam de stat încă două săptămâni.

— O să mergem la unchiul Gerd şi la tanti Christa. Am uitat să vorbesc ceva important cu ei.

Jessica reacţionă, bănuitoare.

— N-ai spus nimic despre asta până acum.

— Îţi spun acum.

— Spune drept, e din cauza banilor?

— La ce bani te gândeşti?

— Banii tăi, pe care bunicul i-a dat unchiului Gerd.

— De unde ştii despre asta? întrebă Bettina, mirată.

— Tanti Hilde a spus că n-a fost corect din partea bunicului, că el i-a dat unchiului Gerd atât de mulţi bani şi ţie chiar nimic.

— Asta e o prostie, Jessica. Unchiului Gerd îi trebuia urgent bani pentru întreprinderea lui.

— Atunci, ce vrei de la unchiul Gerd? N-am mai fost

de foarte mult timp la ei.

— Tocmai, acum avem timp să facem o plimbare la ei, explică Bettina hotărâtă. Şi acum, mai dormi puţin.

Jessica nu mai putea să adoarmă. Mami era atât de comică. Micuţa n-o credea că doreşte într-adevăr să plece la unchiul Gerd, deoarece îi cunoştea sentimentele pentru el. Dar ce motiv putea să aibă mami a ei pentru a întrerupe vacanţa lor atât de repede? Isteţimea copilărească a Jessicăi nu putea să descifreze. Adânc mâhnită, observa cum mami împacheta lucrurile în geamantan, dar cum o privea, văzu că din ochii ei frumoşi curgeau lacrimi, aşa că tăcu, fără a-i mai pune întrebări.

Între timp, Felix şi Ariane se plimbau pe străzile liniştite. Se crăpa de ziuă.

Stătuseră mult pe esplanada plajei, privind jocul valurilor şi făcând planuri de viitor.

— Felix, eu nu sunt o femeie care se aruncă într-o căsătorie cu ambele picioare şi ochii închişi, spuse Ariane gânditoare. Noi suntem însufleţiţi acum de spiritul vacanţei. Dacă vom reveni la zilele normale, poate vom vedea lucrurile altfel.

— Tu poate, eu nu. Nu mai sunt un tânăr necopt. Am treizeci şi patru de ani, Ariane.

— O, mulţumescu-ţi ţie Doamne. Cea mai corectă diferenţă de vârstă. Eu am împlinit douăzeci şi şapte.

El rămase surprins, căci arăta mult mai tânără, în ciuda temperamentului său furtunos care răsufla prin toţi porii.

— Acum îţi spun doar că sunt deja o fată bătrână, continuă ea râzând tare. Dar nu m-am mai simţit de mult aşa de tânără ca astăzi.

— Asta e frumos, răspunse el încet. Eu ştiu ce vreau, Ariane. Te vreau pe tine!

Ea se lăsă sărutată şi-i răspunse la sărut. Era fericită, atât de fericită, cum încă nu-şi putuse imagina vreodată că

ar putea fi.

— Voi avea grijă să nu mai fi fată bătrână, promise Felix râzând. Ne vom lua mai întâi câteva săptămâni fără griji şi apoi ne vom regăsi. Însă un lucru pot să-ţi spun, de mine nu mai scapi.

— Cine spune asta, că aş vrea să scap de tine? întrebă ea drăgăstoasă.

— Ne vom cumpăra o căsuţă frumoasă, Ariane.

Câţi copii îţi doreşti?

— O, Doamne, trebuie să mă hotărăsc pe loc? amână ea răspunsul râzând. Trebuie să-mi acorzi timp, ca să-i pot creşte.

El o luă drăgăstos în braţe.

— Acum câteva ore vedeam totul atât de întunecat pentru mine.

Lasă-mă să-mi fac planuri, Ariane.

E atât de minunat!

— Da, e minunat, răspunse ea. Dintr-o minune vine şi dragostea. Heini va fi foarte furios.

— Cine e Heini? întrebă el gelos.

— Managerul meu, Hein Heuer.

Dragă Felix, trebuie să-ţi spun că sunt sub contract încă o jumătate de an.

— Şi eu trebuie să aştept o jumătate de an? Asta e o nebunie, protestă el.

— O jumătate de an e aşa de puţin! Şi asta nu înseamnă că nu putem să ne vedem.

— Asta înseamnă însă, că vor apărea încă multe poze cu tine.

— Dacă mă iubeşti, mă vei înţelege, răspunse ea decisă. Asta înseamnă însă şi că voi câştiga o sumă de bani frumuşică, de care cred că avem nevoie, dacă vrem să avem vreo jumătate de duzină de copii.

— O jumătate de duzină?

— Ce credeai, că voi fi mulţumită cu doi sau trei?

Dacă tot vrei copii, atunci o jumătate de duzină. Gândeşte-te bine cu ce te încarci.

— Dacă tu crezi că ai putea să mă sperii cu aşa ceva, te înşeli, răspunse el. Atunci, vei avea cel puţin o ocupaţie.

Capitolul 4

Toni tresări din aţipeala sa uşoară, când auzi zgomotul unui automobil care demara. Imediat fu în picioare şi la fereastă. Întreaga noapte îşi făcuse tot felul de griji că Bettina poate dispărea într-o clipă pentru totdeauna.

Spre spaima sa, observă cum automobilul ei sport de culoare deschisă fusese scos din locul de parcare.

— Bettina! strigă el cu voce tare. îi era indiferent dacă-l aude cineva. Ea trebuia să-l audă în orice caz. Până ar fi ajuns jos, ea ar fi fost deja plecată.

— Bettina, stai! strigă el încă o dată. Trebuie să vorbesc cu tine.

Jessica întoarse capul şi-l văzu sus. Faţa sa mică şi bronzată îl privi cu tristeţe.

— Toni! strigă ea, te rog, Toni!…

Însă Bettina ambreie şi porni repede din loc.

Toni rămase la fereastră, dezamăgit. Nu, îşi spuse el, asta nu se poate întâmpla. Ea nu poate pleca fără niciun cuvânt. Era ora cinci dimineaţa.

În dreptul uşii dintre cele două camere apăru Ariane, îmbrăcată încă în rochia de bal.

— De ce faci atâta zgomot? întrebă ea intrând. Puteai să mă scoli şi din morţi.

— Numai că tu nici n-ai dormit, observă el. Dacă tot a trebuit să rămâi de mânuţă cu iubiţelul tău toată noaptea, ai fi putut să vii cu câteva minute mai târziu. Atunci poate ai fi reuşit s-o reţii pe Bettina.

— Cum aşa? A plecat? întrebă Ariane, uluită.

— Tocmai, a plecat cu geamantan cu tot şi cu Jessica, bombăni el. N-am să te iert niciodată!

— Hei, ascultă, ce vină am eu? Ai avut timp să-i spui toată noaptea.

— Trebuia să strig în tot hotelul, când nu m-a băgat în seamă?

— Puteai să încerci s-o chemi la telefon. De când eşti atât de neajutorat, de lipsit de idei?

— Oricum nu mi-ar fi răspuns, aprecie el. Pune-te în locul ei. Ea crede că sunt căsătorit şi pe deasupra cu o femeie foarte atrăgătoare. Ce ar putea să-şi închipuie altceva, decât că eu caut o aventură.

— În orice caz, fuga ei este o dovadă că te iubeşte, explică Ariane.

— Pentru mine este doar o dovadă că este o femeie onorabilă, care nu are nicio înţelegere pentru bărbaţii însuraţi care sărută femei străine.

— Aşa, va să zică ai sărutat-o? află Ariane, curioasă. Ţi s-a părut puţin?

— Poţi să-ţi râzi de mine cât vrei! se răzbună el. Tu i-ai sucit capul lui Felix al tău. El nici măcar nu se mai gândeşte la Bettina.

— Şi ţie nu-ţi convine asta? Nu asta doreai? Doar n-ai vrea să-l sfătuiesc să se gândească acum la altă femeie. Ca tată a unei jumătăţi de duzină de copii, îi va fi şi aşa destul de greu.

El o privi uimit.

— V-a luat mult treaba asta, bombăni el. Aţi început deja?

— Puah, ai devenit vulgar, spuse ea furioasă. Mă duc să mă culc. Fă ce vrei.

— Aş vrea să-ţi spun ce fac, draga mea surioară. îl voi lua de ceafă pe Felix al tău şi-l voi scutura să aflu unde o pot găsi pe Bettina.

— Pentru asta nu-i nevoie să-l scuturi, îşi permise ea să presupună. Îţi va spune de bunăvoie, cu plăcere chiar, căci desigur nu va vrea să se pună rău cu viitorul lui

cumnat.

— Dacă ai avea cel puţin o umbră de compătimire pentru mine, spuse Toni plin de reproş.

— Îţi va merge totul bine, dacă va trebui să alergi şi tu după o femeie, se explică ea fără să se agite. Până acum, întotdeauna au alergat ele după tine şi nici aşa nu ţi-a convenit.

— Şi ce va crede Jessica despre mine? întrebă el demoralizat.

Ariane scutură din cap.

— Acum chiar cred că se întâmplă ceva serios cu tine, spuse ea. Dacă deja te gândeşti la copil!

— Mami, Toni voia să-şi ia la revedere de la noi, spuse Jessica, plină de reproş.

De ce ai plecat atât de repede?

— Pentru că n-am vrut să-mi iau rămas-bun de la el, aruncă Bettina mânioasă.

Jessica tăcea şi se gândea ce caraghioşi sunt uneori adulţii.

— Ce va spune unchiul Felix? întrebă ea după un timp de tăcere

— Mi-e indiferent, răspunse Bettina, supărată.

— Toni era foarte drăguţ, continuă Jessica după o altă pauză. Apoi adăugă repede. Poţi să spui ce vrei, mami. Eu m-am simţit foarte bine cu el. Acum, din păcate, n-o să-l mai vedem.

— Ai putea să dormi, propuse Beţina. Avem drum lung înaintea noastră.

— Dar nu vreau să dorm.

Toni locuieşte în Berlin. E doctor, dar nu ştie să scoată apendice, face altceva. „Intendist” sau ceva asemănător.

— Internist, o corectă mecanic Bettina.

— Ţi-a povestit şi ţie? continuă Jessica.

— Nu.

— Despre ce aţi vorbit ieri? V-aţi certat?

— Jessica, aş fi foarte mulţumită, dacă ai vrea să nu-mi mai vorbeşti despre Toni, spuse ca o rugăminte Bettina.

— Dacă aş şti de ce nu trebuie? îşi spuse Jessica încăpăţânată părerea. Tanti Hilde se va mira probabil să ne vadă venind acasă.

— Nu mergem acasă. Ţi-am spus doar că mergem la unchiul Gerd.

Spusese doar aşa, aruncând o vorbă, acum însă se gândise să-şi viziteze fratele, se familiarizase cu ideea.

— Bunicul este în America, îşi aminti Jessica, iar bunicii îi plac doar Lutz şi Janni.

— Asta n-ai voie s-o spui, o contrazise Bettina, obosită.

— De ce n-a venit niciodată la noi? De ce stă mereu la unchiul Gerd? vru să ştie Jessica.

Am vrut să scap de o problemă plecând, şi acum răscolesc altele cu Jessica, se gândi Bettina, deprimată. Ea ştia de ce mama sa nu venea la ele. Hilde era motivul, aşa cum fusese Bernd. El le dăduse de înţeles părinţilor că tinerii şi bătrânii nu trebuie să locuiască împreună. Tatăl ei nu luase asta în tragic, însă mama suferise foarte mult.

Şi fusese cu atât mai mult rănită când Hilde se mutase cu ele.

Sosise timpul să facă cel puţin pace cu familia ei, se gândi Bettina. Nu-mi voi cere iertare când voi face primul pas.

— Ai să vezi, că nu suntem dorite, profeţi Jessica îmbufnată. Poate că e aşa, aprobă în gând Bettina. M-am gândit singură destul de mult şi eu la asta.

Când Toni intră la el, Felix era buimac şi-i răspunse precipitat.

El nu realiză mai întâi de ce a venit, iar apoi vru să se convingă singur că Bettina într-adevăr a plecat.

— Dragă viitor cumnat, continuă Toni hotărât, vreau

să am adresa ei.

— A mea? întrebă Felix zăpăcit. Eu încă rămân.

— A Bettinei, desigur. O, Dumnezeule din ceruri, nu mă privi aşa năuc. Vreau să plec cu avionul la Hamburg, să fiu acolo când vine.

Felix îi dădu adresa Bettinei.

— Ce-a fost între voi? îl întrebă Toni, care acum devenise mai calm.

— Nimic, răspunse Felix. Bettina are motivele ei.

Nu te poţi apropia aşa de repede de ea. Şi eu aş vrea în locul ei să nu fiu presat.

Toni deja plecase, când Felix primi scrisoarea Bettinei, în care-l ruga să nu-i dea în niciun caz lui Toni adresa ei. Acest „în niciun caz” era şi subliniat cu linie îngroşată.

— Să spunem că a fost un noroc că i-am dat adresa înainte de a primi asta, îi spuse Felix Arianei. Asta însă n-o va împiedica pe Bettina să arunce în aer şi prietenia noastră.

— Dacă Toni va reuşi s-o ţină în braţele sale, nu va mai întreba de nimic, îl asigură Ariane cu hotărâre. Se vor fi „bătut” deja între ei şi noi ne vom putea bucura în sfârşit de vacanţă. Sau vrei să-ţi spargi capul acum şi cu problemele lor?

— Tu iei toate aşa uşor? se miră Felix.

— Se poate trăi şi fără să-ţi faci viaţa grea, îi explică ea. Grijile vor veni cu siguranţă şi singure, dragul meu. Când vom avea o familie numeroasă, vei vedea altfel lucrurile.

Ea reuşea în mod magistral să-l aducă de fiecare dată la alte gânduri. Era cu totul altfel decât Bettina, plină de optimism şi de dragoste de viaţă. Era completarea lui perfectă. îl convinse că n-are sens să-şi facă griji, că Bettina şi Toni sunt pe cale de a se găsi unul pe celălalt, iar pentru probleme va fi încă destul timp, şi oricum se vor ivi

singure.

Cu sentimente amestecate observă Bettina casa nouă a fratelui său. Era o casă de vacanţă, drăguţă şi confortabilă.

— Unchiul Gerd şi-a ridicat o căsuţă faină, stabili alături de ea şi Jessica. El a primit mulţi bani de la bunicul.

Copiii sunt de necontrolat, dar sunt corecţi, se gândi Bettina.

— Aşa mulţi bani n-a primit numai de la bunicul, o contrazise ea.

Şi încă de la cine, se gândi ea. „N-am nevoie de niciun ban” îi spusese ea de câteva ori tatălui. Gerd, desigur, i-a luat şi pe aceştia.

Apăsă butonul soneriei. Trebui să aştepte îndelung, apoi apăru o doamnă mai în vârstă cu părul cărunt, dar arătând încă în putere.

— Bettina! strigă ea mirându-se. Copilă, dar asta este o surpriză!

— Bună ziua, mamă, răspunse Bettina. Toată rezistenţa ei se înmuiase, când mama o cuprinse în braţe.

— Mă bucur că ai venit, o asigură doamna Luders. Nici n-am mai îndrăznit să vă invităm la noi.

— Şi eu sunt aici, îşi anunţă prezenţa Jessica.

— Jessica, micuţo! Anna Luders o trase spre ea.

— O, bunule Dumnezeu, ce mare te-ai făcut! Şi ce brunetă eşti! Nu voiaţi să staţi trei săptămâni pe Riviera?

— Am plecat mai devreme. Am vrut să vă vizitez, explică Bettina ezitând.

— Ce bine. Gerd este plecat cu familia în Italia. Şi-a găsit de lucru acolo şi acum îşi petrec şi ei câteva zile de vacanţă. Altfel nu reuşesc. Aşa că vă am în vizită doar pentru mine!

— E drăguţă casa. Noi avem doar un apartament, privi Jessica împrejur.

— O să avem şi noi mai târziu o casă, interveni

Bettina, încurcată.

— Ai fi putut s-o ai şi tu mai de mult, dacă nu erai aşa de încăpăţânată, Bettina, spuse încet Anna Luders.

— Şi tu, mamă? îi întoarse vorba Bettina, cu un surâs trecător.

— Tanti Hilde spune…

Dar Jessica fu întreruptă de mama sa.

— Ce spune tanti Hilde, nu dorim să ascultăm acum.

— Bunico, as putea să ştiu totuşi, se încăpăţână Jessica. Tanti Hilde a spus că tu chiar nu vrei să ne vezi şi acum totuşi te bucuri?

— Hilde e geloasă, încercă Bettina să aplaneze lucrurile.

— Şi eu, răspunse calm doamna Luders. Ea are copilul aproape întregul an.

— Ai fi putut totuşi să ne vizitezi, mamă. Şi tata la fel.

— Atâta timp cât Hilde este în casa voastră? doamna Luders scutură negativ din cap.

— Hai să nu ne comportăm copilăreşte, mamă. Eu mă bucur să te văd atât de proaspătă şi în putere.

— Acum e cu mult mai bine, spuse doamna Luders.

Dar Jessica noastră arată cam obosită. Nu i-a fost chiar uşor drumul până aici!

— Ba nu, răspunse Jessica. Am plecat foarte devreme.

— Atunci, am să vă pregătesc camera de oaspeţi.

— Mai bine ne ducem la hotel, spuse Bettina. Christei s-ar putea să nu-i placă să rămânem aici.

— Dar, copilă, Christa se va bucura la fel ca şi mine. Ea vă cunoaşte atât de puţin. Să locuiţi la hotel? Când aud asta deja… Nu mă supăraţi din nou.

— Ai fost supărată, bunico? întrebă Jessica, interesată.

— Să spunem mai degrabă tristă, răspunse Anna Luders. Ar fi frumos dacă am putea să ne vedem mai des,

Jessica.

— Dacă locuim atât de departe unele de altele, spuse micuţa. Mama are şi aşa doar o dată pe an concediu.

Totuşi, aş fi putut să vă am lângă mine şi eu o dată pe an, spunea privirea Annei Luders, dar nu răspunse nimic.

— Dacă îţi convine, mamă, aş prefera să te iau să stai cu noi, o rugă Bettina. Sau te-ai mutat definitiv aici?

— Doar ţi-am scris despre asta. Desigur că locuim încă în casa noastră. Doar pentru că taică-tu este la fratele său, mi-e mai comod să stau aici. De aici nu sunt aşa de departe de firmă. Dar vom putea vorbi despre toate mai târziu, sau mâine, dacă eşti atât de obosită, Bettina.

Bettina negă.

Şi încă mult, mult timp după aceea, avu sentimentul că în sfârşit se întorsese acasă.

Casa părinţilor Bettinei, care nu era nici pe departe atât de modernă ca bungaloul fratelui său, îi plăcu mult Jessicăi. Balconul, care se întindea pe tot parterul, îi provoca o adevărată încântare.

Înainte de toate livada mare, în care pomii erau înfloriţi, o entuziasma.

— Ar fi bine, dacă mami ar reuşi, îşi spuse ea fericită. Sunt bucuroasă că am venit să te văd, bunico. Acum te-am cunoscut din nou.

Acum îi spunea deja „buni”, iar braţele sale micuţe înconjuraseră gâtul Annei Luders.

Am făcut bine, gândi şi Bettina.

Norii atârnau grei deasupra aeroportului Hamburg, când ateriză avionul. Parcă erau în acord cu sentimentele lui Toni Vandelar. Era deja prea târziu, gândea el, căci abia azi putuse să plece spre Blankenese. Ştia de la Felix Bronner că Bettina locuia împreună cu cumnata sa, de aceea nu dorea în niciun caz să provoace vreo supărare.

În camera sa de la hotel, recunoscu că existase un bărbat în viaţa Bettinei, care jucase un rol important în

viaţa ei şi care era tatăl copilului ei.

L-a iubit oare atât de mult? îl mai iubeşte încă? După ce recunoscu toate astea, gândi el mai departe, venise el, Toni, o luase în braţe şi o sărutase. Oare de aceea plecase?

Dorea să audă asta din gura ei. Voia să ştie dacă înseamnă ceva pentru ea, aşa cum crezuse că simte.

Îl cuprinse o puternică nelinişte. Îşi făcea griji pentru ea. Dacă ar fi putut măcar o dată s-o sune? apoi îi fu limpede că ea nu putuse parcurge o distanţă atât de mare într-o zi.

— Sunt aici, Bettina, îşi spunea el în şoaptă. Te aştept. Unde eşti? Unde aş putea să te caut? Te gândeşti la mine? Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Era epuizat, stors de puteri şi căzu într-un somn adânc, fără vise.

Exact ca Bettina, care îşi găsise în sfârşit liniştea după care tânjise în camera sa de altă dată, de când era copilă. Perdelele din voal florentin fluturau uşor în vântul care adia dinspre munţi şi aducea mireasma răşinii de brad în cameră. Nici zgomotul mării, nici vocea lui Toni.

Bine ai venit acasă, îi spusese mama şi-i dăduse un singur sărut. Cu asta, Bettina adormise.

Între orele de vizită permise, Toni Vandelar cobora din taxi în faţa unei case de locuit moderne. Se temuse să cumpere flori, totuşi, iubind-o puternic pe Bettina, îi adusese în braţe un imens buchet de trandafiri.

Privirea sa căuta cartea de vizită. Erau în total opt, iar pe una din ele scria: „Bettina Christiansen – Hilde Christiansen”.

Era un apartament la etajul doi, cu un balcon mic şi involuntar se gândi la Jessica.

O casă cu o grădină mare, în care Jessica să se poată juca, ar fi fost mai bună. Oh, cu Jessica se înţelesese deja, pentru ea nu avea a se teme. Ea părea chiar că se grăbise să-l cunoască, spre deosebire de mama ei.

Apăsă butonul soneriei. O voce gravă, care suna cumva răguşit, răspunse la interfon.

— Aş dori la doamna Christiansen, la doamna Bettina Christiansen, repetă el repede.

— Este plecată. Vine abia la sfârşitul lunii, sosi prompt răspunsul.

Un clichet şi se lăsă liniştea. Deci, n-a ajuns încă, gândi el neliniştit. Calculă repede. Într-adevăr, se putea chiar să nu fi ajuns.

Dar se anunţă încă o dată.

— Doctor Vandelar, spuse el grăbit, când vocea răguşită îl întrebă ce doreşte. Aş putea vorbi cu doamna Hilde Christiansen?

Buzerul de la intrare zumzăi şi uşa se deschise. El intră înăuntru, urcă treptele din faţa sa şi se opri un timp să se gândească ce trebuie totuşi să spună.

O femeie zveltă stătea în dreptul uşii apartamentului. Nu este tipul unei femei obişnuite, stabili Toni în subconştient. Este un tip chiar interesant, cu o figură foarte aspră. Slabă, cu ochi de culoare deschisă, uşor umbriţi.

Ea îl cerceta cu un interes făţiş.

— Doctor Vandelar? Am înţeles corect numele dumneavoastră? Chiar şi Hilde Christiansen fusese impresionată de Toni Vandelar. Dar care femeie nu era? Cred că aţi întrebat de fapt despre cumnata mea, continuă ea vigilentă. În ce problemă doriţi să vorbiţi cu Bettina?

Toni îi aruncă o privire evaluatoare. Aproape treizeci de ani, gândi el, rezervată, dar nu de refuzat. Drept cine ar vrea să mă ia?

— Aş fi vrut să vorbesc cu doamna Christiansen într-o problemă profesională, explică el din precauţie.

Faţa ei se lumină.

— Cumnata mea este în vacanţă, cu fetiţa. După cum v-am spus deja, se întoarce abia la sfârşitul acestei luni.

Scuzaţi-mă dacă n-am fost prea politicoasă, domnule doctor Vandelar, dar tot timpul sună interfonul pentru cumnata mea. Nu mai ajung să lucrez deloc.

Vocea ei suna răutăcios, dacă nu chiar cu ură. Trebuie să fiu prudent, decise Toni.

— Aţi putea să-mi spuneţi unde aş putea s-o găsesc pe doamna Christiansen? întrebă el cu un calm accentuat.

— Este pe Riviera, dar nu vrea să fie deranjată. Fără muncă, fără obligaţii. O dată pe an trebuie şi ea să se dedice copilului. Altfel, eu mă ocup de Jessica. Este un copil foarte vioi. Pot să vă servesc cu ceva?

Toni ezită.

Asta era deja prea personal şi privirea ei era aproape da, cum ar trebui să exprime asta? Stimulată? Interesată?

Toni avea experienţele sale trăite cu femeile. îl cuprinse un sentiment de nelinişte.

— Nu, mulţumesc, refuză el politicos. Aţi putea să-mi permiteţi să vă sun din când în când pentru a afla dacă s-a întors doamna Christiansen?

Nu lăsă să-i scape de pe buze că Bettina părăsise de curând plaja însorită a Rivierei, aşa cum nu spusese de fapt de ce o caută. Instinctul său nu-l trădă, că această femeie ar putea să-i facă greutăţi, dacă ar şti ce-l leagă pe el de Bettina.

Toni nu se înşelase. Hilde Christiansen se uitase lung după el, după ce plecase. Apoi se privise îndelung în oglindă, pentru ca în sfârşit să tragă o concluzie surprinzătoare

Capitolul 5

Ar trebui să-i comunic Hildei cel puţin că nu mai suntem în Saint Tropez, se gândea Bettina, când se trezi a doua zi de dimineaţă. Ca să-şi pună ideea în aplicare sună la ziar, căci nu exista în zonă niciun oficiu poştal, sau chiar nu se gândise să întrebe la hotel. Cu Hilde te puteai aştepta la orice.

Dacă totuşi ar fi găsit un bărbat, Hilde i s-ar fi urcat Bettinei în cap. Însă Hilde, care ştia ce şanse are, era prea mofturoasă. Câteva din cunoştinţele ei o ştiau deja pe Bettina şi cel puţin două dintre ele căzuseră de acord că majoritatea femeilor ca ea se căsătoriseră imediat.

— Mămico, eşti mai veselă? strigă Jessica spre ea.

— Tocmai m-am trezit, răspunse ea.

— Îmi dai voie să mă furişez un pic în pat lângă tine? întrebă Jessica.

— Hai, vino să te alinţi, spuse Bettina înţelegătoare.

Micuţa se cuibări lângă ea.

— E frumos aici, oftă ea. Ar fi trebuit să fi venit mai des pe aici.

— Da, ar fi trebuit.

— Acum sunteţi din nou prietene una cu cealaltă, nu-i aşa?

— Da, iubita mea, o asigură Bettina uşurată.

— Şi lui Toni i-ar plăcea aici. Îmi lipseşte foarte mult, continuă Jessica.

— Încetează te rog cu Toni, o întrerupse repede mama sa.

— Ţi-a făcut ceva rău? întrebă copila, mirându-se.

— Uite, scumpo, Toni are o soţie minunată. De ce trebuie să se preocupe de noi?

— Dar şi Arianei îi place de noi. Mi-a făcut chiar foarte multe fotografii.

— Despre asta nu ştiu nimic, spuse Bettina mirată.

— Voiam să-ţi facem o surpriză. Acum însă nu se mai poate. Nu pot nici eu să văd măcar pozele.

— Hai, mai bine să pregătim gustarea de dimineaţă.

Bettina nu dorea să mai continue discuţia pe această temă.

— Nu, asta face bunica, o contrazise Jessica. Ea mă iubeşte şi pe mine, nu doar pe Lutz şi pe Janni. O lumină trecu peste faţa ei. Cum ar fi dacă aş sta cu bunica şi nu cu

tanti Hilde?

— Poţi să rămâi aici, propuse Bettina.

— N-am să-ţi lipsesc, mami? întrebă micuţa, întristată.

— De tine, de tine sigur o să-mi fie dor. Aici însă ai să te simţi bine. Aerul este curat şi ţie îţi place să te joci pe-afară.

— Mie îmi place mai mult să te văd, cel puţin seara, mămico, se alintă Jessica, duioasă. Poate însă ai găsi aici în apropiere un loc de muncă?

La acest gând nu ajunsese niciodată Bettina, însă în perspectiva schimbării raporturilor de familie, acest lucru nu trebuia scăpat din vedere.

— Am să mă mai gândesc, răspunse ea.

— Bine, spuse Jessica. Trebuie să-i spun bunicii numaidecât.

Şi imediat o zbughi din pat, vocea ei veselă răsunând în toată casa.

— Bună dimineaţa, bunico! Vezi, azi a răsărit soarele. Mami vrea să găsească un loc de muncă aici pe-aproape. Ce crezi despre asta?

Bettina nu reuşise să audă ce spunea mama ei, căci ajunsese puţin mai târziu în dreptul uşii. Faţa sa îngustă şi fină se înroşise.

— Este adevărat ce spune Jessica, Bettina? întrebă ea. Vrei să vii într-adevăr în sudul Germaniei?

— Dacă mi s-ar oferi ceva care să-mi convină, încă mă gândesc, mamă, preciză ea după o scurtă ezitare.

— Aici nu poţi să întâmpini niciun fel de greutăţi, tata are o grămadă de relaţii, spuse Anna Luders.

— Nu vreau nicio protecţie, mamă. Îmi găsesc singură locul potrivit, stabili Bettina.

— Gândeşte-te totuşi şi la copil, o presă Anna.

Nu mai fi aşa încăpăţânată. Gândeşte-te puţin şi la noi, nu doar la Hilde.

Vechea rivalitate, se gândi Bettina oftând. Cum ar trebui oare să procedeze corect?

— N-are de gând deloc să se mărite? o întrebă mama.

— E foarte emancipată, mamă, evită Bettina răspunsul.

— Din câte înţeleg, n-aş putea oricum să fiu de acord cu voi.

— Ne-am acomodat una cu cealaltă, răspunse repede Bettina. îi este dragă Jessica, chiar dacă n-o prea arată.

— Şi probabil îşi divinizează încă fratele, completă Anna Luders. Copilă, noi trebuie să vorbim o dată deschis. S-au adunat atât de multe tăceri între noi.

— Vom avea ocazia să facem asta, spuse Bettina împăciuitoare. Jessica nu trebuie să fie neapărat de faţă cu noi.

Jessica se aşezase deja la masă pentru dejun. Ea îi dărui bunicii sale un surâs larg şi stabili recunoscătoare că totul este pe gustul ei.

— Hei, atunci mănâncă totul cu poftă, îi spuse Anna Luders. Altfel o să ajungi slabă.

— Asta e din cauza înotului, explică Bettina. E graţios, dar rezistentă.

De ce n-a putut să fie aşa de mai de mult, se gândea doamna Luders, în timp ce privirea ei se muta de la Bettina la Jessica. Până la căsătoria Bettinei, fuseseră o familie care trăise cu adevărat în armonie. Atunci au apărut primele disensiuni şi neînţelegeri.

— La ce te gândeşti, bunico? dori să afle Jessica. De ce doar te uiţi şi nu spui nimic?

— Încă nu-mi vine să cred că sunteţi aici, răspunse ea. Sper să rămâneţi mai mult timp.

— Rămânem, mami? se adresă Jessica Bettinei.

— Avem timp încă zece zile, spuse Bettina.

De ce a întrerupt vacanţa dintr-odată? se gândea Anna. Trebuie să existe un motiv. Sigur n-a apucat-o brusc

dorul de noi, altfel ne-ar fi scris mai înainte. Nu-i şedea deloc în fire Bettinei să vină neanunţată.

— Să sperăm că va fi vreme frumoasă, să putem face excursii, rupse ea tăcerea.

— Mie îmi place! se bucură Jessica. Pot să dorm foarte bine în pat. Unchiul Felix se va fi uitat după noi ca un prost, nu-i aşa, mami?

Bettina se înroşi puternic.

Deci era un bărbat, se gândi Anna Luders interesată.

— Dar unchiul Felix nu ştie unde suntem? întrebă Jessica, insistentă. Eu chiar nu vreau să vină, Toni însă ar trebui să ne viziteze.

Anna îi aruncă fiicei ei o privire de testare, Bettina se uita însă în farfurie.

În ziua următoare Bettina îşi chemă cumnata la telefon. Nu vru însă să-i explice unde s-au oprit. Atât trebuia să-i fie Hildei de-ajuns să ştie. Bettina dorea ca zilele petrecute în casa părintească să-i priască, fără reproşurile Hildei şi fără ziarişti ei, să fie alături de părinţii pe care-i decepţionase atât de mult.

Explicaţiile nu puteau să rămână fără urmări, situaţia nu putea continua aşa, dacă se decidea să se mute în sudul Germaniei. De fapt, ce o reţinea în Hamburg?

Meseria ei? Putea să lucreze oriunde. O schimbare putea fi în avantajul ei. Şi Hilde? Trebuia să-şi asume responsabilităţi pentru ea?

Hilde rămăsese foarte mirată, când Bettina o chemase. Desigur, ar fi vrut să ştie imediat de ce Bettina n-a rămas pe Riviera. Hilde o întrebase apoi fără jenă dacă decizia ei ciudată avea legătură cu vreun bărbat. Desigur, ea îi era alături, gata să-l insulte, să-l alunge, dar observă că Bettina nu vrea să-i destăinuie secretul său şi nici locul unde se află.

Apoi, o înştiinţase şi ea că un oarecare domn doctor Vandelar a fost la ele acasă şi dorise să vorbească de

urgenţă cu Bettina într-o problemă de serviciu. îi este cumva cunoscut?

Bettina negă. Nu-l cunoaşte, îi răspunsese ea şi nici n-are intenţia să-i transmită adresa sa temporară.

Mai târziu, realizase că vocea Hildei, în mod ciudat, sunase uşurată, aproape veselă.

Toni se dusese aşadar imediat după ea. Cum justificase asta soţiei lui? Ce urmărea de fapt? Bettina alungase toate gândurile referitoare la el, dar nu putea opri sentimentul şovăielnic de fericire, care crescuse în ea pentru faptul că se interesase deschis şi atât de perseverent de soarta ei.

Dar la ce foloseau toate acestea? Ea nu putea accepta, în concepţia ei, să facă concesii unui bărbat însurat. Chiar dacă îi dovedea prin comportamentul său că ea înseamnă foarte mult pentru el.

— Ce ţi-a spus tanti Hilde? o întrerupse Jessica din gândurile ei. S-a supărat pe noi că stăm la bunica?

Acum trebuia să-i explice şi copilei că nu-i spusese Hildei nimic despre asta, dar Jessica părea deja mulţumită.

— Sigur îi e mai bine, spuse ea precoce, altfel ar veni cât ar putea de repede şi ne-ar produce aici nelinişte.

Jessica adunase ceva experienţe cu tanti Hilde. Instinctiv, îşi dăduse seama că Hilde avea un motiv pentru care n-o lăsase să-şi vizitase bunicii atâta timp.

Nu lipsi mult ca Anna să-i pună deschis întrebarea fiicei sale dacă nu vrea să se căsătorească din nou. Bettina aşteptase de mult să vină această întrebare.

— Eşti mult prea tânără să-ţi trăieşti singură viaţa, îi spusese mama cu multă dreptate. O femeie care arată ca tine are multe şanse. În afară de asta, nu fi supărată pe mine că mă amestec, marea dragoste nu s-a împlinit cu Bernd.

În dragostea cea mare Bettina n-a crezut niciodată. Fratele său se căsătorise cu o femeie pe care o cunoştea

de tânăr. Ea crezuse atunci în neştiinţa ei tinerească, că o astfel de căsătorie va deveni foarte repede plictisitoare, dar dimpotrivă, a devenit foarte armonioasă.

Armonia nu putuse să se instaleze însă între ea şi Bernd. Erau amândoi prea duri, caractere prea puternice pentru a accepta să se adapteze partenerului de viaţă.

Cât despre ce însemna chemarea dragostei, abia acum trebuise să afle. Şi de când îl iubea pe Toni… mai curând şi-ar muşca limba decât să consimtă, ar dori mai bine să nu se mai mărite niciodată. Aşa că îi spuse mamei sale doar concluzia.

— Şi Felix? întrebă doamna Luders.

— Un bun prieten, veni răspunsul laconic al Bettinei.

Despre acel Toni, doamna Luders nu îndrăzni să întrebe.

Deşi Jessica îi povestise despre plimbări în care fusese singură cu el, era tot ce dorise să ştie.

Bettina se îndrăgostise deci de un bărbat însurat. Acesta era motivul, de aceea întrerupsese atât de brusc şederea în Saint Tropez. Anna Luders cunoştea acum tragicul adevăr, însă nu-şi putea ajuta fiica nicicum. Deveni însă de două ori mai iubitoare şi mai grijulie.

— Vezi tu, bunico, spusese Jessica îngândurată, ar fi fost minunat dacă Ariane s-ar fi căsătorit cu unchiul Felix şi nu cu Toni. Ar fi putut să fie al mamei mele cu toată dragostea. Ştii ce găsesc eu cel mai caraghios… că el a strigat după noi, a strigat „Bettina, rămâi” şi „Trebuie să-ţi vorbesc”.

— Dar ea nu a rămas, vorbi Anna mai mult pentru sine.

— Nu, scutură capul Jessica, adânc întristată. Ea a demarat imediat. Acum însă suntem aici şi eu sunt din nou bucuroasă.

Toni nu putea să înţeleagă ce-i spusese Hilde Christiansen la ultima sa vizită. Mai întâi că era de

nerecunoscut. Ea avea acum o coafură nouă, foarte şic. Părul său aproape şters, fusese acum vopsit. Îşi făcuse un machiaj foarte decent şi se mişca oarecum altfel.

Ea încercase foarte decent să-l convingă să mai rămână. Apoi începuse să-i povestească despre Bettina, cumva precipitat.

— Pot doar să presupun că este vorba despre un bărbat, îi explică ea cu un surâs cu subînţelesuri. O altă explicaţie nu există. M-a lăsat nelămurită, pentru că ştie exact că eu n-am niciun fel de înţelegere pentru astfel de lucruri.

— Şi de ce n-ar avea dreptul? întrebă el fără să vrea. Bettina este tânără. N-are dreptul să aibă o viaţă fericită?

În ochii ei se aprinsese o scânteie. Toni observase însă prea târziu, se trădase. Ea aflase acum că el o cunoaşte. O limbă înveninată apăru în gura ei.

— Atunci, nu vă aduc aici chiar probleme profesionale, stabili ea caustic.

O cunoaşteţi deci pe Bettina, deşi cumnata mea tăgăduieşte asta. Ce să înţeleg de aici?

Toni decise după câteva ezitări să recunoască adevărul.

— A existat o neînţelegere între noi, îi explică el cu o voce reţinută. Bettina crede că sunt însurat. Aş vrea să-i explic înainte de toate această neînţelegere.

Dacă mie îmi place de un bărbat, atunci el este îndrăgostit de Bettina, se gândi Hilde Christiansen profund mâhnită. Aşa a fost cu Felix Bronner şi aşa e acum cu Toni Vandelar. Dar pe ăsta n-o să-l aibă Bettina! Şi se decise pe loc să-l împiedice.

— Fratele meu a fost un bărbat neobişnuit, continuă ea vicleană. Un bărbat pe care o femeie nu-l poate uita uşor. Bettina nu se va mai căsători niciodată, ştiu precis asta. Are un copil, şi ea ştie ce-i datorează tatălui. Bernd s-a întâmplat să moară mult prea devreme. Eu cred că ar

trebui să vă fie foarte clar, domnule doctor Vandelar, înainte de a aduce tulburare în viaţa Bettinei. Are şi aşa destulă nelinişte din cauza familiei.

Hilde făcu o mică pauză.

— Eu nu mi-am putut realiza viaţa mea proprie, căci Bettina se împotrivise să stea cu părinţii ei, continuă ea imediat. Pentru că ei n-o sprijineau, Bettina a trebuit să-şi exercite în continuare meseria.

Bettina este foarte distrusă, se gândi Toni supărat. Dar Hilde, vrea oare să-i şteargă imaginea Bettinei? Dar doar de aceea? întrebă, interesat:

— Bettina nu şi-a exercitat profesia, atunci când bărbatul ei trăia?

Hilde deveni nesigură. Ea nu ştia cât reuşise să afle doctorul Vandelar despre Bettina.

— Ea a lucrat împreună cu Bernd, răspunse ea grăbit. Se înţelegeau minunat la lucru şi îşi găsiseră scopul comun. Erau făcuţi unul pentru altul. Bettina avea nevoie de meseria ei. Nu voia s-o cedeze nimănui. Dar în această meserie te descurci greu cu obligaţiile de mamă. De aceea, mi-am asumat obligaţia de a o supraveghea pe Jessica.

Surâzând, Hilde încerca acum să schimbe tema:

— Rămâneţi mult timp în Hamburg, domnule doctor Vandelar? Oh, vă rog, nu o consideraţi ca o îndrăzneală, dar aş putea să vă arăt cu plăcere frumosul meu oraş natal.

Asta îmi lipsea încă, gândi Toni dezgustat.

— Nu, îmi pare rău, răspunse el silindu-se să rămână politicos. Plec deja astăzi.

Dar voi reveni, se gândi el şi nu voi lăsa lucrurile necercetate, trebuie să vorbesc neapărat cu Bettina, s-o câştig de partea mea, chiar dacă din această cauză Hilde Christiansen va avea accese de furie.

Hilde nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Acum, asta ar fi cea mai bună soluţie atât pentru

dumneavoastră, cât şi pentru Bettina, ripostă ea rigid.

Uneori, Felix Bronner se ruşina puţin că nu-şi mai făcea gânduri pentru Bettina; când privea însă în ochii strălucitori ai Arianei, uita din fericire de toate.

Ei şedeau amândoi la ştrand. Ariane îşi lăsase capul pe braţul lui îndoit şi-i îngâna uşor cel mai nou şlagăr. Degetele lui îi alunecau pe spate şi din nou se simţea copleşit de gândul că această minunată fată este a lui pentru o viaţă întreagă.

— Toni! se ridică ea brusc.

— Ei, ce-i cu Toni? întrebă el relaxat.

— Vine! Toni s-a întors. Sări în picioare şi alergă în întâmpinarea fratelui.

— Tu stai aici lungită, flirtezi, mulţumită lui Dumnezeu ai un bărbat bun şi nu te interesează de nimic altceva! Acesta a fost salutul lui Toni. Mina sa trăda că era nemulţumit din cale afară.

— Nu te-a primit Bettina? întrebă Ariane fără ocolişuri.

— Din păcate n-am găsit-o. Este undeva, dar nu în Hamburg.

— Cum am putut să-mi imaginez că îşi va petrece restul vacanţei cu exaltata ei cumnată, mormăi Felix.

— Dumneavoastră o cunoaşteţi pe Hilde Christiansen?

— De când vă vorbiţi atât de formal? se amestecă Ariane între ei. Felix şi cu mine ne căsătorim curând.

Toni îi aruncă o privire fără echivoc.

— Dacă tu eşti în al şaptelea cer, observă el cu un uşor reproş, eu pot să m-arunc la câini.

— Atunci, te rog n-o face încă, îi ceru ea. Cine a vrut să-şi piardă capul? Au fost odată doi peştişori, care se iubeau unul pe altul atât de mult, fredonă ea.

— Taci, o repezi Toni enervat.

— Ei nu se puteau întâlni deoarece apa era prea

adâncă, cântă ea fără jenă mai departe.

— Nu te poţi linişti puţin? interveni şi Felix. Înţeleg de ce Toni este atât de iritat. Nici eu nu m-aş simţi altfel dacă ar trebui să te caut. Apoi, Felix se adresă viitorului său cumnat. Un lucru bun este să-ţi păstrezi voinţa. Ne vom gândi în linişte împreună la cine ar fi putut Bettina să se ducă. Este dificilă, dar n-ai voie să laşi să se observe.

— Şi are o cumnată extrem de geloasă, aruncă Toni. Şi pe tine te-a luat la ochi, în felul ăsta?

Felix râse juvenil.

— Şi pe tine deci? Sărmana Bettina, găseşte mereu bărbaţi pe care Hilde îi goneşte. Dacă măcar Hilde şi-ar găsi în sfârşit un bărbat.

— N-avem niciunul pe care să-l putem monta pentru ea, ca s-o lase pe Bettina în pace, gândi Ariane cu voce tare.

— Era şi timpul să-ţi dai cu părerea, tu care vrei să devii soţia unui cunoscut om de ştiinţă, bravă Toni în faţa surorii sale.

— Tu eşti chiar atât de cunoscut, Felix? îl întrebă ea nevinovat.

— Am descoperit din întâmplare în Hamburg o carte scrisă de el şi pe care am luat-o să ţi-o prezint, ca să vezi ce te aşteaptă. Şi în afară de asta, am auzit că luna viitoare Felix trebuie să ţină un turneu de conferinţe prin Europa.

— Nu puteai să ţii asta pentru tine? întrebă Felix bombănind. Acum suntem în vacanţă.

— Cum, vrei să călătoreşti fără mine prin Europa? exclamă Ariane, surprinsă.

— Sigur că nu! Dar ce îmi mai rămâne de făcut, dacă tu vrei să rămâi devotată lui Heini, remarcă el ironic. Eu te-aş lua cu cea mai mare plăcere.

— Drept iubita sau drept soţia ta? întrebă ea ştrengăreşte.

— Drept soţia mea, natural. O iubită nu-mi pot

permite.

— Lucru esenţial, tu nu poţi să-ţi permiţi decât o soţie, spuse Ariane.

— Eşti atât de pretenţioasă? aruncă Toni o vorbă.

— Banii de buzunar mi i-am putut câştiga totdeauna singură, explică ea generoasă.

— Cu pozele tale de copertă? Nici nu poate fi vorba, protestă Felix şi nu lăsă loc de replică.

— Ei, dacă vrei cel puţin s-o îmblânzeşti pe sora mea, stabili Toni recunoscător, îţi trebuie o mână dură.

Ariane apăsă poznaş mâna lui Felix pe obrazul ei.

— Nu e chiar atât de dură, glumi ea drăgăstoasă. Este chiar foarte moale.

Scuturând din cap, Toni o privi cum ea îl săruta pe Felix.

— O cunosc de douăzeci şi şase de ani şi trăiesc să văd o altă Ariane, se miră el.

— Dragostea este un dar divin, cântă Ariane. Şi eu te cunosc de tot atâta timp şi descopăr un frate complet străin. Unde este umorul tău?

— Ai putea să mă iei ceva mai în serios, Ariane. Nu-mi poţi pretinde să mă gândesc la prostii. Vreau să ştiu unde se ascunde Bettina. Unde ar putea fi, Felix?

— Dacă aş fi fost atât de bine informat asupra ei, n-aş fi trăit probabil acest noroc de negândit, să ajung s-o cunosc pe fermecătoarea ta soră.

— El vrea neapărat să se clarifice cu Bettina în această vacanţă, constată prietenoasă Ariane. Şi eu m-am pus de-a curmezişul.

Felix îşi aşeză braţul pe umerii ei.

— Te iubesc, spuse el, şi o sărută pe vârful nasului.

— Giurgiuleala voastră mă calcă pe nervi, mormăi Toni neprietenos.

— Întinde-te, închide ochii şi relaxează-te. Şi ţie o să-ţi surâdă norocul, îl tachină Ariane.

— Chiar poţi să suporţi să-ţi cânte într-una? îl întrebă Toni pe viitorul său cumnat.

— Dar cântă minunat, răspunse Felix.

— Dragostea nu l-a făcut doar orb, ci şi surd.

Cu această precizare, Toni se aşeză şi îşi ascunse capul în mâinile încrucişate.

Capitolul 6

Gerd Lüders se repatriase cu toată familia sa şi acum începuseră pentru Jessica nişte zile atât de bogate în evenimente, încât chiar îl uitase pe Toni.

Mai întâi, copiii fuseseră puţin mai reţinuţi faţă de cele întâmplate, exact ca Gerd şi Bettina, apoi totul fu în regulă.

Bettina putu să se convingă că totuşi Christa îi vine în întâmpinare fără niciun fel de prejudecăţi. Ea fusese atât de înţelegătoare, veselă şi fără niciun capriciu, încât Bettina se întreba acum de ce niciodată nu găsise o cale pentru un contact mai strâns cu cumnata sa.

Christa nu era de fapt drăguţă. Strălucirea ei consta într-o toleranţă vrednică de iubire, încât aproape oricine se putea înţelege cu ea.

Când Bettina rămăsese să stea de vorbă odată cu Christa, ea râsese:

— Totul s-a schimbat între noi, Bettina, spusese ea. Şi a venit de la sine. Am devenit mai maturi, mai înţelegători şi nu mai considerăm totul indiscutabil. Primii noştri ani de căsătorie n-au fost lipsiţi de conflicte. Unul trebuie totdeauna să cedeze şi cum celor din familia Luders le vine foarte greu, a trebuit să las eu mereu ceva de la mine.

Aşa făcea şi micuţa Janni în faţa Jessicăi. Mărul discordiei era bunica, pe care Jessica, cu egoismul ei copilăresc, şi-o revendica.

— Tu ai avut-o mereu aici, explica ea categoric, acum îmi aparţine mie.

— Ea ne aparţine tuturor, stăruia Lutz, care era cu o

jumătate de an mai mare decât Jessica.

— Dacă Jessica ar fi fost mereu aici, spunea Janni împăciuitoare. Dar când ea a venit o singură dată şi o să plece din nou, ar trebui s-o aibă şi ea pe bunica mai mult timp.

— Aşa o să-i fie şi ei mai uşor, stabili Jessica. Aici are grijă de doi. Mi-aş dori şi eu un frate, dar tanti Hilde nu va permite aşa ceva.

Şi împotriva acestei severe tanti Hilde, Jessica era consolată de Lutz.

— Cel mai bine ar fi dacă ai rămâne la noi, o sfătui el îngândurat. Vara este aşa de frumos aici!

Jessica nu avea nimic împotriva acestei propuneri. Aceste gânduri fuseseră mereu atât în mintea Bettinei, cât şi a Annei Luders.

— Îţi va fi mult mai uşor să te explici cu Hilde, îi spusese Anna Bettinei. Câteodată aproape îmi vine să cred că ai prins frică de ea.

Nu era frică, era însă un mod foarte dificil în înţelegerea obligaţiilor fiecăreia. Cu cât ziua întoarcerii sale la Hamburg se apropia, cu atât Bettina devenea mai indispusă. Apoi însă luă o decizie foarte rapidă, când citi în ziar o ofertă de lucru. O cunoscută editură căuta o redactoare în condiţii atât de strălucitoare, încât Bettinei pur şi simplu nu-i venea să creadă.

Ea se decise imediat şi deja în ziua următoare plecă personal pentru interviu. Apoi primi confirmarea. Decizia fusese luată.

Bettina plecă singură la Hamburg, pentru a îndeplini toate formalităţile. Obligaţiile sale contractuale o reţineau, însă în cinci săptămâni începea pentru ea un nou capitol al vieţii.

— Las-o pe tanti Hilde să ocărască, o sfătui Jessica precoce. Spune-i că trebuie să se mărite şi să aibă copiii ei, cu care poate face tot ce vrea ea.

Ar putea fi atât de simplu, se gândea Bettina. Ar fi bine pentru noi toţi.

— Deja te-ai întors? îşi primi Hilde Christiansen cumnata. Unde e Jessica?

— La mama mea, răspunse calm Bettina.

— La mama ta? Ai fost acolo? Indignarea îi ascuţi limba. Nu vrei să-mi dai şi mie o explicaţie?

— Trebuie? Sunt adultă, Hilde. Am o familie, cu care din fericire mă înţeleg bine. Sunt bucuroasă că am luat hotărârea să merg la ei.

— O decizie foarte surprinzătoare, trebuie să-ţi spun, replică Hilde distantă. Are vreo legătură cu un anumit domn doctor Vandelar?

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre asta. Îmi voi lua în primire noul loc de muncă în sudul Germaniei şi am venit mai devreme să te informez din timp.

Faţa Hildei se schimonosi.

— Şi îmi spui asta aşa, direct, în faţă? strigă ea, pornită. Vrei să-mi iei copilul, ăsta e motivul principal. Îl laşi mai bine la părinţii tăi care nu ştiu să facă nimic, dar nimic pentru el. Vrei să mă îmbolnăveşti!

— De ce mi-aş dori asta? Fii rezonabilă, Hilde. Îţi mulţumesc că ai fost aici în aceşti ani pentru Jessica, dar…

— Acum te-ai gândit altfel, acum pot să plec. Mi-am dăruit cei mai buni ani ai vieţii mele acestui copil şi care este mulţumirea? îşi adună ea indignarea în acest cuvânt.

— Nu am vrut asta niciodată. Cât de des te-am rugat să-ţi vezi de viaţa ta şi ai avut această posibilitate?

Nu vreau să-ţi scad cu asta meritele, dar acest reproş nu-l pot accepta.

— Şi ai considerat că ai dreptul să ai pe altcineva după Bernd, îi aruncă Hilde în faţă.

— Nu, răspunse Bettina, calm. Nu am această intenţie. Îmi iau o slujbă foarte bine plătită, care îmi lasă mai mult timp pentru Jessica, decât aş fi putut să obţin aici

vreodată. Ea are acum prieteni de joacă pe Lutz şi Janni. Şi nu trebuie să mai trăiască închisă într-un apartament.

— Şi nu mai are nevoie s-o suporte pe mătuşa ei cea severă… nu asta voiai să spui?

— Noi nu vrem să ne despărţim cu ură, Hilde. Experienţa m-a învăţat cât de multe greşeli se pot face. Nu vreau să mai comit o astfel de greşeală, încercă Bettina s-o calmeze.

— Vrei să faci aluzie la Bernd? se înfurie şi mai rău Hilde.

— Asta n-are nimic de a face cu Bernd. Eu mă refer la părinţii mei, pe care i-am judecat pe nedrept.

— Şi o spui de dragul meu, o ironiză Hilde.

Poate şi de dragul tău, se gândi Bettina. Spuse însă cu voce tare:

— Nu vreau să ne certăm, Hilde. Nu mi-ai atras destul de des atenţia că nu reuşeşti cu niciun chip să te ocupi de munca ta, deoarece Jessica este atât de zburdalnică? Nu mi-ai spus câteodată că ai fi bucuroasă dacă ai putea să trăieşti singură? M-am hotărât. Încearcă să mă înţelegi. Şi în afară de asta, poţi să vii la noi când vrei.

Hilde rămase încremenită.

— Tu ştii exact că n-aş face-o niciodată, se înfierbântă ea. De aceea pui astfel problema. Însă dacă vrei să afli… ei da, mă bucur că s-a ajuns aici. Eu n-aş putea să suport să trăiesc alături de o femeie, care-şi permite aventuri şi schimbă din mers prietenii.

Bettina deveni palidă sub bronzul pielii sale; începuse să fiarbă de nervi, în exterior îşi păstră însă calmul. Fără cuvinte, părăsi locuinţa şi se duse la redacţie.

Se adunaseră toţi norii pe care-i cunoştea, dar nu reuşiseră s-o scoată din argumentele sale.

Acum era din nou o zi obişnuită, o zi ca toate celelalte, în care voia să-l uite definitiv pe Toni Vandelar.

Se aruncase cu mult zel în lucru. Hilde plecase pe drumul ei. Bettina ajungea acum rar pe acasă şi chiar sfârşitul săptămânii şi-l petrecea în afara casei.

Bettina îşi făcuse cumpărăturile. Deoarece Hilde nu era în apartament, voia ca acest sfârşit de săptămână să-l petreacă cât mai comod şi nici măcar să nu iasă afară să mănânce, cum făcuse în ultimele zile, pentru a evita orice fel de întâlniri.

Îşi cerceta corespondenţa.

De la mama sa sosise o scrisoare lungă, apoi alta de la tata din Statele Unite, în care îşi exprima bucuria şi cât fusese de fericit să afle de ultimele ei realizări.

„Mi-ai luat o greutate de 100 kg de pe inimă, scria el. Sunt extraordinar de fericit că te-ai apropiat din nou de familie, copilul meu”.

„Jessicăi îi merge bine, îi scria mama. Şi-a atârnat un calendar deasupra patului şi marchează cu un creion roşu în fiecare seară, ziua petrecută aici. Aşa ştie precis când vii tu. Ne bucurăm foarte mult şi vreau să-ţi spun încă o dată, din adâncul inimii: voi avea întotdeauna cui să mulţumesc, fiindcă ai găsit drumul spre casă, Bettina; sunt mulţumită şi recunoscătoare”.

Bettina dobândi un sentiment deosebit. „Voi avea întotdeauna cui să mulţumesc”, îi scrisese mama. Tot atât de vinovată sunt faţă de Tine, Doamne, pentru Toni, se gândi ea, melancolică. Asta e tot ce mi-a rămas.

Sună la intrare.

Cine ar putea fi? reflectă Bettina. Oare trebuie să deschidă? Factorul poştal nu putea fi, femeia de serviciu nici ea. Ea nu vine duminica.

Sună din nou, prelung şi insistent. Bettina apăsă butonul şi… totul începu să se învârtă cu ea. Se clătină şi fu prinsă de două braţe puternice.

— Bettina, în sfârşit! îi spuse vocea cea gravă la ureche şi buze fierbinţi o sărutară cu dragoste pe frunte.

— Vă rog, nu! strigă ea apărându-se. De ce aţi venit? De ce nu mă lăsaţi în pace?

— Ascultă-mă, Bettina, îi ceru cu insistenţă Toni Vandelar. Nu plec până nu-ţi explic totul.

— Nu vreau să aud, protestă ea. Am plecat ca să nu înrăutăţesc situaţia.

— Ai plecat înainte să-ţi pot spune că nu sunt căsătorit, strigă el enervat.

Bettina simţi că-şi pierde cunoştinţa. Nu mai putu articula niciun cuvânt.

— Ariane este sora mea, continuă Toni grăbit, şi se căsătoreşte cu Felix al tău.

— Felix nu este al meu, îl contrazise Bettina mecanic şi încercă să-şi pună gândurile în ordine. Asta însă nu era atât de uşor.

— Slavă Domnului că Felix nu este al tău, spuse el răsuflând uşurat. Asta însă nu m-ar fi îndepărtat. Aş fi încercat totul pentru a te cuceri, Bettina. Te iubesc! auzi? Te iubesc!

Buzele lui îi căutau gura. Ea nu mai ştia, dacă fusese de acord, ca şi ea să-l sărute, pentru că-l iubea şi pentru că era liber.

— Hei, tu, şopti Toni plin de tandreţe, tu ştii deja cât am suferit că n-am putut să te văd.

Degetele lui îi mângâiau ocrotitoare faţa, îi desenau linia ochilor căprui şi gura. Ochii lui erau negri de emoţie ca noaptea, sentimente fierbinţi îi ardeau în suflet.

— Am zburat imediat la Hamburg, povestea el între două săruturi lungi. Nu ţi-a spus cumnata ta, că am fost aici?

Ea negă. Gândul la Hilde o aduse brusc la realitate. Dacă Hilde se întoarce mai devreme? Dacă o găseşte aici cu Toni? Era de neconceput.

— Să mergem mai bine în camera mea, îl rugă ea timidă. Hilde a vrut să plece să-şi petreacă în altă parte

sfârşitul săptămânii, dar nu se ştie niciodată.

El o văzu îngândurată.

— Ţie îţi este frică de ea, spuse el uimit. Asta nu ţi se poate întâmpla ţie, Bettina. Pe mine m-ai renegat, cel puţin aşa mi-a spus ea, că nu vrei cu niciun chip să mă cunoşti.

— E adevărat, răspunse ea încet. Ce puteam să fac, Toni? Trebuia să iau în considerare că eşti căsătorit.

— Capriciul prostesc al Arianei. Când te-am văzut, am ştiut imediat că voi avea numai neplăceri din cauza ei. Însă nu trebuie să fii supărată pe Ariane. Noi n-am putut avea niciodată o vacanţă liniştită. În spatele ei se adunau mereu bărbaţi şi…

— În jurul tău femei, îl completă ea râzând. Aşa va fi mereu.

— Nu va fi aşa, o contrazise el. Eu vreau să mă însor cu tine cât mai repede. Unde este Jessica? Abia acum observă că nu vede nicăieri copila.

— La mama mea, răspunse ea încet. Noi am plecat de la Saint Tropez la ea. Nu ştiam încotro s-o apuc. Eram atât de nefericită!

— Fetiţă prostuţă! Ai fi putut să economiseşti atâţia nervi, dacă n-ai fi fost atât de grăbită.

— Dar am făcut ceva bun. Vrei să citeşti ce mi-a scris mama? Trebuie să ştii că noi am avut nişte diferende. Neînţelegeri copilăreşti, pe care amândouă le-am dramatizat. Mi-e ruşine astăzi de ele.

— Deja îmi pot imagina cum s-a petrecut totul, veni el în întâmpinarea povestirii. Scumpa ta cumnată s-a făcut indispensabilă şi a îmbolnăvit-o pe mama ta.

— De unde ştii? întrebă ea mirată.

— Am cunoscut-o doar şi i-am auzit răutăţile. Cât de mult l-ai iubit pe soţul tău. Ce om minunat era, un om care nu poate fi uitat şi aşa mai departe. Le-am primit cu multă teamă, iubito.

El o roti uşor cu faţa spre el şi o privi în ochi.

— L-ai iubit într-adevăr atât de mult, Bettina? Ai fost fericită?

Ea se lipi mai tare de braţele lui.

— N-am fost niciodată mai fericită ca astăzi, şopti ea.

— Şi acum? întrebă el, după ce o sărutase prelung.

— Ce-i acum? îl întrerupse ea.

— Poimâine trebuie să fiu la Berlin, draga mea fată. Din păcate şi eu am o meserie. Va trebui să te las, chiar dacă nu-mi face plăcere. Iar astă seară suntem amândoi aşteptaţi, pentru a sărbători marea revedere. Cei doi, care şi ei trebuie să se despartă.

Însă voi încerca să vin cât pot de des la Hamburg, până vom putea să ne căsătorim.

— Eu nu rămân aici, mărturisi ea. Mi-am găsit o slujbă în locurile mele natale. Am semnat deja un contract, Toni.

— Voi cu contractele voastre, gemu el. Din aceeaşi cauză a apărut şi între Ariane şi Felix deja prima lor diferenţă de păreri. De ce eşti atât de impulsivă, Bettina?

— Asta mă întrebi tu pe mine? Am vrut să plec de aici. Să încep o nouă viaţă, fără Hilde, fără amintiri cu tine, fără revederi cu Felix.

— Ar trebui să fiu bucuros că am avut curajul să vin să te mai caut o dată. Unde aş mai fi putut să te găsesc? Nu te-ai gândit nicio clipă că şi eu aş putea fi nefericit? Nu ai simţit cât de mult te iubesc?

— O, Toni, dacă ai şti, cum e când totul ţi se răstoarnă în cap, cât de disperat poţi fi?

— Cele mai proaste gânduri, le ştiu deja foarte bine, recunoscu el. N-ai voie să mă laşi să te aştept mult, Bettina. Promite-mi.

— Nu trebuie să ne precipităm, spuse ea ezitând.

— Asta spui tu. Eu am pierdut paisprezece zile de concediu fără tine. Ştii ce înseamnă un sentiment adevărat, Bettina?

— O, da, şopti ea şi îşi puse amândouă braţele în jurul gâtului lui.

— Acum sunt într-adevăr curioasă dacă Toni se întoarce din nou cu figura lui la fel de amărâtă, spuse Ariane.

Ai fi putut să-l însoţeşti, Felix.

— Nu sunt bun de poştaş al dragostei. Şi în afară de asta, dacă Bettina nu vrea, atunci nu vrea. Am experienţa mea.

— În acest caz, trebuie să spun că am avut noroc că a fost atât de fermă, remarcă ea. A fost cu adevărat fericită în căsătorie?

— Ea n-a vorbit niciodată despre bărbatul ei. Noi ne-am văzut oricum doar de trei ori, de când a murit el.

— Însă tu l-ai cunoscut. Cum era? Sunt curioasă.

— Asta nu mai trebuie să precizezi, râse el. Era un om bun, prieten cu toată lumea. Deştept, informat, mereu sub presiune. Avea simţul senzaţionalului şi povestea cu ajutorul diafragmei aparatului de filmat. Ştiu deja ce te interesează în mod deosebit. Arăta destul de bine. În timpul căsătoriei lor au fost probabil împreună în total vreo două luni. Fusese stabilit ca ea să-l însoţească în toate călătoriile sale în străinătate, însă Jessica era pe drum şi el pleca mereu singur.

— Şi ea s-a întors sub supravegherea cumnatei sale rigide! Puah, aşa ceva nu e pentru mine.

— Sub supravegherea cui te las dacă plec la drum? întrebă el.

— Oh, Toni are deja grijă de mine. Însă nu-ţi imagina că am să te las să pleci singur.

— Şi ce vor zice cei şase copii despre asta? o necăji el.

— Vor veni cu toţii cu mine, îi răspunse ea fără să cedeze.

— Şi la şcoală nu vor trebui să meargă?

— O, Doamne, se abătu ea de la subiect, încă n-au venit pe lume şi tu te gândeşti deja la şcoală. Eu chiar n-am mers cu plăcere la şcoală.

— Totuşi, ai ajuns un copil deştept, stabili el tandru.

— Deştept? Sunt de plâns pe lângă tine, domnule doctor Bronner.

— Deşi până acum n-am făcut decât prostii?

— Şoaptele de dragoste sunt cumva prostii? făcu ea ofensată.

El râse.

— Ştii tu, ce găsesc eu deosebit de preţios la tine, Ariane?

— Îţi dau voie să-mi spui, fii liniştit.

— Eşti atât de minunat de liberă. Tu faci totul cu bună dispoziţie.

— Dragostea mea, o să-ţi treacă imediat buna dispoziţie, murmură ea. Uite, vine Heini.

— De unde ştie că eşti aici? întrebă el nemulţumit.

— Nu ştie. E o întâmplare.

Heini îşi anunţa deja prezenţa cu voce tare în holul hotelului:

— Ariane, scumpa mea, ce surpriză!

Ariane îi aruncă lui Felix o privire temătoare, când Hein Heuer alergă spre ea şi o cuprinse furtunos în braţele sale.

Acesta era salutul lui obişnuit. Ea nu gândise niciodată altceva, dar în ochii lui Felix se adunase atât de multă mânie, încât Hein Heuer îi dădu drumul grăbit.

— Nu sunt singură, spuse ea nervoasă. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu logodnicul meu.

— Tu aiurezi? întrebă bărbatul slab, înalt, cu păr blond deschis, care arăta mult prea bine, ceea ce nu-l impresiona însă pe Felix. Nu poţi, aşa, pur şi simplu, să te logodeşti. Unde e idiotul?

— Aici e idiotul, răspunse Felix şi se ridică agresiv în

faţa celuilalt. Să stabilim mai întâi cine aiurează aici. Eu nu îţi permit s-o iei în braţe pe viitoarea mea soţie. Ai înţeles?

— Felix, nu te agita, îl rugă Ariane. Heini o face doar aşa, de salut. N-o ia în serios.

— Ce înseamnă serios? se revoltă Hein Heuer. Îmi ies din fire! Dumneavoastră mi-aţi luat fata. Credeţi că mă dau bătut?

— Mai încet, te rog, îl atenţionă Ariane, tulburată. Se uită lumea.

— N-au decât să se uite, explodă Felix. El luă braţul Arianei şi o urcă în ascensor. Dacă însă crezuse că Hein Heuer se va lăsa păgubaş, văzu că se înşelase.

— Asta nu puteţi s-o faceţi. Pur şi simplu să plecaţi, explică el şi se înghesui în lift. Domnule, dacă tot sunteţi aici, cum v-o fi chemând…

— Doctor Bronner, aruncă Ariane în grabă. Fii manierat, Hein!

Ochii lui aruncau scântei.

— Nu m-am comportat destul de fin cu un academician? Ţie parcă-ţi era indiferent titlul, Ariane. O, Doamne, fato, doar n-ai putut să te schimbi într-atâta. Nu te gândeşti la munca noastră împreună? Avem doar atât de multe planuri împreună!

Felix îşi luă inima-n dinţi. El văzuse deja că acest bărbat nu era atât de uşor de scuturat.

— Poate ne-am putea întâlni să discutăm rezonabil în spatele uşilor închise, domnule Heuer, propuse el hotărât.

Hein Heuer îi aruncă o privire mânioasă.

— Rezonabil, spuse el, dacă aşa ceva ar fi posibil!

Ariane scoase un oftat adânc. Nici nu îndrăzni să se uite la Felix. Dacă ar fi fost cel puţin Toni de faţă. El avea stilul său propriu de a-l manevra pe Hein Heuer şi nu-şi pierdea niciodată efectul.

— Hein nu este aşa cum vrea să pară, încercă ea să

intervină, imediat ce ajunseră în apartament.

— Opreşte-te! îi ceru el furios.

Hein Heuer îl privea fix cu ochii încrâncenaţi.

— Mă gândesc dacă să vă fac knock-out imediat sau mai întâi să vă ascult, cum m-a rugat Ariane.

— Nu vreau decât să discutăm amiabil, îi răspunse Felix rece, însă dacă dumneavoastră vreţi neapărat, poftim! îşi aruncă puternic pumnul dreapt în bărbia lui Hein Heuer. Acesta se clătină spre spate şi căzu într-un fotoliu, pe care Ariane îl împinsese cu inteligenţă în spatele lui.

— Felix! gemu ea speriată.

— Limba asta o va înţelege mai bine, spuse el supărat.

Poţi să-l consolezi, dacă-ţi pare aşa de rău.

Zicând acestea, ajunsese deja lângă uşă, dar Ariane fugi după el şi se aruncă de gâtul lui.

— Ce fel de bărbat eşti, Felix?

— În niciun caz slab. Te aştept în camera mea, dacă-l dai afară pe acest domn, Ariane. Dar nu doar pentru azi!

— Oh, Doamne, oftă ea şi se îndreptă spre Hein Heuer, care îşi examina bărbia şi se privea uluit.

— E boxer profesionist? întrebă el.

— Nu, om de ştiinţă, răspunse ea ironic.

— O, la, la, un om de ştiinţă boxer. Acum ai avut de ce să te distrezi. Bărbat la bărbat!

— Tu l-ai provocat, l-ai insultat, îl apără Ariane pe Felix. Te-ai purtat oribil. Ar trebui să creadă că am trăit numai între golani.

— Hei, acum nu mai urlu, milady, bombăni el. N-aveam de unde să ştiu că este atât de sensibil.

Ochii săi de culoare deschisă luară dintr-odată o expresie tristă.

— Chiar e serios, Ariane?

— Mai serios nici că se poate. Îl iubesc şi vreau să mă

căsătoresc cu el.

— Dar mai întâi trebuie să-ţi respecţi termenul, pretinse el.

— Dacă îţi face plăcere să lucrezi cu o viitoare mămică.

— Cu o viitoare mămică? întrebă el fără răsuflare. Eşti sigură de asta?

— Desigur, îl asigură ea rece.

El o privi fără să înţeleagă. Apoi scutură din cap.

— O femeie cu astfel de chip, aşa o figură, atâtea şanse şi acum viitoare mamă, aruncă el dispreţuitor printre dinţi. Şi asta în acest secol. Om de ştiinţă ai vrut să fie? Ce ştie el? Tu poţi să câştigi într-o zi mai mult decât el într-o lună.

— Şi dacă ar fi să fie, Hein, răspunse ea serios, atunci nu m-aş mărita cu el.

— Trebuie să afli, spuse el dintr-odată calm. De asta m-am temut mereu. Tu eşti orăşeancă până într-a zecea spiţă. Bine că te-am întâlnit, acum pot cel puţin pot să-mi aranjez lucrurile.

— Hein, strigă ea bucuroasă, asta înseamnă că pot denunţa contractul?

— Ce aş putea să fac cu o viitoare mamă? Tu crezi că vreau să mai fac negoţ cu astfel de agăţători de bărbii? Bărbatul are o lovitură zdravănă. Îmi pare rău Ariane, au fost vremuri frumoase şi chiar credeam că s-ar putea să rămână astfel. Dar nu în aceste condiţii. Eşti bine apărată de el. Adio scumpo, spuse el încet şi astfel ei îi fu clar că despărţirea era definitivă şi că lui îi părea rău în mod sincer.

— Putem rămâne prieteni, Hein, spuse ea încet.

El scutură negativ din cap.

— Nu, copilă, de asta nu sunt capabil. Tu găseşti oricum totdeauna ceea ce cauţi. Acesta ar trebui să fie cel puţin un gând liniştitor.

Capitolul 1

— În sfârşit ai venit, spuse Felix încet, în vreme ce ea intra în cameră.

— Te-ai îndoit cumva? întrebă ea, consternată.

El scutură din umeri.

— Este o altă lume, în care nu mă regăsesc, Ariane.

— Nici nu e nevoie, răspunse ea moale. Eu trebuie să mă integrez în lumea ta. Dacă încă mă mai vrei?!

— Ai… se întrerupse el. Te-ai decis?

— De decis m-am decis mai de mult. Acum însă ne-am despărţit pentru totdeauna. Hein a fost înţelegător.

— Cum, aşa dintr-odată? întrebă el, consternat.

— I-am povestit că sunt o viitoare mamă, râse ea.

— Ariane!

— Doar asta sunt, răspunse ea exuberant. Nu chiar aşa deodată, însă oricum pregătită pentru o mare familie. Că sunt o orăşeancă până într-a zecea spiţă, după cum spunea chiar Hein, şi totul a venit de la sine. Mai întâi ne vom căsători, şi apoi vom face copii.

— Când vrei să ne căsătorim?

— Acum, asta depinde doar de tine. Dar poate vrei să-ţi faci călătoria prin Europa fără mine. Cum s-ar spune, ca despărţire de burlăcie?

— Tu, oiţo, tu dulceaţo, tu cea mai iubită dintre toate oiţele, murmură el şi-i acoperi faţa cu sărutări pline de dragoste.

Acum, cineva bătu la uşă. Vocea lui Felix îşi schimbă brusc registrul.

— Doar n-a venit înapoi?

— Nicio grijă. A prins frică de lovitura în bărbie, şopti Ariane şi îşi aşeză în grabă părul răvăşit.

Erau Toni şi Bettina. Faţa Arianei se lumină şi aproape radia, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

— Bine ai venit, Bettina! spuse ea încet. Poţi să mă ierţi că fără voie am provocat atâta necaz?

— Şi pe mine, căci iubesc mai mult o altă femeie? întrebă Felix voios.

— În sfârşit, suntem fericiţi, spuse Toni, atât de nebuni de fericire!

Această dublă fericire trebuia sărbătorită. Episodul cu Hein Heuer avu de asemenea parte de dezbaterea cuvenită.

Bettina privea uimită cum povestea Ariane despre lovitura în bărbie dată de Felix.

— Ştii să faci aşa ceva, Felix? întrebă ea mirată.

— Dintr-o singură lovitură, întări Ariane cu admiraţie. Este un gigant!

— Cine ar fi crezut, râse Bettina.

— Că pot boxa? Tu nu m-ai cunoscut niciodată pe de-a-ntregul.

— Asta a fost spre norocul tău, bombăni Toni, altfel ai fi primit tu o directă în bărbie.

— Fiţi cuminţi, copii, oftă Ariane. Lumea este atât de frumoasă, atât de minunată!

Totuşi, câteva ore mai târziu, se adunară iar nori negri. Toni o condusese pe Bettina acasă, însă tocmai când deschidea uşa, Hilde ieşea furioasă din camera ei.

Ea îi măsură pe Toni şi pe Bettina cu o privire nimicitoare.

— Mi-am imaginat că aşa va fi, scrâşni din dinţi furioasă. Ştiam că te vei folosi de faptul că sunt plecată. Aduci bărbaţi străini în această casă, în această casă, în care ai trăit alături de Bernd. Doar nu credeţi, domnule doctor Vandelar că dumneavoastră sunteţi singurul, continuă ea răutăcioasă.

— Hilde, spuse Bettina plină de reproş, te rog…!

— Ce o rogi? întrebă Toni calm. Ea nu va avea niciodată înţelegere pentru tine. Te-a insultat, Bettina, ea ar trebui să-şi ceară iertare.

— Nici nu mă gândesc, strigă Hilde furioasă.

Astăzi dumneavoastră, mâine doctorul Bronner şi…

— Tot ce se poate, îi completă Toni vorbele. Deoarece doctorul Bronner se căsătoreşte cu sora mea, iar eu vreau să mă căsătoresc cu Bettina; vom fi astfel legaţi unii de alţii.

Hilde se dădu înapoi.

— Vrei să te căsătoreşti? Vrei să-i dai copilului lui Bernd un tată vitreg?

Eu nu voi permite asta, nu, eu nu voi permite una ca asta, strigă ea isteric.

— Dumneavoastră va trebui să acceptaţi în totalitate, îşi permise Toni să-i explice. Bettina trebuie să decidă singură, foarte bine, asupra propriei sale vieţi. Eu cred că ar fi mai bine, Bettina, dacă ai veni cu mine.

— Toni, te rog, şopti ea, n-o să mă cert. Hilde va deveni raţională.

Uşa Hildei fu trântită cu putere. Bettina îl privi consternată pe Toni.

— Te rog, este într-o dispoziţie îngrozitoare, lasă-mă singură cu ea!

— Te comporţi ca un copil, Bettina, spuse el scuturând din cap. Ea vrea să te şicaneze şi să te supună. Ani în şir ţi-a inoculat ură împotriva propriilor tăi părinţi, acum vrea să-şi împrăştie veninul în alte direcţii. Toleranţa este ceva frumos, Bettina, dar ea merge mult prea departe! Tu nu poţi să-ţi duci viaţa cu un asemenea balast de sentimente, pe care le tragi după tine. Dacă ar fi avut o adevărată dragoste pentru tine sau bunăvoinţă faţă de copil, ar fi trebuit să nu-ţi facă niciun fel de reproşuri.

— Ea este singură, îi luă apărarea Bettina cumnatei sale. L-a iubit foarte mult pe Bernd.

— Şi Ariane mă iubeşte, ea îmi respectă însă viaţa mea proprie. A făcut asta întotdeauna. Eu văd lucrurile cu alţi ochi. Cazul de aici, şi arătă spre uşa Hildei, este egoism pur. Însă dacă vrei să rămâi, eu nu pot schimba

nimic. Pe mâine, Bettina. Iubita mea Bettina, spuse el tandru. Când nu va mai trebui să mă despart de tine, voi fi într-adevăr fericit.

Ea se rezemă de uşă şi privi în urma lui. Să-ţi întâlneşti norocul este un lucru foarte rar, gândi ea. Poţi primi atât de repede un duş rece.

Apoi bătu încet la uşa Hildei, însă cumnata nu-i dădu niciun răspuns.

Resemnată, Bettina trecu în camera sa. Se întinse în pat, dar nu-şi găsi somnul. Jessica, Toni, părinţii ei, Hilde, gândurile i se-nvârteau necontenit, ca într-un cerc, în jurul acestor oameni. Cât de multe făcuse oare greşit în viaţa ei, va comite acum o nouă greşeală? Există însă oameni fără greşeli? Nu-ţi poţi dovedi asta singur? Nu se sprijină chiar Hilde pe o autoiluzionare? Nu este mai uşor să arunci vina asupra altuia, aşa cum se spune?

Dar cine are dreptul să promită? Ea, pentru că a încredinţat-o pe Jessica Hildei? Sau Hilde? Bettina nu mai voia să se mai gândească.

Fusese atât de fericită de când sosise Toni, poate prea fericită, şi orice fericire are preţul ei.

Căzu apoi într-o somnolenţă uşoară, însă spre dimineaţă, simţi ca şi cum o uşă se închide uşor. Membrele îi erau grele ca de plumb, încât nu putu să se ridice.

Când se trezi mai târziu, găsi locuinţa goală. Uşa camerei Hildei era larg deschisă, iar pe masă se afla un bileţel. Pe el fuseseră scrise doar câteva cuvinte: „Vei regreta, Bettina!”

Ce va regreta? O teamă chinuitoare i se cuibări în inimă, pe care nici Toni nu i-o putu alunga, când sosi şi o luă în braţele sale pline de mângâieri.

Era capabilă Hilde să-i facă ceva rău, sau era doar o încercare de a-i pune în spinare o povară sufletească, pe care să nu înceteze s-o poarte toată viaţa?

Toni vedea altfel lucrurile.

— Vrea doar să te sperie, presupuse el. E isterică, dar în esenţă este rezistentă. Cu mine, tactica ei n-a reuşit, acum încearcă alta.

Putea fi adevărat, dar nu reuşi s-o liniştească. Toni trebuia să plece înapoi la Berlin. Concediul său se sfârşise.

O minunată duminică de mai, caldă, te invita în excursie.

Unchiul Gerd, tanti Christa şi bunica duseseră copiii pe malul unui lac. Asta fusese pe gustul Jessicăi. Se plimbaseră apoi cu barca cu vâsle, ceea ce era de-acum un eveniment pe care încă nu-l trăise.

— Asta-i cu totul altceva, decât plimbarea cu tanti Hilde, explică Jessica entuziasmată. Aici poţi chiar să te murdăreşti!

— Totdeauna te ocăra pentru asta? se informă Lutz, uimit. Hei, pe noi, mami nu ne-a ocărit niciodată, nu-i aşa, tati?

Gerd Luders putea doar să-i dea dreptate. Pentru el personal nu erau chiar curaţi, dar copiii sănătoşi erau de preferat altora. Iar cu Jessica încheiase deja o frumoasă prietenie, deşi fusese singurul faţă de care Jessica îşi ascunsese la început sentimentele.

— Tanti Hilde este atât de îngrozitoare? întrebă ca pentru sine Lutz, de parcă pe el numai această temă l-ar fi interesat.

— Nu chiar îngrozitoare, recunoscu Jessica, doar aşa, din când în când. N-am voie să râd tare, trebuie să mă pieptăn de o sută de ori pe zi şi mai trebuie să-i arăt mereu mâinile.

Acum, chiar că nu mai era curată, dar pentru asta nu-i dădu nimeni nicio pedeapsă.

— Doar avem aici un lac întreg, râse unchiul Gerd, putem să ne tot spălăm înainte de a merge la masă.

— Mami se va mira, când am să-i povestesc, explică Jessica. O să vină curând. Mai e doar o săptămână.

Îi era dor de mami, dar mai cu seamă seara, pentru că peste zi era foarte ocupată. Copiii aveau grijă să nu se plictisească. Şi când cineva are o grădină atât de mare, chiar nu poate să se plictisească.

— Şi săptămâna viitoare vine şi bunicul, din nou, completă Lutz. Cu el, avem petrecerea noastră.

Ea se întoarse înapoi acasă, desigur, cu mâinile mai curate decât ale celorlalţi. A urmat o masă bună într-un han de ţară. Şi după ce copiii au avut voie să se dea în carusel şi să călărească pe ponei, toţi au fost mulţumiţi pe deplin.

O zi atât de lungă în aerul proaspăt îi obosise pe toţi.

— Dormi la noi, Jessi, o imploră Janni, aşa o să putem să mai povestim puţin.

Jessica însă rămase consecventă. Ea vru să doarmă în patul ei frumos, de ţară şi apoi trebuia să taie cu creionul roşu încă o zi din calendar. O zi care o apropia mai mult de revederea cu mami.

Curajoasă, se vârî în cada de baie pregătită de bunica, nu uită nici să-şi facă rugăciunea, în care îi incluse pe toţi, înaintea tuturor pe mami şi desigur pe Toni.

— O, sfinte Dumnezeule, poate-i spui lui Toni că nu l-am uitat, îşi încheie ea rugăciunea.

O dată, se gândise chiar că acest lucru ar fi posibil, căci, după cum auzise de la bunica, pentru bunul Dumnezeu nimic nu este imposibil.

— Poţi să te duci liniştită la tanti Christa şi la unchiul Gerd, bunico, o asigură ea. Eu adorm imediat. Duminica viitoare mami va fi aici, la noi, nu-i aşa?

— Da, duminica viitoare va fi la noi, întări Anna Luders.

Jessica închisese deja ochii.

Apoi însă, îi sperie somnul sunetul insistent al unei sonerii.

Adormită, Jessica tropăi cu picioruşele goale pe

duşumea. Nu suna telefonul, ci soneria de la uşă.

— Tu eşti bunico? întrebă ea. Ai uitat cheia?

— Eu sunt, tanti Hilde, strigă o voce.

Jessica se miră. Tanti Hilde să vină s-o viziteze! În fond, era foarte drăguţ din partea ei. În candoarea ei copilărească nu avu nicio bănuială. Ea îi deschise şi-i zâmbi Hildei.

— Bunica este la unchiul Gerd şi la tanti Christa, îi povesti ea. Eu deja adormisem.

— Te culci atât de devreme? se miră Hilde.

— Am fost toată ziua pe-afară. Ai concediu? Mami nu ne-a scris că vii, spuse Jessica.

— Trebuia să fie o surpriză pentru tine. Mami vrea să vii cu mine la Hamburg, Jessica.

Copila o privi mirată.

— Dar mami vine pentru totdeauna aici!

— Ea s-a gândit altfel acum. Vrea să se mărite, îi explică Hilde.

— Mami vrea să se mărite? Dar cu cine? strigă Jessica uluită şi deveni acum moale cu totul.

— Tu deja vrei să-l cunoşti? Doar nu vrei să ai un tată vitreg, Jessica, nu-i aşa? Era mult mai frumos când noi trei stăteam împreună. Trebuie să-i spui mamei tale că aşa trebuie să rămână.

Încetul cu încetul, tanti Hilde îi păru Jessicăi caraghioasă. Altă dată nu s-ar fi mirat atât de tare de comportamentul ei neobişnuit, deoarece era obişnuită cu felul ei ciudat de a fi. Acum însă fusese separată de ea un timp relativ lung şi totul i se părea ciudat.

Hilde, dimpotrivă, găsea că avusese accidental noroc, pentru că putea să vorbească singură cu Jessica. Ea pregătise totul în detaliu ce ar fi trebuit să-i spună doamnei Luders, acum însă totul fusese deja depăşit.

Insistent şi cu jurăminte, o sfătui îndelung pe copilă, ca s-o zăpăcească complet.

— Mami ar fi putut să sune, spuse Jessica în final, când nu mai reuşi să înţeleagă nimic, deoarece în căpşorul ei totul era răvăşit.

Mai întâi, când Bettina se întoarse de la aeroport, observă că telefonul nu era în stare de funcţionare. Toni era în drum spre Berlin şi ea se simţea acum foarte singură. Înainte de a se întinde, ar fi vrut cel puţin să-i telefoneze mamei. Însă telefonul era mort. Abia după un timp observă că firul fusese tăiat.

Hilde, se gândi ea îngrozită. Hilde voise, dintr-un motiv oarecare, ca ea să nu poată primi sau să nu poată da telefon. Era oare doar din duşmănie sau se ascundea ceva în spatele acestui gest?

I se făcu frică şi se grăbi până la cea mai apropiată cabină telefonică. Acolo însă constată că nu are destui bani mărunţi la ea.

Atunci, căută un mic local în apropiere. Aici însă nu erau dotaţi pentru telefoane la distanţă şi fu refuzată aproape nepoliticos. Îşi luă automobilul şi conduse până la următorul oficiu poştal.

Cu mâini tremurânde, formă numărul părinţilor săi, dar cum nimeni nu ridica receptorul, se gândi altfel. Pe mama nu voia s-o tulbure inutil. Mai bine îi telefona fratelui ei, să se intereseze el că totul este în ordine.

Acest gând o mai linişti. Doar pentru că Hilde dispăruse şi-i tăiase firul de telefon dintr-un motiv încă necunoscut, nu trebuia să intre în panică. Poate că Hilde a vrut să se răzbune într-un acces de furie ca să n-o sune Toni, sau ea pe el? Cine poate şti ce se poate petrece în mintea unui om care se află în cea mai puternică stare de surescitare şi pe deasupra încă gelos?

Da, poate acesta era motivul, de aceea Hilde se exteriorizase aşa. Toni îi plăcuse. Ea făcuse legătura între el şi dorinţa ei spulberată şi se simţise de două ori înşelată pentru că el găsise drumul spre ea.

Toni doar îi povestise tot ce spusese Hilde despre ea.

Bettina se mai liniştise după ce formase numărul fratelui său. Curând îşi recăpătă liniştea, când o voce profundă, plăcut surprinsă, îi răspunse.

Apoi veni şi mama la telefon şi-i povesti pe îndelete, ce zi minunată avuseseră şi cât de tare se bucură că se apropie ziua sosirii ei.

— Jessica este acolo? întrebă Bettina, nervoasă.

— Doarme deja, răspunse mama ei. Mă duc imediat dincolo.

— Te rog mamă, du-te imediat! o imploră Bettina. Hilde a dispărut de azi-dimineaţă. Mi-e frică. Am să dau telefon mai târziu încă o dată. Telefonul meu nu funcţionează. Sunt la poştă.

— Cred că-ţi faci gânduri degeaba, spuse Anna Luders mirată. Te-ai certat cu Hilde? O să se calmeze ea. Da, da, mă duc deja, ca să fii liniştită.

Inima Bettinei bătea încă agitat, când aşeză receptorul în furcă.

Un bărbat deschise uşa cabinei.

— Şi eu vreau să dau telefon, bombăni el. Cât timp vreţi să mai rămâneţi aici?

Bettina ieşi din cabină. În depărtare bătu ceasul din turla unei biserici. De opt ori, numără ea mecanic. Nu era chiar târziu, încercă ea să se calmeze singură. Totuşi, este absurd ce-mi trece prin minte. Ce-ar putea Hilde să facă? Ea trebuie să aibă în vedere că e şi mama acolo. Însă înainte de toate rămânea nervozitatea ei ciudată.

— Aş vrea să ştiu ce s-a petrecut la Hamburg, spunea în acelaşi timp Anna Luders.

Bettina este complet răvăşită. E momentul cel mai bun să se despartă de Hilde. Numai cerul ştie câte i-a îndrugat ea zi de zi.

— Mai bine du-te cu mama, îşi sfătui Christa soţul.

Şi acesta plecă împreună cu ea.

— Eu nu vreau să plec la Hamburg, tanti Hilde, explica de zor Jessica. Vreau să rămân aici. Aici e frumos. Toată lumea mă iubeşte.

— Doar şi eu te iubesc, Jessica, insista Hilde. Uite, eu te iubesc cel mai mult dintre toţi, iar tatăl tău şi-a dorit ca eu să rămân mereu cu tine. Dacă ai să ai un tată vitreg, ai să ai şi alte mătuşi vitrege şi atunci n-o să-ţi mai placă. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Jessica o privea sceptic.

— De ce spui aşa? o întrebă ea. Eşti supărată pe mama?

— Nu sunt supărată. Vreau doar să-ţi arăt adevărul, ca să ştii ce laşi în urmă.

— Ai spune toate astea şi dacă bunica ar fi de faţă? întrebă ea vicleană. Ce ai să-i spui când o să vină?

Anna Luders şi unchiul Gerd tocmai intraseră şi Jessica oftă uşurată.

Anna avu nevoie mai întâi de aer, să respire adânc de câteva ori, când dădu cu ochii de Hilde. Grijile Bettinei nu fuseseră deci fără motiv. Ce urmărea Hilde Christiansen?

— Bună seara, spuse Gerd Luders politicos. Ce surpriză, să vă vedem aici, Hilde!

— Tanti Hilde s-a anunţat la intrare şi atunci eu i-am deschis, explică Jessica situaţia. Am crezut că vrea doar să mă viziteze.

— Nu asta doreşte? întrebă Anna, bănuitoare. Antipatia ei veche împotriva Hildei stătea să explodeze.

— M-am gândit foarte serios la această vizită, începu Hilde. După cum am putut să constat, grijile mele referitoare la Jessica nu erau nefondate. Când cineva lasă singur în casă un copil atât de mic, asta dovedeşte că nu este conştient de răspunderea pe care o are.

Doamna Luders rămase fără cuvinte, iar Jessica îşi luă o mină de atac nostimă.

— De ce nu trebuie să rămân singură când dorm?

întrebă ea. Totuşi, nu vine nimeni. Tu m-ai trezit şi dacă nu te-aş fi recunoscut, nu-ţi deschideam uşa. De ce nu trebuia să se ducă bunica la unchiul Gerd şi la tanti Christa, când eu eram deja obosită şi voiam să mă culc devreme? Puteam să rămân să dorm vizavi, dar am vrut să mă culc în patul meu frumos.

Ea îşi privea mânioasă mătuşa.

— Şi mai ales, se înfierbântă ea în continuare, înainte ca cineva s-o poată opri, mai ales că mi-ai spus numai lucruri neadevărate despre bunicii mei. Ei chiar nu-i iubesc mai mult pe Lutz şi Janni, iar tanti Christa s-a bucurat că am venit aici.

— Şi eu de asemenea, întări Gerd.

— Şi despre bani, poţi să-i întrebi şi singură, continuă Jessica să înşire toate necazurile.

— Despre care bani? întrebă Gerd surprins, în timp ce Anna Luders se lupta încă să-şi păstreze cumpătul.

— Că bunicul ţi-a dat ţie bani şi mamei mele nu, explică Jessica. Tanti Hilde i-a spus şi mamei asta mereu.

— Dar bunicul a primit de mult banii înapoi, interveni acum Anna Luders. Asta este doar limpede pentru nepoţii noştri. Cum aţi putut dumneavoastră, Hilde, să aţâţaţi astfel această copilă?

Apoi se adresă Jessicăi:

— Culcă-te din nou în pat, scumpa mea. Vorbesc eu cu tanti Hilde.

— Dar ea vrea să mă ia la Hamburg, pentru că o să am un tată vitreg. Mami nu mi-a spus nimic despre asta.

— Şi tu vrei să pleci cu ea la Hamburg? întrebă Anna, consternată.

Micuţa scutură negativ din cap.

— Nu, nu vreau! I-am spus deja. Vreau să rămân aici.

Nu pot să suport, căci mereu îmi spune astfel de lucruri. În Hamburg mă obişnuisem aşa, dar aici nimeni nu vorbeşte astfel, că mami nu mă mai vrea.

— Asta n-am zis, se apără Hilde.

— Eu cred că dumneavoastră aţi spus deja prea multe, faţă de câte poate suporta un copil, îi explică Gerd Luders rece. Găsesc că este complet iresponsabil din partea dumneavoastră să aruncaţi sufletul unui copil fără apărare în conflictele dintre adulţi.

— Da, a început să-mi explice, insistă Jessica; ce înseamnă de fapt un tată vitreg?

— Asta îţi explic eu mâine Jessi, interveni Anna Luders. Vino, hai să te duc în patul tău.

Jessica îi aruncă din mers Hildei o privire triumfătoare.

— Noapte bună, spuse ea politicoasă. Mă duc să dorm dincolo. Mama ţi-a spus mereu. Mami ar fi foarte tristă dacă ar şti ce ai spus despre ea.

Apoi plecă în cealaltă cameră cu bunica ei.

— Bine că aţi venit, spuse ea respirând adânc. Chiar nu mai ştiam ce trebuie să spun. Oare mami se mărită cu unchiul Felix?

— Nu ştiu, scumpa mea. O să ne spună mami. Nu-ţi place de unchiul Felix?

— O, de fapt este foarte drăguţ, dar mai este încă un unchi la fel de drăguţ, explică Jessica. Toni mi-ar plăcea mai mult, însă el are deja o nevastă.

Observaţiile ei nu reuşiră s-o liniştească pe Anna. Însă nu vru să alarmeze mai mult copila, care şi aşa fusese destul de speriată.

— Nu te agita din cauza mătuşii Hilde, o sfătui Jessica precoce. Aşa e ea uneori. Eu m-am obişnuit cu ea.

Cât de raţional era acest copil! Anna Luders decise că şi ea va fi la fel.

Capitolul 8

În orice caz, să discuţi cu Hilde Christiansen raţional, nu era deloc uşor. îi lipseau raţiunea şi înţelegerea. Ea nu putea să înţeleagă că se afla de partea nedreptăţii. Bernd

şi mereu Bernd!

Gerd îi aruncă mamei sale o privire de atenţionare, căci temperamentul ei ameninţa să izbucnească.

— Noi nu vrem să aducem nici cea mai mică ofensă lui Bernd, începu el calm, dar a murit acum trei ani, iar Bettina are douăzeci şi opt de ani. De ce n-ar trebui să se mărite, dacă găseşte un bărbat cu care să fie fericită?

— Mi-ar fi indiferent dacă n-ar exista Jessica. Şi eu am un drept asupra copilului fratelui meu. Ea este tot ce mi-a rămas, se înfierbântă Hilde.

— Dacă înţelegeţi îndatoririle dumneavoastră de viaţă, Hilde, prin a o îndepărta pe micuţă de mama ei şi de restul familiei, trebuie să vă spun că v-aţi jucat deja prea mult cu acest drept.

— Dar dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe acest bărbat, argumentă Hilde. Este complet nepotrivit să fie tatăl vitreg al acestui copil.

— Dacă sora mea este serios interesată de el, îl vom cunoaşte, spuse calm Gerd Luders. Şi dacă noi înşine vom ajunge la aceeaşi concluzie cu dumneavoastră, tot nu avem dreptul să-i aruncăm cu bastonul peste picioare. Eu personal sunt surprins, nu cred că ea, care-şi iubeşte copilul atât de mult, ar face ceva care să-i dăuneze Jessicăi. Cât despre dumneavoastră, Hilde, v-aş ruga foarte mult să nu întreprindeţi nimic care să amestece copilul în conflict. Jessica ştie exact ce vrea. Nu vă pierdeţi din nechibzuinţă simpatia ei, dacă vă leagă într-adevăr ceva de copil.

— Atunci, ar fi mai bine să plec, spuse Hilde cu o voce surdă.

— Deja e târziu. Nu mai găsiţi niciun tren. Mamă… îi aruncă el mamei sale o privire rugătoare şi Anna Luders luă o decizie eroică.

— Dacă doriţi, puteţi rămâne aici peste noapte, îi explică ea rezervată, dar fără a o respinge. Vă poftesc în

interesul Jessicăi; şi pentru ea va fi mai bine dacă nu plecaţi acum. Ce va spune Jessica? Puteţi să dormiţi vizavi.

Agresivitatea Hildei se potoli.

— La asta nu mă aşteptam, spuse ea încet, însă…

Deodată, lacrimile îi inundară faţa. Tot ce fac e greşit, strigă ea. Îmi pare rău!

Oare îi pare rău? se întrebă Anna, care chiar ar fi vrut s-o creadă. Şi ea făcuse greşeli şi ea se încăpăţânase în presupuneri eronate mult timp. Atunci o crezuse pe Hilde în avantaj, acum era ea. Prăpastia era destul de mare. Şi nu mai voia s-o adâncească, pentru ca nicio zi să n-o mai îndepărteze pe Bettina.

Dacă ar fi adevărat ce spusese Hilde! Oare Bettina chiar vrea să se căsătorească? Cine era bărbatul şi cum era? Găsise oare acum un noroc deplin, sau va lua din nou o decizie pripită?

Jessica se trezi a doua zi dis-de-dimineaţă. Anna Luders se sculase încă şi mai devreme, după o noapte fără somn.

Jessica se strecură după ea în bucătărie.

— Tu ai lăsat-o pe tanti Hilde să doarmă aici, bunico? întrebă ea.

— Unde ai fi vrut să meargă? Doar nu puteam s-o las în stradă, răspunse Anna.

Micuţa aprobă.

— Nu, asta nu se poate. Nu trebuie să răspundem cu aceeaşi monedă, spune mereu mami. Şi nu putem nici oamenii să-i schimbăm. Trebuie să-i luăm aşa cum sunt.

Anna trebui să râdă.

— Ei, domnişoară înţelepciune, o s-o luăm aşa cum este.

— Ea te sâcâie cu plăcere, continuă Jessica.

Chiar dacă ar avea copiii ei, probabil că ar face la fel. Unchiul Gerd mai înjură câteodată. Şi dacă Lutz îl încurcă la muncă, nu e întotdeauna drept cu el. Asta doar

câteodată. Totul se învaţă.

— O, ce fată pieptănată eşti! Vezi să fii astăzi deosebit de drăguţă cu tanti Hilde, ca ea să nu creadă că nu-ţi place de ea, îi recomandă bunica.

Jessica o privi gânditoare pe bunica.

— De fapt, credeam că şi tu ai vrea s-o faci de ocară, spuse ea. Dar pentru asta eşti mult prea drăguţă.

Anna se ruşină, căci ar fi vrut într-adevăr s-o ocărască pe Hilde pentru tot ce făcuse. Apoi îşi dăduse seama că n-ar fi îmbunătăţit cu nimic situaţia. Aşa că se pregătise să lase lucrurile în voia lor şi să intervină doar dacă Hilde ar face ceva strigător la cer.

Bettina aflase între timp că, Hilde să mă aici. Gerd vorbise ieri seară mult timp cu ea la telefon. Şi nici Bettina nu dorea o ruptură.

Bettina nu spusese nimic de vreun bărbat, iar Gerd nu-şi chestionase sora despre asta. Se putea pune bază pe cuvintele Hildei, sau totul fusese un balon de săpun?

— Ce este un tată vitreg? întrebă Jessica. Bunico, aseară ai spus că o să-mi explici.

Anna se gândea cum ar trebui să-i spună Jessicăi mai pe înţelesul ei. Dar nu era atât de simplu.

— Tati al tău a murit, începu ea precaută.

— Eu nu i-am spus niciodată tati, o corectă Jessica. Tanti Hilde mi-a povestit despre el de nenumărate ori, dar eu nu mi-l pot închipui, pentru că nu l-am văzut niciodată. Cum aş putea atunci să mă gândesc tot timpul la el, bunico? Aş vrea mai degrabă să ştiu dacă mami se mărită cu unchiul Felix. Noi nu cunoaştem niciun bărbat în afară de doctorul Walther, însă el e căsătorit şi are şi copii. Şi Toni, completă ea mai încet.

— Ţie îţi place de acest Toni aşa de mult? întrebă Anna neliniştită.

Jessica dădu insistent din cap, afirmativ.

— Am putut să discut cu el atât de frumos. El n-a

vorbit cu mine ca şi cum aş fi fost un copil mic. Şi chiar nu mai sunt un copil aşa de mic. Sunt la fel de înaltă ca Lutz şi el merge deja la şcoală.

Jessica făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Tanti Hilde spunea că eu nu vreau un tată vitreg. Însă de-adevăratelea chiar vreau să am un tată decât niciunul. Este bine când ai un tată. Aşa văd eu la Lutz şi Janni. Apoi, mami n-ar mai trebui să muncească.

— Şi cu unchiul Felix nu te înţelegi bine? cercetă Anna Luders mai departe.

— Ba da, dar este doar un unchi. Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie tati al meu, chicoti Jessica. Acum mă duc să văd dacă tanti Hilde s-a sculat, ca să putem lua masa de dimineaţă.

Tanti Hilde se sculase.

— Ai dormit bine? se interesă Jessica, cu candoare. Putem să luăm micul dejun? Mie mi-e foame.

— Eu vreau să-mi iau rămas-bun. Trebuie să prind trenul, refuză Hilde.

— Fără să mănânci ceva? întrebă Jessica, revoltată. Bunica n-o să fie de acord. Vrei să pleci din nou la Hamburg?

Hilde scutură negativ din cap.

— Vreau să-mi petrec pe-aici pe undeva concediul.

— Atunci, poţi să rămâi aici, propuse Jessica, prietenoasă. Poţi să te plimbi cu noi câteodată şi poţi s-o cunoşti mai bine pe bunica. Ea nu este deloc aşa cum mi-ai spus tu mereu.

— Îmi pare rău că am vorbit aşa, spuse Hilde. Nu trebuie să fii supărată pe mine, dar mi-a fost teamă că nu-mi va mai da voie să te văd.

— Dar pentru asta chiar nu trebuie să-ţi faci niciun gând, râse Jessica.

Poţi să ne vizitezi mereu, de câte ori ai chef. Şi poţi să fii bucuroasă că nu te mai bat la cap.

— A fost chiar atât de rău?

— Ei, uneori m-ai ocărit destul de rău, restabili Jessica adevărul.

Dar asta se uită repede.

— Ar fi frumos dacă ai vrea să uiţi şi să-mi păstrezi totuşi un sentiment de dragoste, o rugă Hilde.

— Desigur, doar eşti mătuşa mea, îi explică Jessica, acum însă să mergem mai întâi să mâncăm.

* * *

Bettina putu în sfârşit să respire uşurată, după ce avu o discuţie telefonică lămuritoare cu mama sa. Hilde îşi petrecea câteva zile de vacanţă în Oberbayern, deoarece îi era ruşine s-o privească în ochi.

Arăta mult mai blândă, îi spusese mama şi cel mai bine ar fi dacă şi-ar găsi un bărbat.

Despre ce sperase în taină mama sa să afle, un indiciu cât de mic despre un imaginar bărbat, care după vorbele Hildei să-i fie tată vitreg Jessicăi, Bettina nu aminti nimic. Era veselă că telefonul ei funcţiona din nou.

Acum putea cel puţin să vorbească cu Toni, care aştepta la fel de îngrijorat să afle câte ceva despre ea.

Referitor la ce făcuse Hilde, el fusese extrem de suspicios. Acum însă îşi îndreptase mai mult gândurile asupra a ce va spune Jessica despre aceste noutăţi.

Bettina însă nu voise să-i scrie mamei nimic despre asta. Nici la telefon nu putuse să-i spună. Aşa că trebui să se scuze faţă de Toni, că până nu ajunge acasă, nu-i poate transmite nicio impresie din partea Jessicăi.

Săptămâna trecu repede. Îşi împachetase doar mica ei avere personală. Inventarul voia să-l lase Hildei drept amintire de consolare. Bettina trăgea acum o linie de despărţire definitivă. îl iubea pe Toni fierbinte, adânc şi din tot sufletul. Dorea să devină soţia lui şi ştia că viaţa ei va fi plină. Nu era aşa cum fusese cu Bernd. Această nouă căsătorie nu era o asociere de interese, ci o legătură din

dragoste, încredere, înţelegere şi raţiune. Iar Jessica îşi găsise locul ei în viaţă.

Bettina trecu încă o dată prin camerele în care îşi începuse căsătoria cu Bernd. Cât de departe era acest timp! Trebuia să-i fie ruşine pentru asta?

Cum s-ar fi petrecut totul, dacă el n-ar fi murit? se întrebă ea din nou. Atunci, poate nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Toni şi fiecare fior de fericire care o cuprinde în apropierea lui, i-ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna.

Era bine aşa cum se rânduise totul. Încuie bine uşa.

Toni, se gândi ea, în curând vom fi trei pentru un nou viitor. Nu vreau altceva decât să fiu soţia ta, mama Jessicăi şi apoi mi-aş dori un fiu care să semene cu tine.

Apoi se reuniră cu toţii. A fost o primire fericită. Cu o zi mai înainte se întorsese bunicul şi acum Jessica avea în jurul ei pe toţi cei care-i lipsiseră.

Cel mai frumos dar pentru ea, era că putea din nou să se ducă la culcare cu mami. În zorii primei dimineţi, se strecurase foarte încet în camera mamei. Bettina chiar n-o auzise intrând; cu mare precauţie, micuţa se strecurase în aşternut.

Jessica o studiase de la început pe mami, de când a sosit, mai întâi dacă arată la fel ca înainte şi apoi a fost mulţumită să mai doarmă un pic lângă ea.

Când Bettina se mişcă, o simţi şi o luă furtunos în braţe pe mami.

— Bună dimineaţa, mămico, şopti ea duioasă. Te-am deranjat?

— Tu nu mă deranjezi niciodată, scumpa mea, o asigură Bettina. Mi-ai lipsit aşa de mult!

Jessica o privi îngândurată. Ea nu ştia cum e drept să înceapă pentru a afla în sfârşit ce voia neapărat să ştie.

— Nu ţi-ai petrecut timpul cu unchiul Felix? întrebă ea curioasă.

— Unchiul Felix, de unde-ţi veni ideea? răspunse Bettina, mirată. Unchiul Felix se însoară.

Jessica trase aer adânc în piept.

— Atunci, nu e adevărat că voi avea un tată vitreg? întrebă ea într-un suflet. Atunci, se însoară doar unchiul Felix şi tu nu?

— Ce ţi-a spus tanti Hilde? se interesă Bettina pentru început.

Despre tatăl său vitreg, Jessica nu putea afla decât de la ea. Dar de ce mama nu amintea nimic despre asta?

— A povestit o grămadă de lucruri, începu Jessica. Însă ei nu i le poţi crede pe toate. Mie îmi place mai mult să-mi povesteşti tu lucrurile mai importante, mami.

— De exemplu? întrebă Bettina, pentru a câştiga încă puţin timp.

— Cu cine se însoară unchiul Felix? De unde a găsit el aşa deodată o soţie?

— Asta e o întreagă poveste, pe care tu poate n-ai să poţi s-o înţelegi, Jessica, răspunse Bettina pierdută în gânduri. În esenţă, lucrurile stau aşa: Felix se însoară cu Ariane.

— Ariane? se miră Jessica şi repetă tărăgănând acest nume. Ariane este căsătorită totuşi cu Toni!

— Nu, nu este! Ea este sora lui Toni.

— Dar de ce a spus atunci aşa, că sunt căsătoriţi? cercetă Jessica dezaprobator.

— A fost doar o glumă.

— Dar cu aşa ceva nu se glumeşte! explică Jessica mânioasă. Eu n-aş fi crezut că unchiul Toni face astfel de glume.

— Eşti supărată pe el?

— De la el a pornit sau de la Ariane?

— A fost ideea Arianei.

— De ce gândesc adulţii astfel de lucruri?

Cum ar fi trebuit să-i explice acum Jessicăi mama ei?

Deşi micuţa prindea repede noţiuni noi, aşa ceva era totuşi cam greu de explicat.

— Arianei îi fac plăcere astfel de glume, scăpă Bettina.

— Şi unchiul Felix a reuşit să afle? Atunci, trebuie că a fost viclean. Jessica îşi încruntă fruntea. Şi Toni ce face acum?

El nu mai are acum nicio soţie!

— El n-a avut niciodată una. Ariane a fost întotdeauna sora lui. Ei se iubesc foarte mult, aşa ca Lutz şi Janni.

— Ei, se mai ceartă şi ei uneori destul de bine, o asigură Jessica. Şi când se joacă de-a mama, tata şi copilul, Lutz este întotdeauna tata, eu sunt mama şi Janni e copilul. Ei n-au ajuns niciodată să se joace de-a căsătoria.

— Hai să ne întoarcem la tema noastră, spuse Bettina cu un oftat adânc. Trebuie să-ţi spun ceva, Jessica şi sper că te vei bucura. Toni şi cu mine… Noi…

Însă nu ajunse să termine. Ochii Jessicăi deveniră strălucitori, un chiot de bucurie ţâşni de pe buzele ei şi apoi strigă de răsună toată casa:

— Te măriţi cu Toni al meu! Spune că e adevărat, mami!

Fusese atât de uşor, cum Bettina nici nu sperase.

— Mă mărit cu Toni al tău, confirmă ea răsuflând uşurată.

— Când? Mâine sau poimâine? o presă Jessica.

— În câteva luni, după ce aranjez cu slujba.

— Şi Toni? Cel puţin vine încoace?

— Şi el trebuie să lucreze.

Surpriza fără margini puse în mişcare tot entuziasmul Jessicăi.

— În Berlin? întrebă ea, nedumerită.

Bettina aprobă.

— Berlinul este atât de departe, murmură Jessica.

Vreau neapărat să-l văd. Cum l-ai găsit?

— El m-a găsit, spuse Bettina uşurată.

— Hei, eu nu ştiu nimic, îi aminti Jessica, scuturând din cap; dacă n-ai fi plecat aşa repede, nici n-ar fi trebuit să te caute şi apoi aş fi stat şi eu cu el poate puţin mai mult.

— Însă un lucru bun tot am făcut, spuse Bettina, căci am ajuns la bunica.

— Şi dânsa va fi extrem de tristă, dacă vom pleca la Berlin, spuse Jessica.

La Berlin, se gândi Bettina. Ciudat, ea nu se gândise deloc la asta, că va trebui drept urmare să locuiască acolo.

— Dar Toni nu va fi tată vitreg. El va fi tati cel adevărat, stabili Jessica drept concluzie. Şi acum, trebuie să povestim totul bunicii şi bunicului.

De asta avu ea grijă imediat. Bettina nu trebui să-şi facă deloc griji pentru asta. Elogiul lui Toni a fost adus în cel mai înalt rang. Numai cu joaca de-a căsătoria nu s-a descurcat prea bine Jessica. Şi ca să-i explice, a poftit-o pe mami să dea detalii.

Când încă nu fuseseră toate explicate, sosi un buchet imens de trandafiri pentru Bettina şi o tavă cu delicatese pentru Jessica. Deasupra fusese aşezată o carte de vizită „De la al vostru Toni”.

Jessica fu nespus de mândră.

— El se căsătoreşte cu noi, le explică ea lui Lutz şi Janni, care veniseră să admire florile. Acum o să am şi eu tati al meu.

Capitolul 9

Ariane sorta hârtiile lui Felix.

— Ordine e asta! bombăni ea. Era şi momentul să vină o femeie în casa asta. Dragul meu, dacă nu găsesc certificatul tău de naştere, nu ne putem căsători.

El se uita nedumerit la ea.

— Trăiesc, deci cred că m-am născut, mormăi el. O

dovadă atât de caraghioasă o vom găsi doar dacă vrea Cel de Sus!

— Dar totul necesită timp, scumpul meu, îi aminti Ariane îngăduitoare. Altfel nu te voi putea însoţi în călătorie drept soţia ta.

— Cine întreabă de certificatul de căsătorie? spuse el fără grijă.

Ariane scutură negativ din cap.

— Aşa gândeşte un om de ştiinţă serios? îl critică ea. Cine sunt de altfel Ellen şi Ruth?

El ridică imediat capul.

— De ce trebuie să afli?

— Ea îi vârî sub nas două fotografii. „Cu dragoste eternă, a ta Ellen!”, citi ea. „Pentru totdeauna, a ta Ruth!” Ei, astea da aspecte!

— Sunt din epoca preistorică, spuse el, aruncându-le. Chiar nu-mi mai amintesc de ele.

— Aşa spun bărbaţii mereu. Ar trebui să-i scriu lui Toni, ca să distrugă rămăşiţele din timpul tinereţii, pentru ca Bettina să nu aibă vreun şoc, în caz că va trebui şi ea să caute certificatul de naştere.

— Dacă tu ai condus gospodăria fratelui tău, la el trebuie să fie totul în cea mai bună ordine, presupuse Felix, amuzat. Eu n-am avut din păcate o soră atât de grijulie.

— Unde te-ai născut de fapt? întrebă subit Ariane.

— În München. Vezi, uşor, uşor începi să te interesezi acum de trecutul meu.

— Constrânsă de împrejurări, explică ea râzând. Pentru că certificatul tău de naştere ne trebuie, va trebui să-l procurăm. Deci vom zbura la München şi cu această ocazie o s-o vizităm pe Bettina.

— Ce uşor te-ai hotărât, dragostea mea. Eu totuşi am un serviciu. Nu pot să vin şi să plec când vreau.

— Vineri ai o conferinţă în Stuttgart, îl contrazise ea.

Sâmbătă, duminică şi luni sunt libere. Cea mai bună ocazie, domnule doctor! Avem timp destul!

— Dacă spui tu! Tu mi-ai plăcut pe loc Ariane. Eu am o memorie slabă.

— Dacă nu mă uiţi pe mine, atunci sunt deja mulţumită. Unde ne vom căsători, de fapt?

— Am să mă orientez cu plăcere după tine şi tu vei dori bineînţeles să fii înconjurată de prietenii tăi vechi, pe care desigur vrei să-i inviţi.

— Lasă acest ton plin de aluzii, contracară ea. Eu nu vreau să invit pe nimeni. Eu voi fi fericită când voi fi depăşit deja momentul căsătoriei şi nu va trebui să-mi mai fie teamă că pot să apară Ellen sau Ruth să-şi ceară drepturile.

— O, cerule mare! oftă el din greu, doar nu vrei să fii geloasă?

— De ce nu? întrebă ea cu o voce surprinzător de serioasă.

— Dar n-ai nici cel mai mic motiv. Îţi jur că nu există nicio altă femeie în viaţa mea. N-am avut în ultimii ani deloc timp pentru astfel de extravaganţe.

— Bettina, de exemplu.

— Acum se ia la luptă cu propria ei cumnată, oftă el. Scumpo, fii îngăduitoare! Găseşte te rog certificatul ăla de naştere, ca să ne putem căsători cât mai repede posibil. Cât timp mai avem până la începutul călătoriei?

— Exact optsprezece zile. După câte ştiu, actele trebuie depuse cu trei săptămâni înainte.

— Cum, aşa devreme? De ce toate aceste formalităţi?

— Pentru ca în caz de necesitate să poată fi făcute valabile drepturile mai vechi, observă ea caustic. Totul trebuie să respecte o anumită ordine.

— Tu, cu chipul tău irezistibil, vei reuşi să rezolvi ca noi să nu trebuiască să aşteptăm trei săptămâni, explică el cu convingere.

— Te bazezi foarte sigur pe mine.

— Total şi sigur. Eu mă ofer ţie cu totul, din cap până-n picioare, Ariane.

Ea îi aruncă o privire drăgăstoasă.

— Să sperăm că nu vei regreta niciodată.

— Asta depinde doar de tine, râse el şi o luă în braţe.

Vara sosise foarte timpuriu şi domnea o căldură apăsătoare. Bettina se simţea dărâmată şi se bucura că înaintea ei se afla un sfârşit de săptămână liber. Nu putea fi sigură că timpul său de odihnă nu va fi întrerupt. Munca ei nu-i mai plăcea atât de mult. Telefoanele zilnice, pline de dragoste, ale lui Toni o chemau insistent. Jessica avea acum o singură temă de discuţie: când se va căsători totuşi?

— Mai întâi sunt la rând unchiul Felix şi Ariane, răspunsese Bettina obosită de întrebarea ei repetată întruna.

Lasă-mă puţin în pace. Nu mă simt prea bine.

— Ai mâncat iar prea multă îngheţată? se interesă Jessica grijulie. Nici mie nu-mi este chiar bine.

— Probabil din cauza acestor călduri îngrozitoare, spuse Bettina. Îmi aduci un pahar cu apă, scumpeteo?

— Apă nu trebuie să bem, spune bunica. Îţi aduc mai bine suc de portocale.

— Nu-mi place sucul de portocale, răspunse Bettina înfiorată.

— Altă dată îţi plăcea, spuse Jessica mirată. Cafeaua nu-ţi mai place! Vrei ceai cu lămâie?

— Da, probabil ar fi mai bun.

— Îţi aduc atunci din ăsta, promise Jessica, Rămâi aşa întinsă, mămico, şi odihneşte-te. Altfel o să mă certe Toni şi o să spună că n-am avut grijă de tine. Trebuie şi aşa să-i promit în fiecare zi.

Jessica se întoarse şi rămase locului ca blocată. Lângă terasă, în picioare, stătea Toni! El îşi duse degetul la

gură şi Jessica înţelese.

Ochii lui erau strălucitor de negri de emoţie. Când se apropie, un surâs îi sublinie trăsăturile. Foarte repede, ea îşi lipi obrajii de mâna sa întinsă, înainte ca el să ajungă lângă Bettina. Micuţa preferă apoi să se retragă, pentru a nu tulbura această revedere.

Bettina îşi oferi buzele gurii lui şi umerii ei goi mâinilor sale.

Ea închise ochii, vru mai întâi să se redreseze şi atunci deodată totul începu să se învârtă cu ea.

— Bettina, scumpo, n-am vrut să te sperii aşa, strigă Toni, când ea îi căzu fără putere în braţe. Grijuliu, o ridică pe braţe şi o duse în casă.

Anna Luders, deja informată de Jessica, se dădu un pas înapoi, când văzu chipul palid al fiicei sale.

— O, Dumnezeule bun, gemu ea şi-i arătă lui Toni cu prezenţă de spirit uşa camerei Bettinei.

— Ce e cu mami? întrebă Jessica, şocată. Nu fi îngrijorată, bunico. Toni este doctor. Mami nu se simţea bine deja mai devreme.

Întrucât o ştia acum pe Bettina sub cea mai bună ocrotire, Anna se adresă nepoatei sale. Faptul că mămica sa la vederea lui Toni leşinase, o preocupa peste măsură acum pe Jessica.

— El n-a făcut niciodată aşa o figură, cum face Lutz mereu, spuse Jessica gânditoare.

— Şi din prietenie poţi să greşeşti, îi dădu Anna de gândit. Şi în afară de asta, i-am spus că alergătura asta continuă încolo şi încoace pentru mama ta este foarte obositoare.

— Toni o să-i interzică, o consolă Jessica, încrezătoare. Şi ea trebuie să-l asculte. Cum ţi se pare?

— Chiar n-am apucat să mă uit bine la el, veni răspunsul; deşi nu întotdeauna este adevărat că prima privire nu este suficientă pentru a nu avea surprize

referitor la felul de a fi al unui om, cred că Toni Vandelar este un om deosebit.

Anumite gânduri totuşi o năpădeau, dacă este capabil într-adevăr să fie un tată bun pentru un copil atât de reuşit ca Jessica. Că este în stare să facă fericită o soţie, de asta nu avea bunica nicio îndoială.

— Mie mi-a plăcut imediat ce l-am cunoscut, povestea încântată Jessica. Să sperăm că mama se va simţi bine în curând, ca să-l pot avea şi eu un pic lângă mine. Ai făcut într-adevăr prăjituri, bunico? Tanti Christa spune că dragostea trece prin stomac.

Anna privea cu grijă uşa încă închisă.

— Durează cam mult, spuse ea nervoasă. Să sperăm că nu s-a întâmplat nimic grav.

— Toni, şopti Bettina dinăuntru, este adevărat?

Buzele lui îi şopteau la ureche.

— Eu nu sunt ginecolog, scumpa mea, dar toate semnele asta spun. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede posibil. Întrebarea este cum spunem asta copilului nostru?

— Mai este timp până atunci, replică ea. Când va fi deja mare, va înţelege că dragostea are prea puţin de-a face cu certificatul de căsătorie.

— Nu m-ai înţeles, realiză el. Eu mă gândeam, cum îi spunem Jessicăi?

— Jessica, repetă ea. Tu ai spus copilul nostru.

— Ea este în final copilul nostru, scumpo. Mie îmi este deja foarte clar că aşa trebuie să fie. Noi n-avem voie să facem nicio deosebire. Nici n-ar fi drept.

— Ar trebui înainte de toate s-o eliberăm de spaima pe care a tras-o, propuse Bettina. Ce trebuie să creadă după ce şi-a văzut mama leşinată, în loc să ţi se agaţe de gât fericită.

— Mai bine să nu-i spunem acum niciun diagnostic, fu el de părere. Voi încerca să amân răspunsul.

— Sunt aşa de fericită, Toni, atât de nespus de

fericită. Vreau doar ca şi tu să te bucuri.

— Sigur că mă bucur, însă mă simt un pic caraghios. Desigur n-ai voie în niciun caz să iei asupra ta atâta osteneală. Şi, Bettina, poţi să primeşti o veste bună fără să leşini din nou?

Ea îl privea, aşteptând.

— Mă simt complet bine, îl asigură ea.

— Mi-am găsit slujbă în München, asta înseamnă că mi-a fost oferită. Am vrut să fiu cel puţin în apropierea ta. Acum sunt de două ori bucuros.

— Şi eu o dată!

El o privi adânc în ochi, o ţinu duios strâns lângă el şi voia din nou s-o sărute, când uşa se deschise şi apăru Jessica.

— Nu mai puteam să aştept, se scuză ea, trebuia să văd neapărat cum îi e mamei.

— Mi-e bine. A fost numai de bucurie! îi făcu ea cu ochiul lui Toni şi el râse.

Fusese într-adevăr o bucurie, dar una la care nu se aştepta.

Jessica se lipi de el şi-l privi cu atenţie.

— Nu mi-ai spus nici „bună ziua”, Toni.

El o ridică şi-i dădu un sărut. O s-o facem în mod serios, Jessica.

— Eu te cunosc foarte bine, stabili ea mândră. Eşti doar puţin cam palid. Mânuţele sale mici îi mângâiau duios faţa.

— Mi-eşti atât de drag, spuse ea. Îmi dai voie să-ţi spun direct „tati”, sau trebuie să mai aştept?

Vocea lui era caldă şi profundă, când îi răspunse:

— Spune-mi, Jessica. Te ascult cu atâta plăcere, încât nu vreau să mai aştept.

— Tati, spuse ea cu evlavie, scumpul meu tati!

Când Toni vru să ceară oficial mâna Bettinei, bunicul îl opri de la formalităţi. Deoarece el nu trăise dramatica

sosire, putuse să se bucure fără nicio emoţie de vizita sa. Tocmai stătea de vorbă, faţă în faţă cu viitorul său ginere, când veni a doua surpriză a zilei.

Din nou Jessica fu cea care află prima. Ea tocmai se pregătea să informeze întreaga familie de vizita lui Toni.

Pe când părăsea casă, în faţa ei opri un binecunoscut automobil.

— Unchiul Felix! strigă ea dezorientată. Ariane! E extraordinar! Tati al meu e şi el aici. Ştiaţi asta?

— Chiar nu poate fi adevărat, se miră Ariane. Atunci, suntem toată familia împreună.

— Aduc încă o pereche, explică Jessica, importantă. Hei, ce se va bucura bunica, că tot a copt atât de multe prăjituri. Dragostea ta trece tot prin stomac, unchiule Felix?

— Dragostea mea nu mi-a lăsat deloc timp să mănânc, bombăni el. M-a alergat prin toată ţara.

— La noi o să primeşti ceva de mâncare, îl asigură Jessica. Mami a leşinat când a sosit tati.

— Ei, asta pare în stil spaniol, îi şopti Ariane lui Felix. Ea nu pare totuşi tipul de femeie care să cadă atât de uşor. Aş putea crede chiar că ne aflăm în faţa unui eveniment fericit.

— Nu cobi. Nu-i pentru noi. Noi trebuie mai întâi să facem rost de certificatul meu de naştere, scumpeteo.

— Ce tot şoptiţi atâta? întrebă Jessica, curioasă. Poftiţi înăuntru, să se bucure toţi că şi voi sunteţi aici.

— Nu-ţi mai face griji, sărmane Felix, şopti Ariane. Am găsit deja certificatul tău de naştere. Am dorit doar să petrecem un sfârşit de săptămână fericit în familie.

— Tu, şmechero, râse el.

— Au sosit Felix şi Ariane, strigă Jessica prin toată casa. Îi aduc deja la voi.

Ea dispăru, în timp ce ambii fură salutaţi cu multă prietenie. Casa era acum plină, prietenia crescuse. Jessica

se simţea în elementul ei.

— Ce copil! exclamă Ariane, entuziasmată.

Heini ar fi vrut să-i ofere ceva dacă ar fi putut să pozeze pentru o copertă.

— Ce-i ieşea din treaba asta? vru să afle bunicul, imediat interesat.

— Nimic, strigă Toni, înainte ca Ariane să poată răspunde ceva. Ea este Jessica noastră şi este doar a noastră. Eu nu-mi dau fiica pentru nicio copertă.

— Dacă tati aşa spune, înseamnă că aşa e drept, spuse Jessica, diplomată. Aş putea primi bani mulţi, Ariane?

— O sumă destul de mare, o asigură ea.

— Păcat, regretă Jessica, însă dacă tati nu vrea, atunci nu fac aşa ceva.

— Asta educaţie! oftă Felix. Cum ai reuşit, Toni? Ai putea să-mi dai şi mie reţeta ta, pentru viitor?

Toni o luă pe Jessica în braţe.

— Ei, ce reţetă avem noi, scumpa mea?

— Ne iubim, răspunse ea simplu şi-i dădu un sărut apăsat şi drăgăstos pe gură.

— Unde vreţi să vă căsătoriţi? îşi întrebă Toni sora.

— Unde vrem să ne căsătorim, Felix? trecu Ariane întrebarea mai departe.

— Unde vrem să ne căsătorim? reflectă el şi Jessica scutură consternată din cap.

— Eu nu-i mai dau voie să mănânce atâta, spuse Ariane. Geniile pot să creeze doar dacă sunt flămânde. El chiar nu ştie ce l-am întrebat.

— Ei vor să ştie unde vă veţi căsători, unchiule Felix, îi aminti Jessica îngăduitoare.

— Mie îmi este totuna. Doar să primesc o masă tot atât de divină.

— De ce nu vă căsătoriţi atunci aici la noi? întrebă Jessica.

— Da, de ce să nu ne căsătorim aici? se amestecă şi Bettina.

— Şi de ce să nu sărbătorim o nuntă dublă? preluă Toni grăbit iniţiativa.

— Copii, acesta e oul lui Columb, strigă Ariane. Asta înseamnă, dacă eu nu am nimic împotrivă?

— Şi dacă Toni îşi aduce hârtiile sale, aminti Felix.

— Poţi să le găseşti destul de repede? îşi întrebă Ariane fratele.

— De ce n-ar fi posibil, dacă vrem să realizăm asta? observă Toni.

Anna Luders îi aruncă o privire de nepătruns.

— Bunicul are relaţii bune cu administraţia oraşului. Când au fost probleme undeva, el a venit totdeauna în ajutor.

— Bettina se înroşi. Privirea ei căuta adăpost la Toni, dar el privea rătăcit în podea.

— Să ardem, dar nu de tot, spuse Toni încet.

— Pentru ca şi copilul să aibă un tată, spuse Anna Luders încet.

— Vorbeşte mai tare, o sfătui soţul ei, preluând discuţia. Ţi se pare ceva incorect, când totul s-a întâmplat atât de repede?

— Pentru mine totul este foarte corect, răspunse ea cu un surâs cu subînţeles. Din partea mea, nimic nu vă stă în drum.

— Ce înseamnă dragostea, oftă Ariane fericită. N-aş fi crezut niciodată că voi trăi evenimentul deplin al căsătoriei în sânul familiei.

— Am putea să ne înţelegem acum asupra datei căsătoriei? întrebă Felix.

— Acest om îngrozitor se gândeşte numai la mâncare, gemu Ariane.

— Tu ar trebui s-o rogi pe bunica să-ţi dea câteva reţete, Ariane, îi recomandă Jessica frumoasei sale mătuşi.

Ştii doar, dragostea trece prin stomac.

— Cine te-a învăţat zicala asta? se miră Ariane.

— Bunica, desigur. Ce ştii tu cât de tare se bucură bunicul, când se întoarce din America şi-şi primeşte mâncarea sa preferată.

— Care sunt Felix felurile de mâncare preferate de tine? întrebă Ariane, înainte de a-i ura noapte bună.

— În momentul de faţă desertul, râse el şi o sărută.

Jessica nu putea să adoarmă. Ziua fusese mult prea agitată.

Ea trebui să-şi reamintească toate încă o dată, exact cum se întâmplaseră.

Bunica şi bunicul rămăseseră tare uimiţi că îşi găsise un tătic atât de minunat.

Şi îşi aminti totul, de când stătuse pe dig cu Toni şi glumiseră împreună, cum el nu putuse să-şi trăiască viaţa dacă nu se ocupa de copii. Janni fusese de-a dreptul invidioasă că Jessica se bucura atât de tare.

Hei, acum şi Ariane! Jessica chicoti amuzată, când se gândea cât de tare se mirase că ea se purta atât de îndrăzneaţă cu Felix. Că mama sa ar fi dorit să vorbească cu Toni, Jessica nu putea în niciun caz să-şi imagineze. Atât de plin de dragoste ca Toni, n-ar fi putut niciun alt bărbat să fie cu soţia sa. „Îţi este într-adevăr bine, scumpa mea?”, o întrebase el mereu. „Acum trebuie să ai de două ori mai multă grijă de tine”, îi spusese el, când credeau că sunt complet singuri. „Trebuie să verific exact ce lună este”.

La asta trebui să se gândească îndelung Jessica şi se întreba mereu ce ar putea să însemne această deosebită îngrijorare a lui Toni. Şi alte întrebări pe care încă nu putea să şi le pună o agitau şi decise să se ducă repede încă o dată la Toni, ca apoi să poată dormi.

La el ardea încă lumina, după cum putuse să stabilească privind prevăzătoare prin gaura cheii.

Aşa că deschise uşor uşa şi ochi patul lui Toni. El îşi

pusese braţul îndoit sub cap şi închisese ochii.

— Dormi deja, tati? întrebă Jessica.

Mirat, ridică încet capul.

— Şi tu eşti încă trează?

— Când cineva are atât de multe pe cap, nu poate să doarmă, răspunse Jessica. Ţie nu ţi se întâmplă aşa?

— Ba da, spuse el mustăcind. Ei, tu vrăbiuţo, vino puţin mai aproape. După cum te cunosc, ai o grămadă de întrebări.

— Cum ştii tu! Prevăzătoare, se aşeză pe marginea patului, dar când el o trase mai aproape, râse fericită.

— Ce vrei să ştii înainte de toate? o întrebă el.

Ea se uită la el gânditoare.

— Mai întâi, de ce a plecat mami atât de repede. Când ai strigat-o. Ştiai deja că vrei să te căsătoreşti cu ea?

— O, da, ştiam deja.

— Dar mami nu ştia. Ah, ea credea că eşti însurat cu Ariane. Na, asta a fost o glumă proastă. Aşa ceva să nu-i mai faci.

— Asta oricum nu mai putem s-o facem, pentru că ne vom căsători în curând.

— Şi ce-ai făcut atunci, după ce am plecat noi? vru Jessica să afle.

— Am zburat la Hamburg şi v-am căutat, povesti el, conform adevărului.

— Dar noi nu eram acolo. Era tanti Hilde acasă?

El aprobă. Jessica se cufundase în tăcere şi se gândea.

— Ce crezi despre ea?

Asta, Toni chiar n-ar fi vrut să spună.

— Va ajunge şi ea să se mărite? întrebă Jessica.

— Nu ştiu, răspunse el pe ocolite.

— Bunica spune că ar putea deveni între timp raţională.

Aşa vrem şi noi să sperăm, gândi Toni, ca să nu-i facă

viaţa amară Bettinei.

— Ce mi-a spus despre tatăl vitreg n-a fost frumos, continuă Jessica, însă cum este, tati, dacă m-aş mărita şi aş vrea să am mulţi copii?

— O, Doamne, cu ce-ţi spargi tu capul, oftă el şi trebui să se gândească un pic.

— Trebuie, totuşi. Vreau să ştiu dacă ai iubit şi alţi copii? Tu ai luat-o acum chiar de la început. Pe mine deja m-ai câştigat acum, când sunt deja mare.

Îl cuprinse o linişte profundă, când privi în ochişorii ei temători.

— Ştii, Jessica, cu tine pot vorbi foarte direct. Cu copii aşa de mici n-am avut de-a face. În faţa lor, majoritatea bărbaţilor se uită ca proştii. Copiii mici au mai multă nevoie de mami decât de tati.

Jessica aprobă.

— Dar totuşi, completă Jessica, ea mă are doar pe mine. Şi eu sunt destul de mare ca să pot să mă ocup de ea.

— Pentru asta sunt foarte fericit, spuse el, şi o mângâie pe obraji. Este un sentiment plăcut să ai o fiică atât de deşteaptă.

— Dacă toţi suntem mulţumiţi unii cu alţii, spuse Jessica liniştită. Apoi îi dădu un sărut drăgăstos din inimă şi fugi îndărăt în camera ei.

Capitolul 10

Pentru că Toni trebuise să plece înapoi la Berlin, lucrurile deveniră mai puţin frumoase, dar bunica spusese, consolând-o, că va trece şi acest timp. Mami îşi făcuse şi ea ceva nervi la redacţie, despre care nu vru însă să povestească. Ea trebui să meargă încă o săptămână la redacţie şi abia apoi să poată explica, respirând uşurată, că a fost în sfârşit înţeleasă. Se găsise înlocuitor pentru dânsa.

— Ei, oricum nu le puteai fi de mare ajutor, spusese

bunica Jessicăi cu un surâs cifrat, când mami putu rămâne din nou ceva mai mult timp.

Şi alte remarce de neînţeles ale bunicii, ca de exemplu: „O, Doamne, n-o lua aşa, noi nu suntem puritani” sau: „Sunt bucuroasă că s-a întâmplat aşa”, rămaseră neclare pentru Jessica. Dar zilele trecură aşa de repede şi pregătirile de nuntă îi ocupau pe toţi din plin, încât nici Jessica nu ajunse să stea prea mult pe gânduri.

Rămânea încă neclar răspunsul la întrebarea unde vor trebui să locuiască. Dar şi pentru asta bunicul avusese în final un sfat. Că lui i-ar face foarte mare plăcere, dacă ar putea să-şi construiască o casă aici, astfel ar fi destul de aproape să se vadă, căci Münchenul este destul de departe, iar Toni se va obosi mult prea tare cu alergătura.

Bunicul, cu relaţiile sale, găsise repede o căsuţă nostimă şi modernă, pe care mami putea s-o cumpere. Şi de această dată nu îngădui niciun refuz din partea fiicei sale pentru banii pe care el dori să-i dea pentru casă.

La invitaţia inevitabilă la nuntă, Hilde reacţionă printr-o scrisoare foarte politicoasă.

Din păcate, nu putea veni, fiindcă tocmai îşi planificase o călătorie în străinătate, scrisese ea. Ea însoţea o cunoştinţă ca translatoare.

Această precizare extrem de prudentă fu de-ajuns ca Bettina să devină încrezătoare în viitor. Dacă Hilde spune deja că vrea să însoţească o cunoştinţă, pot exista speranţe ca de această dată să fie ceva serios.

— Doamne ajută! se rugă Anna pentru ea.

O decepţie trebui totuşi să aibă Jessica. Ariane dorea să se căsătorească cu cunună şi rochie de mireasă, mami însă refuza, din motive inexplicabile. Ea se decisese pentru un compleu alb, din dantelă, care era într-adevăr foarte frumos, dar nu corespundea aşteptărilor secrete ale Jessicăi.

În sfârşit, toate astea nu erau însă esenţiale.

Ziua căsătoriei sosise. Unele temeri, în special din partea lui Felix, că ar putea totuşi interveni ceva, se dovediră inutile. Cu actele, totul a fost în regulă. Mulţumită intervenţiei bunicului, timpul cerut fu radical scurtat. Vremea se anunţa bună. Enervare se produse însă, căci Felix rătăcise verighetele, ceea ce Ariane nu-şi putuse imagina. Ea le găsise cu simţul ei deosebit într-un loc imposibil şi anume în buzunarul pantalonilor săi de la costumul de călătorie.

— Să nu-ţi mai permiţi niciodată în viitor să-ţi ascunzi verigheta în buzunar, îl bombăni ea.

Pentru Jessica, toate se derulau mult prea repede. La Oficiul Stării Civile n-a durat mai mult de un sfert de ceas până când ambele perechi fură căsătorite şi în final plecară imediat la biserică.

A fost foarte festiv, dar de ce a plâns bunica, Jessica nu putu totuşi să-şi explice. Era doar un motiv de bucurie, căci mami a ei devenise doamna Vandelar.

Cum Ariane pleca împreună cu soţul ei în călătorie, Jessicăi i se păru firesc ca mami să-l însoţească pe Toni la Berlin, pentru a lichida apartamentul de acolo. Dar ar fi vrut şi ea să zboare cu ei, să vadă şi ea măcar o dată cum locuise tati al ei mai înainte, bunica îi explicase însă că perechilor de tineri căsătoriţi trebuie să li se îngăduie câteva zile, să fie lăsaţi singuri.

Luni de miere se numesc, după cum aflase din poveşti Lutz. Întâlnise el undeva expresia asta. Jesica vru imediat să afle exact ce înseamnă. Săptămânile unei tinere perechi se numesc aşa, pentru că nu au dat încă de greutăţi, înainte de a-şi începe viaţa în mod temeinic, îi explică bunicul, mustăcind.

— Ce înseamnă viaţă temeinică? vru să afle în continuare Jessica.

— Muncă, griji, creşterea copiilor, îşi dădu cu părerea bunicul.

— Noi avem griji? întrebă Jessica. Dacă nu ne vor ajunge banii, pot să vândă şi poza mea pentru copertă.

— Asta ne mai lipseşte. Tu ştii ce-a spus Toni. Şi în afară de asta, ne ajung banii. Sunt încă multe alte griji. Vin ele singure, oftă el. Aşteaptă numai, să începi să mergi la şcoală. Atunci o să înceapă pentru tine viaţa în mod temeinic.

— Atât de rău totuşi nu poate fi, răspunse Jessica, optimistă. O să vedem cum o să-i meargă lui Lutz. Dacă lui n-o să-i placă, mă gândesc mai bine să rămân acasă.

— La şcoală trebuie să meargă fiecare.

Adică nu poate fiecare să decidă liber. Acest „trebuie” era deci primul temei al vieţii, se gândi ea.

— Atunci, nu se poate spune că ai voie să mergi la şcoală? reflectă ea.

— Desigur, se poate spune şi aşa.

— Aşa e mai bine. „Trebuie” nu e deloc frumos. Trebuie să mă duc acum în pat?

— Ai voie, îi uşură bunicul explicaţia.

— Dar dacă nu vreau? Poate sună tati sau mami, dacă au ajuns la Berlin.

— Eu îţi spun că poate au astăzi altceva mai bun de făcut, se îndoi el.

— Să bea şampanie şi să danseze? întrebă Jessica, aşa cum fac tanti Christa şi unchiul Gerd astăzi, pentru că o astfel de zi festivă trebuie să dureze până în amurg. Ai dansat vreodată cu bunica?

— Putem să încercăm, răspunse el pentru a-i scăpa printre degete.

— De cât timp eşti căsătorit cu bunica? vru să ştie mai departe Jessica.

— De treizeci şi trei de ani, domnişoară curiozitate.

— Asta înseamnă mult. Unchiul Gerd încă nu era pe lume, se miră Jessica, care ştia că acum câteva săptămâni el îşi sărbătorise treizeci şi doi de ani de la naştere. Ce

vârstă o să am eu când mami şi tati vor fi căsătoriţi de treizeci şi unu de ani?

— Treizeci şi opt. Dar ştii, Jessica, nu trebuie să ne gândim chiar atât de departe.

— Atunci poate voi fi şi eu bunică, reflectă ea.

— Acum, gata, la culcare, oftă el.

Că Toni şi Bettina savurau săptămânile lor de miere, nu se putea preciza. Ei făcură tot ce le stătea în putinţă să aibă ceva timp între drumurile lui Toni. Bettina se ocupa între timp cu împachetatul cărţilor şi tablourilor. Doreau să ia cu ei şi frumoasa mobilă veche, care era moştenire de familie.

Acasă la Toni domnea o ordine exemplară, cum Bettina nu se aşteptase, Toni sortase deja vechile amintiri.

Doar pe ascuns reuşise ea să afle ce fel de relaţii avusese cu femeile.

— Ai scuturat coşul de gunoi, găsi el explicaţia, scurt şi concis, când ea făcu o dată o remarcă. Poţi să fii liniştită Bettina.

N-am făcut nici unei alte femei o cerere în căsătorie. Nu există niciun urmaş pentru care trebuie să plătesc pensie alimentară. Mulţumită?

I se părea aproape de necrezut ca un bărbat ca Toni să nu fi avut niciun fel de conflicte importante. Deja ştia cât este de sentimental faţă de ce lăsa să se vadă în exterior, totuşi avea de acum treizeci şi patru de ani.

* * *

Valizele erau deja făcute, mobila scoasă. Îl aştepta pe Toni, care se despărţea de colegii săi, după cum spusese.

În faţa uşii apăru o doamnă. O doamnă hotărâtă, după cum stabili imediat Bettina.

Ea ridică uşor ochii săi căprui.

— Doctorul Vandelar nu mai locuieşte aici? întrebă ea mirată.

— Tocmai ne pregătim de mutare, răspunse Bettina.

— Noi? sublinie ea mirându-se. Dumneavoastră sunteţi soţia lui Toni? El chiar s-a însurat?

— Este aşa de mirare? întrebă Bettina, păstrând rezerva.

— Este aproape un miracol, preciză doamna. Eu sunt Miriam.

Simplu, Miriam. Părea să presupună că Bettina îi cunoaşte numele.

— Am fost atât de mult timp prietenă cu Toni, încât ar trebui să fiu întristată că nu mi-a spus de dumneavoastră, continuă Miriam amabil.

Vă rog să nu vă gândiţi în niciun caz că ar trebui să fiţi geloasă pe mine.

— Eu nu sunt geloasă, preciză Bettina, ca şi cum ar fi dorit singură să se convingă.

— Pot doar să vă felicit, spuse Miriam încet. Şi eu mi-am dorit asta. Toni este un bărbat la care orice femeie se gândeşte cu plăcere. Este un gentleman. Am foarte multe pentru care să-i mulţumesc. Poate vă va vorbi vreodată despre mine, dacă îi veţi transmite salutările mele. Sunt doar pentru o scurtă vizită aici şi îmi pare rău că nu l-am întâlnit. Dar mă bucur că v-am cunoscut. A primit exact soţia la care a visat întotdeauna.

Pentru Bettina fusese ca o fantomă. Această femeie venise şi apoi plecase. Cândva, jucase un rol decisiv în viaţa lui Toni. Miriam! Numele său suna exotic, după cum şi arăta.

Accentul ei trăda o străină ca şi îmbrăcămintea ei elegantă.

Bettina şedea pe un cufăr de haine şi îşi sprijinea capul în mâini când sosi Toni.

Nemângâiată, se gândi el şi privi în jur la camera goală. A sosit timpul să plecăm.

— Multe salutări de la Miriam, spuse Bettina absentă. Ar fi vrut să te vadă.

— Miriam, repetă el îngândurat. îi merge bine?

— N-ai altceva de spus? întrebă Bettina, uluită.

El râse.

— Ei, acum eşti mulţumită că ai reuşit totuşi să cunoşti o bucăţică din trecutul meu. Vino, draga mea, taxiul ne aşteaptă.

Despre Miriam. el vorbi abia după ce se instalaseră în avion. O cunoscuse într-un bar. Ea era într-adevăr la capătul puterilor, povestea el calm. Soţul o înşelase şi ea voia să i-o plătească. Am stat de vorbă cu ea o noapte întreagă, apoi a venit soţul ei şi a făcut o întreagă scenă. N-a fost deloc uşor să-l convingem că n-avusesem nimic de-a face unul cu altul.

— El o înşelase şi acum îi făcea o scenă? se miră Bettina.

— Unii bărbaţi, draga mea, au o artă proprie de a măsura diferit cu acelaşi metru.

Ce-i este permis lui, nu este permis niciodată unei femei.

— Să sperăm că tu nu ai această artă?

— Nu, Bettina. Eu pretind fidelitate fără condiţii, din moment ce aşa au decis amândoi. Atât de la bărbat, cât şi de la femeie.

— Ea a spus doar că mă poate felicita, explică Bettina.

— Şi nimic altceva? întrebă el râzând.

— Că ai primit femeia pe care ai visat-o. Trebuie că te-a cunoscut destul de bine. Sunt într-adevăr aşa?

— Altfel n-ai fi soţia mea. Iubita mea soţie, îi şopti el duios la ureche.

Vizita scurtă a lui Miriam avusese darul de a-i arăta Bettinei o parte încă ascunsă a soţului ei. Şi ea se bucurase de întâmplare.

— Părea a fi fericită, presupuse ea.

— Atunci e bine, asta fu tot ce răspunse el.

Acum locuiau deja de trei luni în noul lor cămin. Toni era mulţumit de noua sa slujbă, care corespundea exact dorinţelor sale. Ariane şi Felix se deciseseră şi ei să părăsească în sfârşit Münchenul, ceea ce Jessica află înaintea tuturor, cu mândrie.

De la Hilde veneau regulat vederi cu salutări din diferitele ţări prin care trecea şi într-o zi în casă ateriză ştirea că se mărită. Puţin mai târziu, avură chiar plăcerea de a-l cunoaşte pe soţul ei.

O Hilde extraordinar de drăguţă se prezentă la braţul unui bărbat atrăgător, care se prezenta simplu Friedrich Müller, deşi deţinea trei titluri de doctor.

Spre liniştea Bettinei, revederea decursese foarte armonios. Jessica se întreţinuse un timp cu tanti Hilde. Ea îi explicase că are cel mai bun tati din lume şi Hilde n-o contrazise.

— Şi eu am acum doi fii mici, povesti ea între altele.

— Doi deodată, spuse Jessica, uimită. Şi la noi merge repede. Copilaşul nostru are nevoie de nouă luni până va veni pe lume.

Acum însă, în curând, vom fi trecut de prima jumătate.

— Fii mei au deja şapte şi nouă ani, lămuri Hilde.

— A, aşa, spuse Jessica, vicleană. Pe ei i-a adus bărbatul tău. Îi iubeşti tot aşa de mult cum mă iubeşte tati pe mine?

— Mă străduiesc, răspunse Hilde cu o voce uimitor de blândă.

— Şi dacă te enervează, n-ai voie să te superi imediat pe ei, o sfătui Jessica. Copiii chiar nu ştiu câteodată că-i enervează pe adulţi.

— Ce face tati al tău când îl enervezi? o întrebă Hilde.

Jessica se gândi serios.

— De ocărit, nu m-a ocărit încă niciodată. Poate că

nu-l enervez. Eu ştiu foarte bine când vrea să stea liniştit.

Să şi-o imagineze pe tanti Hilde ca mamă, îi era destul de greu, dar părea să fie mai bine decât îşi putuseră imagina cu toţii despre ea, căci în curând sosi o scrisoare în care scria foarte frumos despre fiii săi, Frieder şi Helmut.

La începutul lui ianuarie, Jessica ajunse să-i cunoască pe cei doi. Hilde îi adusese cu ea într-o scurtă vacanţă de iarnă cu familia în Tirol şi-i făcuse invitaţia să stea câteva zile cu ei.

Era mai mult curiozitatea care o împingea pe Jessica să accepte această invitaţie, decât dorinţa de a părăsi casa confortabilă a părinţilor săi. Ea dorea să vadă cu ochii ei cum se descurcă tanti Hilde cu băieţii săi.

Se întoarse uşor şocată. Frieder şi Helmut fuseseră desigur drăguţi cu ea, spunea ea, dar făceau cu tanti Hilde ce voiau.

— Ea nu-i cicăleşte deloc, chiar dacă fac prostii, povestea Jessica foarte impresionată. Băieţii spun cât de bună e mama. Nici cu mine nu şi-a făcut nicio problemă. A fost cu adevărat foarte drăguţă, acum însă sunt bucuroasă că sunt din nou acasă.

— Mai bine ca atât nu putea să i se întâmple, îşi dădu cu părerea Anna, când veni la ei. Căci acum, în ultimele săptămâni înainte de naşterea copilului, îi dădea Bettinei o mână de ajutor.

Copilul era în centrul atenţiei încă înainte de a se naşte. Aşteptarea fusese pentru toţi foarte obositoare.

Ariane îi suna zilnic. Ea se afla pentru moment în Scandinavia, cu bărbatul ei mult prea ocupat, pe care ea îl transformase însă într-un soţ exemplar. Dar în câteva săptămâni voia să-şi găsească şi ea un domiciliu stabil, căci şi Ariane urma să devină mamă. Ea se informa din mers de la cumnata sa, dacă şi ei i se întâmplase aşa sau dacă aşa trebuie să fie, dacă trebuie să respecte cu stricteţe dieta,

dacă şi ea doarme la fel de prost şi dacă Toni este la fel răbdător, cum este Felix al ei.

Jessicăi îi era teamă şi acum de surprize.

— Mi-e atât de rău, se văită ea într-o seară.

— Te-ai enervat, spuse bunica. Doar şi noi suntem aici.

— Dar vouă nu vă e rău, protestă Jessica. Eu nu vreau s-o enervez pe mami, dar mi-e rău de la stomac.

Când Toni veni acasă, o găsi cu ochii în lacrimi.

— Apendicele, presupuse el, ar putea totuşi să nu fie apendicele?

Apendicele era şi se potrivise astfel ca atât Bettina, cât şi Jessica să trebuiască să fie duse în acelaşi timp la clinică. Emoţiile îi acceleraseră Bettinei naşterea.

Toni alerga chinuit între ambele secţii ale clinicii, în care lucra şi el, încolo şi încoace. Nu putea să ajute nici soţiei sale, nici fiicei, şi se certa singur că nu s-a gândit bine să se facă internist.

Nu ajunse nici lângă Jessica la ieşirea din sala de operaţie după extragerea apendicelui, căci îl chema fiul său abia venit pe lume.

Foarte grăbit, grijuliu şi fără complicaţii, îl eliberă pe tatăl său de o mare grijă.

Bettina îl privea pe micul ei Marian cu dragoste.

— Cum îi e Jessicăi? a fost următorul ei gând.

Ea nu îşi revenise atât de repede ca mama sa.

Toni îi era alături cu toată inima, când o vedea micuţă, palidă şi încă sub anestezie, stând aşa întinsă. Ea clipi puţin, când el îi strigă duios numele.

— Tati, şopti ea

— Ai un frăţior, o informă el.

— Un zâmbet fericit îi lumină faţa. Spune-i că-l iubesc, murmură ea, apoi adormi din nou.

În dimineaţa următoare, dori să ştie tot ce s-a întâmplat. Cât de înalt este, cât de greu? Ce ochi are, ce

culoare de păr? Voia să-l vadă imediat cu tot dinadinsul şi Anna reuşi cu mare greutate s-o consoleze.

— N-am să uit niciodată în ce zi mi-am scos apendicele, explică ea. E ziua de naştere a lui Marian!

Zece zile mai târziu, Toni Vandelar îşi aduse familia acasă.

Totul decurse măreţ. Jessica îşi observase continuu micul şi iubitul ei frate, care şedea rotunjor şi mulţumit în leagăn.

Apoi se măsurase în oglindă, pentru a-l surprinde pe tati al ei cu o explicaţie categorică.

— Tu ai părul negru, eu am părul negru. Tu ai ochi căprui şi eu am ochi căprui. Eu arăt mult mai asemănător cu tine decât Marian. Dumnezeu cel scump a ştiut ce face ca tu să fii tati al meu.

— Îi sunt foarte îndatorat, că mi-a dăruit o fiică atât de frumoasă, îi explică Toni râzând.

— Sunt frumoasă? întrebă Jessica, cochetă.

— N-ai voie să te înfumurezi din pricina asta, o atenţionă el.

— Mami este mult mai frumoasă, îl asigură ea, generoasă.

— Copiii mei au cea mai frumoasă mamă din lume, consimţi Toni.

Jessica îl privi vicleană.

— Unchiul Felix zice la fel.

— Însă el se gândeşte la Ariane, interveni Bettina râzând.

— O să-i dăm voie. Pentru mine, în orice caz, tu eşti cea mai frumoasă, cea mai iubită şi cea mai minunată soţie.

Ea îi căzu în braţe şi se sărutară.

Jessica se strecurase în vârful picioarelor lângă micul său frăţior.

Drăgălaş, el îşi mişca mânuţele.

— Acum, pot cel puţin să povestesc cu tine, dacă n-au timp de noi, şopti ea mulţumită.

Sfârşit